

Primăvara cu Mărțișor, cu suflet de femeie, cu poezie, cu povești, cu chip de copil, cu Sărbători Pascale...

Nu putem descrie primăvara decât în culorile pe care le are. Nu putem să-i simțim freamătușul decât în cuvinte simple de copil, iarba crudă și verde, curcubeu de flori, viață multă, speranță cât cuprinde, începuturi cât mai îndrăznețe, încercări cât mai reușite. A venit primavara... primăvara care te face să crezi în nimic și în tot. Și tot o simțim și tot o aşteptăm cu dragoste, cu brațele și sufletul deschis și facem ghemuri din speranțe și vise și le prindem de crengile copacilor. Primăvara... o aşteptăm întotdeauna cu nerăbdare și speranță după o iarnă lungă și geroasă. Ea reprezintă un început de drum. Prima zi a primăverii păstrează până astăzi, pentru noi români, una din cele mai îndrăgite tradiții care simbolizează Renașterea și iubirea, Mărțișorul.

An de an, la fiecare început de primăvară, timpul se oprește în loc pentru a aduce un omagiu celei care dă viață, celei căreia întreg Universul i se închină – FEMEIA. Femeia, care a încântat omenirea de secole, cel mai puternic argument al condiției “de a fi”. Pentru Ea au fost ridicate temple, pentru Ea au fost purtate războaie, pentru Ea au fost scrise poezii, pentru Ea au fost și sunt cântate cele mai profunde sentimente... O lume fără femeie nu ar putea să existe. Toate comorile ascunse și nevăzute ale acestui univers se găsesc în sufletul ei.

Atunci cand spui femeie spui poezie și descoperi că primăvara le completează una pe alta, devenind un tot întreg. Primăvara, peste tot în lume este un anotimp al poeziei, și totul pare a sta, sub semnul poeticului pentru a transmite valorile cele mai intime ale diverselor culturi. «Nu există nicio altă artă fără poezie», spunea Delacroix, nu există nicio

primăvară fără poezie. 21 Martie este marea sărbătoare a poeziei și a poveștilor, a povestitorilor. Iubim poveștile pentru că încep cu acel «A fost odată...» care arată că și trecutul are valoare, pentru că emană o mare parte din oxigenul care ne hrănește sufletele de copii, pentru că în ele trăiește încă perfectul, pentru că dau aripi imaginației.

Când spui poveste spui copilărie. Iar la noi, la români, lumea satului abundă în povești. Copilăria, poveștile și satul se întregesc reciproc alcătuind un întreg inseparabil și își găsesc suprarena înflorire în sufletul copilului. Anii copilăriei sunt magici. La noi poveștile curg frumos, au talc, transparență fiind înțelepciunea omului de la țară, personalitate care filtrează după criterii proprii totul de la scurgerea vremii și procesul de îmbătrânire până la momentele desprinse din cotidian, dar investite cu esențe. Există multă viață în poveștile românești, toate având nemijlocit corespondent în pulsulația traiului și spațiului rural. Mesajul lor este unul fără echivoc, iar efectele lecturii unei povești sunt evident surprinzătoare, generează nostalgie, rememorări, colorează și reînsuflețește amintiri.

Primăvara, mai mult ca niciodată, iubim poveștile, poeziile, florile, pentru că ne aduc zâmbete pe buze, devenim mai buni, mai frumoși, pentru că viața are gust. Primăvara este anotimpul Renașterii și al reînvierii. Un anotimp bogat în obiceiuri populare străvechi, contopite cu tradiția creștină, bucuria noului început trăită la o cu totul altă intensitate.

LA MULȚI ANI poezie!
LA MULTI ANI poveste!

LA MULȚI ANI primăvară, anotimp al sufletului!

Anca Cheaito, Beirut, 2018

«*Simbolul Oului Cosmic reprezintă mai mult decât ar putea reda orice limbaj și mai mult decât ne-ar putea reda rațiunea.*» - Mircea Eliade

Departe de a se limita la mitologia creștină care îl asociază cu viața și învierea, oul este poate unul dintre cele mai vechi simboluri ale omenirii, răspândit totodată în foarte multe spații culturale.

Oul încondeiat, prima carte religioasă a omenirii

Săteanul nostru știe el cum s-a format lumea, dintr-un ou cosmic”[1], îi lipsesc doar inițierile, pe care le-a pierdut pe cale. Săteanul are o logică totemică, logica lui “aşa am apucat”, care păstrează simbolul străvechi, “pentru că ajută, face bine”, dar fără să-i mai cunoască semnificațiile. Săteanul operează cu deslușiri prozaice, din ce în ce mai demitizate și mai pline de banalitate.

Săteanul nostru știe, deci, că simbolistica, de care se folosește, atunci când face un ou încondeiat (pe vremuri, doar răzeșii aveau voie să facă ouă încondeiate, care se numeau “ouă muncite”, așa cum numai ei aveau voie să facă și pască), înseamnă un dat sacru, o străveche încredințare de secrete ale cosmicității, precum și a metodelor de invocare, prin desen, prin culoare, prin cântec sau prin scandare, deci prin limbajul iluminării, a Celui Veșnic, Nedeslușit și Fără Nume. Iar când vede același sătean că simbolurile aceleia se găsesc, otova, și în bisericile mănăstirilor ortodoxe voievodale din

Bucovina, clocotește de mândrie și suprapune, tot mai des, peste planurile sacre ancestrale, simbolistica tot mai explicită a creștinismului, inclusiv icoane, fără să priceapă că între ouăle încondeiate și ouăle pictate există o diferențiere serioasă și care trebuie luată în serios, deși își merită și ouăle pictate un loc aparte în patrimoniul artei populare românești.

Simbolistica sacră ancestrală începe și se termină cu cele două cruci suprapuse în floarea/stea cu opt colțuri, care marchează cele două Veșnice ale Cosmicității, redate pe forma Oului Cosmic, lăuntrul lui însemnând conținut.

Floarea în opt petale, prezentă pe cele două capete ale ouălor încondeiate, când simbolistica are o desfășurare solstițială, sau pe cele două laterale, când simbolistica este incifrată echinocțial, nu lipsește, deci, nici din frescele creștine ale bisericilor voievodale moldovenești.

Dar floarea/steaua în opt petale/colțuri, de pe frescele bisericilor Dragomirna, Putna, Sfântul Dumitru din Suceava, Voronet și Sfântul Gheorghe din Suceava, grupate în imaginea de mai sus, există și

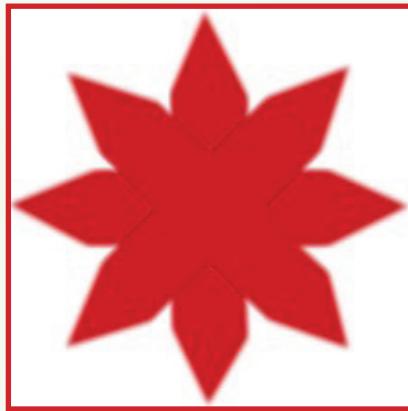

pe ceramica veche de pe toate meridianele lumii:

Primele două provin dintr-un totem polar și din unul boreal, a treia, de pe un obiect de cult sumerian, iar a patra, de pe o ceramică veche arabă. Același simbol, în două variante, îl găsim și pe bijuteriile de la cușma și de la gâtul lui Vlad Țepeș, dar și pe... steagul Angliei, format, în fond, din crucea dreaptă și din crucea oblică.

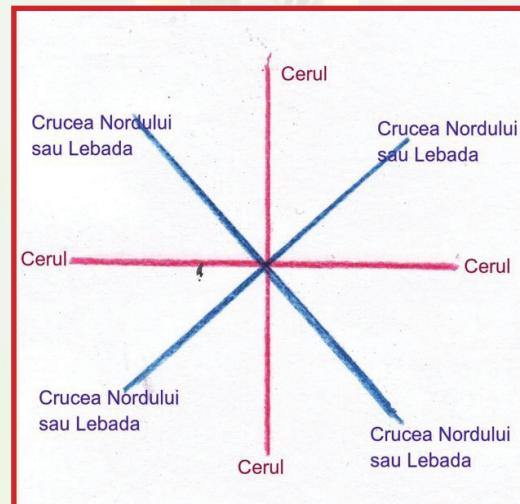
Suprapuse, la aceeași dimensiune, și decupate în unghiuri, cele două cruci, de pe steagul Angliei dau, de fapt, floarea/stea din capetele ouălor încondeiate, din biserici și de pe anticile reprezentări simbolice.

Descifrarea elementelor de bază ale sugestiilor florale este la îndemâna oricui, dar accesul la semnificații, la "frazare" în "limbajul iluminării", pare imposibil sau măcar în parte greu de descifrat.

Simbolistica preistorică, în întregul ei, numită, de Lucian Blaga, "dreptliniară", dezvoltă, de fapt, cele două cruci, cea dreaptă, ca simbol (nu numai, după cum

se va vedea) al "roții cerului", și crucea oblică, numită și "Crucea Nordului", cunoscută drept Crucea Sfântului Andrei, dar care desemnează, de fapt (și, iarăși, nu numai) constelația Lebăda sau Cygnus, cum se numește în astronomie. Iar dezvoltările simbolice s-au făcut prin linii curbe (în planul astral) sau prin linii drepte (în planul ceresc), rezultând o mulțime de alte simboluri, și cu semnificații proprii, dar și cu rolul de a le cuprinde și incifra pe primele două, cele fundamentale sau "rădăcină" – și veți vedea unde anume se vorbește despre "rădăcini".

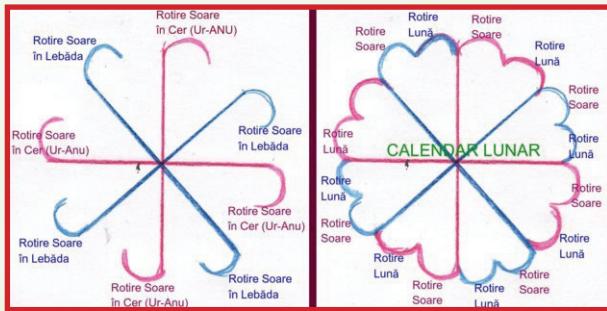

Am desenat, în două culori, cele două cruci, intersectate (în loc de albastru, ar trebui să fi desenat alb, în împletire cu roșu, aidoma firului mărțișorului), pentru că fiecare cruce cuprinde în ea "o solidaritate mystică între om și natură, care nu mai este accesibilă conștiinței moderne"[2], deci o "logodnă cosmică" a reperelor Alba (Luna) și Aplu (Roșu, adică Soarele), Soarele cu sens viu de rotire, spre dreapta, iar Luna, cu sens astral de neființă, spre stânga. În

simbolistica străveche, neființa nu însemna un opus al ființei, ci un complementar, dar nu e grabă, încă, să intrăm și în citirea simbolisticii străvechi, ci doar în deslușirea ei pe componentă, pe “ritmicități”, pe “infinități de perechi contrare”[3], care constituiesc “ordinea spirituală a lumii mutată în cuvântul explicativ, în concepte clare și în raționamente bine închegate”[4], dimensiunea “vastă și confuză, ca tot ce este primordial”[5], în tentativa civilizației umane de “recuperare ritualică a Timpului original”[6].

Dacă trasăm cu roșu sensul de rotire a Soarelui și cu albastru (împreună alb) sensul de rotire a Lunii, obținem, de fapt, floarea/stea, cu opt petale/colțuri, din imaginile de mai sus:

Câteva observații: în primul desen, cu un singur sens de rotire (spre dreapta), obținem spirala simplă; cu ambele sensuri de rotire, obținem Calendarul Lunar, dar care, iarăși, nu înseamnă numai atât. Spirala simplă întreagă este sinonimul grafic al rombului, rotirea spre dreapta-sus substituindu-se triunghiului cu vârful în sus (inițierea în astral sau natura divină), iar rotirea spre dreapta-jos reprezentând triunghiul cu vârful în jos, deci inițierea în peșteră sau în natura umană. Tocmai de asta, în cele două porți zodiacale, a părinților și, respectiv, a zeilor, triunghiurile sunt înlocuite, adesea, cu spirale (“apa”, cum o numesc încondeierii mimetici și fără de habar).

O descifrare a acestui simbol sacru preistoric, pe care îl găsim și pe frescele

bisericilor, și în bijuteriile lui Vlad Tepeș (ca totem), dar și pe cele două capete ale oului încondeiat (de fapt, Oul Cosmic), nu se poate face decât cu ajutorul celui mai vechi text sacru cunoscut, iar acesta a fost scris de Lao Zi (sinonim cu Budha, dar și cu grecescul Badica, însemnând, deci, “Bătrân Înțelept”), texte în care, ca și pe oul încondeiat, există trei planuri: două identice, marcate de floarea/stea, și unul intermediar, marcat de romburi, pătrate și X-uri, deci de cruci oblice și de cruci drepte. Rombul înseamnă, de fapt, ca reprezentare grafică, perimetru crucii drepte, iar pătratul, tot grafic, perimetru crucii oblice. Dacă suprapunem rombul peste pătrat, se obțin, de fapt, simbolurile “stelare” de pe frescele bisericești sau de pe totemul bijuteriei de la gâtul lui Vlad Tepeș. Dar, deocamdată, nu avem de luat în discuție decât floarea de pe cele două capete ale oului încondeiat.

În “Texte Taoiste” se spune că “Obârșia celor zece mii de ființe și lucruri este Cerul, laolaltă cu Pământul”[7], că “întinderea dintre Cer și Pământ se aseamănă, negreșit, cu foalele fierarului: este goală și, totuși, nesecată”[8] și că “Poarta către neființă și ființă se numește obârșia Cerului și a Pământului. Neîntreruptă, ea dă semne că

viețuiește; mă slujesc de ea, fără ca ea să obosească”[9].

Cele două calote, împodobite floral, ale oului încondeiat, reprezintă, deci, cele două veșnicii, cea de dinainte de viață și cea de după viață, în taoism viața fiind numită ființă, iar veșnicia, neființă. Spre cele două veșnicii se deschid “porți”, numite, în “Vendidad” (“Legile”, încredințate de Ahura Mazda lui Spitama Zarathoustra “Pytr-Yana”, adică “Poarta Părinților”, și “Deva-Yana”, adică “Poarta Zeilor”), “poarta” fiind, deci, ca în citatul nr. 9, între ființă și neființă, dar veșnică, neîntreruptă, componenta cosmică fiind, desigur, dominantă.

Spațiul cosmic reprezintă trupul, structura vidului, mecanismul secret al tuturor transformărilor. El nu are început sau sfârșit, prin urmare însușirea sa primordială este nemurirea”[10]. Dar, în taoism, vidul, adâncul, mai adâncul, imaterialul reprezintă însușirile celui veșnic, neprecizat și fără de nume, tot aşa cum reprezintă și mama sau rădăcina tuturor celor care există. “Lumea are un început, socotit drept mamă a Pământului; cunoscându-i mama, îi vei cunoaște și fiul; te vei înapoia la mama, vei face ca trupul să piară, fără a cunoaște primejdia”[11], “mai adânci decât adâncul, (fiind) poarta către noianul de taine”[12].

Să luăm încă un ou încondeiat și vom vedea că ambele calote ale veșniciei sunt separate de banda (hora, spațiul delimitat de porți astrale, Timpul) pământescului prin alte simboluri, prin “porți”, care pot fi triunghiuri, simbolizând “inițierea în cosmicitate (divinitate)”, când sunt orientate cu vârful în sus, cosmicitate prin care se intră prin “Poarta Zeilor”, și, respectiv, “inițierea în peșteră” (subpământeană), cea prin care se intră prin “Poarta Părinților”.

Porțile sunt marcate prin semnul solar (spirala spre dreapta) al ființei, deci al viului, știindu-se că “ființa și neființa se

nasc una pe cealaltă, ceea ce este lung și ceea ce este scurt se deslușesc unul pe celălalt, ceea ce este sus și ceea ce este jos se sprijină unul pe celălalt, sunetele creează laolaltă muzica, iar ceea ce se găsește înainte și ceea ce se află înapoi își fac loc unul altuia”[13], că “ființa se naște, aşadar, din neființă și, după ce va fi parcurs un ciclu complet, se va reîntoarce la neființă”[14]

În banda dintre cele două calote se află, de regulă, rombul (în acesta, rombul conține și floarea neființei, ceea ce este firesc, pentru că omul sfânt are și o parte de neființă în el), deci dezvoltarea grafică a crucii drepte, care, ca suprapunere de triunghiuri, de inițiere în Cer și în Pământ, simbolizează Omul Sfânt, iar mai nou, Inima lui Iisus sau Sfântul Graal. Mai există, pe aceeași bandă, și câte un X, încadrat de câte două romburi, care simbolizează părinții și, mai ales, Zeița Mamă (cucutenienii desenau X-ul sub formă de femeie, cu brațele ridicate), în decadențele idolatre de mai târziu.

Banda sau Hora Ființei, deci a Vieții, cu romburi și X-uri, într-o rotire infinită (“mereu împovărat de dorințe, îi va zări hotarul numai”[15]), este prezentă și la... baza frescelor exterioare de la Voroneț, dar și pe cusăturile populare:

Oul Cosmic înseamnă o incifrare, dar și o cuprindere a adâncului. “Adânc se numește ceea ce nu are formă sau infățișare și este nemărginit. Ceea ce este mai subtil decât subtilitatea perfectă, mai profund decât perfecta profunzime, imposibil de evaluat, se numește mai adânc. Înăuntru a ceea ce este adânc se găsește cheia Creației, taina celor zece mii de transformări. Fiecare dintre ființe și lucruri își are originea aici. Prin urmare, adâncul semnifică poarta către noianul de taine”[16]. Dar mai înseamnă

și “felul specific de a exista în orizontul misterului și pentru relevare” [17], în condițiile în care, prin însăși natura umană, “în ungherele tainice ale ființei sale, orice făptură omenească se vrea centrul existenței”[18]. Tocmai de aceea, omul cel veci îndemna: “Încearcă să te asemui cu o sferă perfectă!”[19]. Iaroul încondeiat (muncit, cum îl numeau răzeșii bucovineni) s-a vrut și este Oul Cosmic, deci forma care ascunde conținutul desăvârșit, dar pe care îl deslușește vag.

Oul cosmic are, în tradiția răzeșească românească, dar și în cea huțulă, două reprezentări, una solstițială, precum pe ouăle de mai sus, și una echinocțială, precum peoul alăturat. Dar și porțile echinocțiale reprezintă părinții (indirect, nașterea), primăvara, și zeii (trecerea în veșnicie), toamna.

Delimitarea celor trei planuri, cu cele două calote ale neființei, care cuprind și protejează ființa, reprezintă coordonatele aceleiasi structuri de formă, care învelește conținutul cosmicitatii. “Se dăltuiesc porți și ferestre, durându-se încăperi - folosul încăperilor se găsește în cuprinsul gol al acestora. / Prin urmare, ființa slujește drept reazem, iar neființa aduce folosul”[20].

Prin simboluri, deci, cu consecința deslușirii lor, se poate intra în armonie, căci “ființa arată corpurile materiale dense, pline, iar neființa semnifică spațiul gol, rarefiat. Toate lucrurile și ființele sunt alcătuite dintr-o parte existentă/plină și una inexistentă/vidă. Partea existentă/plină constituie învelișul, reazemul, iar partea inexistentă/vidă reprezintă folosul”[21]. Să nu uităm că, aşa cum deja am citat, ființa și neființa se nasc reciproc și că, prin întoarcerea ființei la rădăcină, cum iarăși deja am citat, moartea însăși se transformă în naștere, în nașterea definitivă, aşa cum ne asigura și Iisus Hristos. Omul vine din veșnicie, intră în hora ritualică existențială a protopărinților, numită horă sau ființă, și se întoarce în veșnicie.

Același plan de desfășurare dreptliniar solstițiar, dar altfel încărcat cu simboluri, menține și sacrul, și omenescul, între “frânghii”, deci între simbolurile logodnei cosmice. Neființa sau Veșnicia, simbolizate de floare, suprapune rombul (omul sfânt) peste pătrat (cetatea, raiul terestru, timpul unei generații), păstrând și crucea oblică, cea care desemnează și protopărinții, dar și locul nostru în univers (sub Crucea Nordului). Spiralele de pe cele două calote ale Veșnicilor (cea de dinainte de

naștere și cea de după viață) sunt, iarăși, solare, deci prevestitoare de viață veșnică, pentru că, aşa cum spunea Lucian Blaga, fiecare om, chiar și cel mai ascet, este, în subconștiul său, un usurpator al Marelui Anonim, Omul Sfânt asemuindu-se, mereu, Celui Veșnic, Nedeslușit și Fără Nume: "Omul Sfânt este întruchiparea lui Tao; el înțelege rostul Cerului, Pământului și al celor zece mii de ființe și lucruri, lasă Natura să se dezvolte liber, este netulburat în fața celor lumești și înfăptuiește lucrurile prin non-acțiune"[22], Omul Sfânt încercând, de fapt, să impună, aşa cum o gândește el, "ordinea spirituală a lumii mutată în cuvântul explicativ, în concepte clare și în raționamente bine închegate"[23].

În dispunerea de planuri sacre, încondeierii de ouă păstrează, subconștiul, și alte simboluri sacre, cu deslușirile tot mai explicite de mai târziu, cărora el, artizanul, nu-i mai cunoaște semnificațiile. De pildă pasărea, din simbolistica alăturată, inclusă în romb, deci în dubla natură, pământească și celestă, a Omului Sfânt, trimiterea este la "limba iluminării", care era și "limba ritmicității", dar și "limba păsărilor", pe care, după cum se lăuda, o înțelegea și Solomon, ulterior, adică după David, rămânând sintagma "limba îngerilor", în care deja se înveșnicise semnificația multiplă, numită "luga suryannia". X-urile, deci "pytr" sau "pytarii", cum erau numiți "tații" (cu trimitere la cuplul inițial, Adam și Eva) fac parte din conturul rombului "Toate lucrurile sunt împărțite: după înfățișarea lor, în bine sau rele, frumoase sau urâte, adevărate sau false, ele sunt construite într-o infinitate de perechi contrare"[24]. În fond, "pe Pământ, toți știu că frumosul este frumos, altfel devine urât"[25], ideea complementarității, chiar și când vorbim de contrarii (care nu se exclud, ci se întregesc și se desăvârșesc), fiind decisivă

în concepțiile omului vechi despre sine și despre lumea care îl înconjoară.

Într-o reprezentare cu puternice contaminări ale simbolisticii creștine, fără să piardă structura tridimensională, floarea este împodobită și cu frunza de ștejar (Pomul Vieții, la scandinavi), dar crucea, ca dimensiune simbolică universală, face trimitere directă la semnificația ei creștină, prin încadrarea în pătrat, deci în cetate, în paradisul terestru al vremelniciei, căruia tot ea, crucea, îi este și poartă a părinților, și poartă a zeilor. Te naști sub semnul crucii și renăști sub semnul crucii, într-o vremenie riguros organizată și disciplinată. "Cele zece mii de ființe și lucruri se înmulțesc laolaltă, însă nu știu că se vor înapoia la rădăcina lor. Înapoierea la rădăcină înseamnă nemîscare, iar nemîscare înseamnă redobândirea vieții. Redobândirea vieții înseamnă rânduială. A cunoaște rânduiala înseamnă a fi luminat"[26]. Organizarea, deci excesul de rânduială, nu face parte din ordinea naturală, cea a non-acțiunii, pe care o promovează aderența oamenilor la primele scenarii mitice, care au fost propuse și prin taoism. Tocmai de aceea, spațiul ființei, deci al vieții, este supradimensionat, în raport cu spațiul neființei, deci al veșniciei, în această desfașurare de simboluri sacre.

O narăjune existentială interesantă propune simbolistica de pe oul încondeiat alăturat. În "Pytr-Yana" (Poarta Părinților),

de jos, găsim "inițierea subpământeană" (din peșteră sau de sub munte), deci triunghiurile cu vârfurile în jos, ceea ce sugerează că omul, înainte de a se naște, se inițiază în ființă, în omenesc, în efemer.

În calota de sus, "Deva-Yana" (poarta zeilor) cuprinde "inițierea în astral" (de pe munte, în sfîrșenie), inițierea însemnând, ca și în cazul anterior, și dobândirea acelei nări.

În hora vieții, Hora Oamenilor Sfinți, dintre cele două calote, în romb este marcată eternitatea, dar părinții sunt schițați prin inversare inițiatică, X-urile sugerând, prin întreruperea dintre unghiiuri, inițierea în veșnicie, la începutul vieții, și în pământesc, la sfârșitul ei, observația apropierei de dumnezeire, la naștere, și a îndepărțării, la bătrânețe, fiind, de altfel, consacrată și de taoism, unde bătrânețea este considerată drept opusul lui Tao, deci al aglomerăției de simboluri (gol, adânc,

origine, profund, imaterial, natural etc.) pe care îl conține acest concept.

Oul încondeiat, în premeditarea lui ancestrală de Ou Cosmic, însemna și altar, și invocație, diferențele de dispunere a simbolurilor structurând, de fapt, mesajele. Floarea/stea, dar și Calendar Lunar, și rădăcină, și Arbore al Vieții, și sămânță a vieții, avea să cunoască dezvoltări grafice din ce în ce mai interesante, în dispuneri gândite din ce în ce mai estetic, dar fără a se pierde mesajul principal, acela de simbol al veșniciei și al sacralității ei, veșnicia fiind concretizată, pe Pământ, de dubla natură, omeneanscă și dumnezeiască, a Omului Sfânt, semnificată de romb, inclusiv prin înțelesul de Sfânt Graal, adică de Inimă a lui Hristos. Însuși Iisus, când e reprezentat, în biserici, pe bolta centrală, dar și în țesături, este încadrat de rombul suprapus peste patrat, deci de veșnicia sacră, suprapusă peste vremelnicul rai pământesc, peste cetate, deci peste comunitate. De altfel, bisericile ortodoxe seamănă mult cu un ou

încondeiat, pe formă (reprezentată și de pictura interioară, dar și de cea exterioară) fiind aplicate, tot mai explicit, simbolistici creștine, dar fără a se abandona simbolistica sacră străveche. În fond, la temelia frescelor exterioare de la Voroneț se află hora nesfârșită (prin sfericitate) de romburi/pătrate și de X-uri, la fel ca și în banda, dintre cele două calote ale veșnicului, de pe oul încondeiat:

Iar suprapunerile de romb și pătrat, care dau expresie florii/stea în opt colțuri/petale figurează chiar și pe boderii, cum este bedernița, din 1504, de la Putna:

Augustin, primul om modern al omenirii – după cum îl considera Tolstoi, sesizase că aşa-zisa religie naturală este însăși creștinismul, după o nouă interpretare a rânduielii, săvârșită de Iisus, și că în explicitul creștinism, inclusiv în pildă, stă ideea, stă adâncul și profundul, naturală fiind, în această legătură (asta și înseamnă religie, legătură) doar neintervenția, în condițiile în care “Toate lucrurile și ființele sunt alcătuite dintr-o parte existentă/plină și una inexistentă/vidă. Partea existentă/plină constituie învelișul, reazemul, iar partea inexistentă/vidă reprezintă folosul”[27].

Într-o imagistică a porților echinocțiale, precum cea alăturată, în care floarea/stea se află pe laterale, ca și în bedernița, din 1504, de la Putna simbolul floral al veșniciei este inclus în romb, iar rombul este suprapus peste pătrat, părinții (X-urile) veghind cele două porți echinocțiale, din “cetățile” timpurilor lor. Spațiul (negru, pe acest ou) dintre cele două porți înseamnă, de fapt, spațiul temporar dintre naștere și moarte, numit viață și în care se produc inițierile în sfințenie, inclusiv în sfințenia memoriei (rădăcini, cum se spune în taoism), spațiul acesta, cu dimensiuni egale, de pătrat, fiind și “cetatea”, dar și “paradisul” Timpului.

În desfășurările echinocțiale se descifrează mai greu, dar în cele solstițiale se observă ușor că, dacă translatăm cele două veșnicii, cea de dinainte de naștere și cea de după moarte, peste Timp (peste vremelnicia celor ce suntem) se obține sfera perfectă, prin regăsirea celor două calote, despărțite, cândva, conform miturilor grecești, de sabia lui Apollo, deci de Soare (tocmai de asta, în spațiul vremelnicieei, inclusiv în cele două porți, se folosesc, simbolic, semnificațiile solare, adică spiralele spre dreapta), sub cele două cruci astrale Soarele fiind spațiul vremelnicieei, care desparte Veșnicia în două jumătăți, prin viață, deci prin deslușire și prin cuvânt, deci prin Timp.

Într-o dezvoltare estetică de simboluri (poate că și de semnificații), precum cea a oului din imaginea alăturată, în planul Timpului, al ființei, deci al vieții, pătratele (cetățile) includ simbolistica generală a oului încondeiat, cu cele două porți zodiacale, cu inițierile în astral și în pământesc (triunghiurile), dar și cu hora omenescului, cu cuprinderea ei de sacrilitate, în care părinții sunt desenați drept linie dreaptă (I-uri, care separă temporalități) și nu X-uri, ca de obicei. Suprapunerea și coexistența simultană, prin nedeslușire, a timpurilor, face parte dintre credințele vechi ale omenirii. În taoism se spune că trecem prin lucruri și prin ființe pe care nu le putem desluși și că toate, și neființa, și ființa, care se determină reciproc, există simultan, întoarcerea la rădăcină însemnând doar o altă rânduială, pentru că “ceea ce se găsește înainte și ceea ce se află înapoi își fac loc unul altuia”[28], în condițiile în care pe om îl “lasă Natura să se dezvolte liber, este netulburat în fața celor lumești și înfăptuiește lucrurile prin non-acțiune”[29]. În simbolistica la care ne referim, se constientizează simultaneitatea vieților, deci a Timpurilor, drept deslușiri de cale, dar nu și de ființă, nu și de Timp.

Iar aparența explicită de scară, din desenul alăturat, în care porțile solstițiale încadrează “cetăți” de comunități și “cetăți” de Timp, găsește doar o altă expresie estetică pentru hora sfînțeniei și a părinților, deci a originii, fiecare Timp adăpostind propria lui sfînțenie, modelul lui de sacralitate. Elementele simbolice cuprinse de pătrate, când Calea sau Hora Romburilor (deci a dublei naturi, divină și pământească), când Rombul cu cele două cruci intersectate, desenate explicit drept floare/stea, exprimând și o “horă” a generațiilor, cu tot atâtea valori sacre, cu tot atâtea individualizări, deși în repetare ciclică sau, cum se spune în taoism, “Ființa se naște, aşadar, din neființă și, după ce va fi parcurs un ciclu complet, se va reîntoarce la neființă”[30]. Nici ființa nu moare, ci se întoarce în neființă, în sfericitatea perfectă, în spațiul cosmic, iar “Spațiul cosmic reprezintă trupul, structura vidului, mecanismul secret al tuturor transformărilor. El nu are început sau sfârșit, prin urmare însușirea sa primordială este nemurirea”[31]. În cazul oului încondeiat, ca reminiscență estetică a Oului Cosmic, structura vidului este reprezentată de ceea ce există dincolo de coajă și de acoperământul de simboluri și, implicit, ca limbaj al iluminării, dincolo de invocări.

Sugestia androginului, a celor două jumătăți de sfericitate (deci de desăvârșit și de veșnic) cu floarea/stea ruptă în două (așa erau desenate în “Rohonczy Codex” invocațiile pentru cele două Urse, sub care se află Europa, despărțite între ele de constelația Dragonului, care arată Nordul – deci constelația Dragonului fiind Șarpele Înghețului, cu care Ainu Mandu, în “Vendidad”, se străduia să oropsească luminile create), se sugerează explicit frigul cosmic (floarea/fulg – în fond Deva-Yana, deci Poarta Zeilor înseamnă solstițiul de iarnă), sacralitatea Timpului, deci și a

vieții iradiind căldura care să deschidă cele două porți, iar “căldura” respectivă nu e decât înțelepciunea, deci manifestarea celui care izbutește să nu se lase “mereu împovărat de dorințe, (și care) îi va zări hotarul numai”[32], fără să izbutească și o cunoaștere a veșnicului, ci doar înțelegerea rânduielii lui. Iar în ornamentația populară a oului încondeiat, rânduiala s-a păstrat, aşa cum am mai afirmat, aproape subconștient, conform unei logici hilare (logică doar prin consecință), cea a lui “aşa am apucat”.

Odată și odată, o să izbutesc, poate, să-mi fac timp pentru a înțelege mai mult și a putea “citi” și mai plauzibil libajul sacru al iluminării, transmis nouă prin simbolistica sacră de pe Oul Cosmic, de pe biserici, care tot un fel de Ou Cosmic înseamnă, din moment ce refac legătura dintre cele două veșnice, și de pe simbolistica cusăturilor, țesăturilor și broderiilor românești.

În fond, între ornamentația dreptliniară de pe acest tetrapod de la Putna și cusăturile casnice care urmează nu sunt decât diferențe estetice și, nicidecum, de mesaj al semnificațiilor multiple.

Oul Cosmic, în varianta târzie și desacralizată de ou încondeiat, reprezintă, din postura de scenariu mitic original, prima carte religioasă a omenirii, care își dezvăluiește

doar esența, în câteva idei, pe care le regăsim intacte în toate religiile lumii. Scrisă cu simboluri, deci cu un “limbaj” care anulează limbajul prozaic (cuvânt-deslușire), această primă carte religioasă a omenirii îngăduia și determina, cândva, intrarea în armonie, în sfericitatea veșnicului, nedeslușitului și nenumitului.

Conform acestei adeziuni primordiale la mit, cum ar fi zis Mircea Eliade, viața reprezintă o falie în veșnicie, provocată de “sabia” Soarelui, prin viață, cele două jumătăți ale Veșnicului rămânând definitiv despărțite, dar tînzând mereu spre a redeveni întregul sferic de odinioară. Viață înseamnă Timp, Timpul născându-se, după cum se precizează în “La Voluspa”, atunci când s-a produs această falie în Veșnicie (în Lunar), deci când arma aruncată de Om a ucis, pentru prima dată, un alt Om. Iar Om (se scria “Aum”, cu vocativul-invocație “Oy”, de unde și reminiscența “Oy, leru-i ler!”, formulă sacramentală de genul “Doamne, Legea e Lege!”) este numele pe care îl purta, în preistorie, Dumnezeu, noi nefiind oameni, ci seminții.

Cei doi Om, deci cele două Veșnicii, după modelul părinților primordiali, Adam și Eva (sau BaBa, cum numeau sumerienii cuplul primordial), sunt jumătăți ale aceluiasi întreg sferic, din care ne-am ivit, prin Poarta Părinților (Pytr-Yana) și în care ne vom întoarce, prin Poarta Zeilor (Deva-Yana), dar fără să putem cunoaște, din falia vieții, decât porțile, nu și conținutul (golul, profundul, adâncul și mai adâncul) de dincolo de porți, concretețea aceluia conținut fiind apa, care împle orice formă, dar fără a-și pierde natura sa, iar opusul ei, bătrânețea.

Interiorul ascuns al oului încondeiat înseamnă, de fapt, conținutul tainic al veșniciei (aidoma spațiului sacru al interiorului bisericesc: “este vid și, totuși, noi ne slujim

de el; el pare neîncetat că este gol”[33]), iar imagistica exterioară grupează “legile lui Dumnezeu”, care, conform vechilor chaldeeni, “sunt scrise sus, pe cer”, lăsându-ni-se libertatea de a le înțelege sau nu, de a ne interesa sau de a le ignora, pentru că naturalul, și în accepțiune de firesc, anihilează dorința individuală, dar oferă și cauță “reazăm”, înfăptuind lucrurile prin non-acțiune.

Viața sau ființa, hora nesfărșită, care împarte veșnicia în două jumătăți de sferă, exprimând terestru rotirea astrilor cerești (“legile scrise pe cer”), dar numai ca asumare (așa cum asumare este “Crezul” în Biserica de după Iisus și, din păcate, tot mai rar a lui Iisus), are, la rândul ei, o sacralitate a complementarităților aparent contrare, părinții și zeii, simbolizați de Oamenii Sfinți, de Bătrâni întelepți (cărora li s-a zis sinonimic, în limbi diferite, Ctisti, Lao Zi, Budha, Druid, Badica etc.), cultul strămoșilor fiind, în vremurile cele vechi, la fel de important ca și Cultul Nedeslușirii.

Veșnicia sau neființa au fost concepute, în scenariul mitic originar al Oului Cosmic, și ca sfericitate perfectă, dar și ca Renaștere/Înviere, floarea/stea esențializând o primăvară cosmică perfectă, fără de începuturi și fără de sfârșit, deci o armonie desăvârșită, sugerată, în grafile cerești, de cele două cruci, care, prin suprapunere, dezvoltă și deslușesc toate scrierile divine de pe cer, deci sfintele rune, inclusiv cele două zvastică, care, prin rotire spre stânga sau spre dreapta, deslușesc și rotirea Lunii (Alba) și a Soarelui (Aplu, adică Roșu), dar și parcursul neființei (Lunar) și al ființei (Solar), iarăși într-o complementaritate contrară stânga-dreapta, numită, în același scenariu mitic originar, “logodnă cosmică”, nunta nedeică urmând să se desăvârșească, natural, deci firesc și în afara dorințelor, prin refacerea sfericității originare.

În concluzie, Oul Cosmic, pe care noi, semenii fără de memorie, l-am desacralizat artizanal drept ou încondeiat, “narează” scenariul mitic al sfericității originare, cu toate planurile inițiatice ale naturaleștiilor.

Text: *Ion Drăgușanul*
Fotografii: *Victor T. Rusu* (colecția expozițională de “Miniaturi bucovinene”)

- [33] Versetul III, p. 30
- [32] Versetul I, p. 23
- [31] Comentarii la Versetul VI, p. 36
- [30] Comentarii la Versetul II, p. 26
- [29] Comentarii la Versetul II, p. 27
- [28] Versetul II, p. 26
- [27] Comentarii la Versetul XI, p. 48
- [26] Versetul XVI, p. 60
- [25] Versetul II, p. 26
- [24] Comentarii la Versetul II, p. 26
- [23] Bădescu, Ilie, Noologia, p. XXVI
- [22] Comentarii la Versetul II, p. 27
- [21] Comentarii la Versetul XI, p. 48
- [20] Versetul XI, p. 47
- [19] Comentarii la Versetul III, p. 30
- [18] Blaga, Lucian, Trilogia cosmogonică, p. 176
- [17] Blaga, op. cit., p. 176
- [16] Comentarii la Versetul I, p. 25
- [15] Versetul I, p. 23
- [14] Comentarii la Versetul II, p. 26
- [13] Versetul II, p. 26
- [12] Versetul I, p. 23
- [11] Versetul LII, citat la comentariile din p. 60
- [10] Comentarii la Versetul VI, p. 36
- [9] Versetul VI, p. 36
- [8] Versetul V, p. 32
- [7] Comentarii la Versetul I, p. 24
- [6] Eliade, Mircea, De la Zalmoxis, la Gingis Han, p. 27
- [5] Hasdeu, B. P., Studii de folclor, p. 26
- [4] Bădescu, Ilie, Noologia, p. XXVI
- [3] Lao Zi, Texte Taoiste, Comentarii la Versetul II, p. 26
- [2] Eliade, Mircea, De la Zalmoxis, la Gingis Han, p. 259
- [1] Gorovei, Artur, Literatură populară, p. 100

Biserica Evanghelică Bartolomeu

Biserica Bartolomeu, amprenta trecutului într-un cotidian grăbit, poate prea grăbit pentru a mai cugeta, chiar și pentru o clipă, asupra unor timpuri de demult trecute.

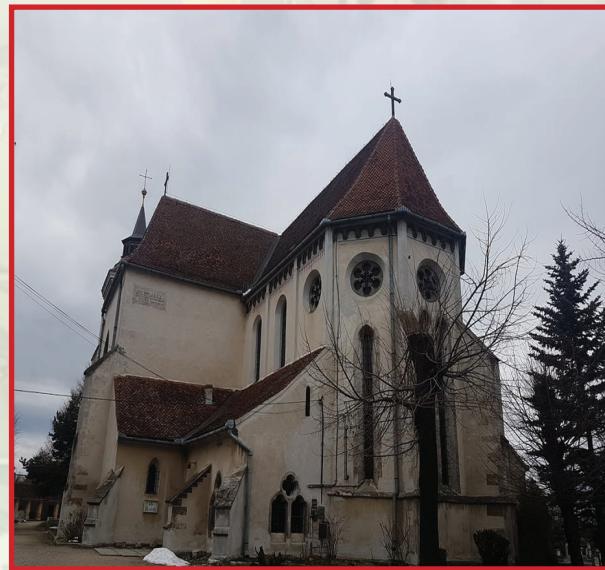
Un loc deosebit, o întâlnire cu timpul, o adeverată experiență istorică, Biserica Sf. Bartolomeu este cea mai veche clădire a Brașovului, un loc pe care trebuie să îl vizitați.

A fost construită în anul 1223, b din ordinul cavalerilor Teutoni, ca mai toate bisericile fortificate din Transilvania și a fost cunoscută și sub denumirea de Biserica celor trei orfane, care conform legendei și-au lăsat tot ce aveau bisericii au și fost înmormântate sub altar.

Edificiul cu trei nave cu zidurile masive cu contraforți, înconjurat cu zid de apărare a rezistat atât numeroaselor invaziilor turcești, și marelui incendiu din 1689, cât și a devastării trupelor lui Vlad Țepeș (1458) și ale lui Gabriel Bathori (1611).

Turnul bisericii a fost reconstruit și înălțat cu un etaj în 1842, după ce s-a prăbușit ca urmare a cutremurului din 1822. Altarul bisericii datează din 1791, iar o strană veche din 1683.

Partea nordică, vestică și sud-vestică a zidului medieval de apărare sunt originale, iar partea estică și unele părți din partea nordică au fost demolate și reconstruite. În interiorul zidului de apărare se află cimitirul enoriașilor sași din Bartolomeu. De mai bine de 500 de ani, în ultima dumineacă înaintea zilei de 24.august (ziua Sf. Bartolomeu) se desfășoară pelerinajul la Hramului Sf. Bartolomeu ca o serbare regională unde se întâlnesc comunitățile săsești din Tara Bârsei. Slujba festivă este urmată de dansuri și cântece populare germane acompaniate de fanfară.

În 2003 în incinta bisericii s-a deschis un muzeu etnografic cu peste 1500 de obiecte, donate de emigranți, care prezintă o gospodărie tipic săsească cu țesuturi, mobilier, port săsesc, unelte de tâmplarie, de brutărie, de câmp.

CRISTINATIMARIU, 4 aprilie.2018

111 ani de la nașterea lui Mircea Eliade

Când în tumultoasa noastră viață de pe continentul nord-american, ne mai oprim din alergarea zilnică pentru a găsi câte un crâmpei de timp pentru lucruri de suflet, precum o discuție mai mult sau mai puțin filozofică, locuința bunului prieten, maramureșan, Vasile Botis, devine locul perfect pentru aşa ceva, fiind totdeauna deschisă și primitoare. Printre o gustare pregătită îscusit de acesta, o stire de prin România, și-o alta de prin America, discutăm și dezbatem vrute și nevrute. Uneori discuțiile noastre le purtăm în timp ce facem o plimbare prin parc, admirând plaja și cântecul pescărușilor ce plutesc alene pe malurile lacului Michigan, situat în apropiere.

Alteori prin campusul universității Loyola din zona. Nu de puține ori însă, în discuțiile noastre, revin frecvent și aproape obsedant la marele scriitor, istoric, profesor sau filozof Mircea Eliade, care a trăit și-a murit, aici, la Chicago. A ști că marele Eliade a vietuit și profesat atâtia ani la Universitatea din Chicago, atât de aproape de locurile în

care trăim noi acum, ne face să tresărим, să vibram, și să ne simțim privilegiații că i-am fost contemporani, simțind constant prezența lui, chiar dacă nu cea fizică, ci mai degrabă psihică, prin scrierile și ideile sale. Anul trecut, în urma unei asemenea discuții am decis organizarea unui eveniment dedicat lui Eliade, cu ocazia a 110 ani de la nașterea lui.

Într-o lume divizată și polarizată de conflicte politico-religioase, atât aici în Statele Unite cât și în Europa, când lipsa de tolerantă poate atinge cote alarmante, riscând oricând să provoace un conflict global, am considerat că lucrările lui Eliade sunt mai de actualitate ca niciodată.

Operele sale ne încurajează și îndeamnă la tolerantă, la cunoaștere, la o mai bună înțelegere și-o analiză a fenomenului religios, a istoriei credințelor și ideilor religioase.

Dacă atunci când a fost invitat să rămână, ca profesor la University of Chicago, americanii i-au considerat ideile sale atât de importante și revoluționare încât ele puteau contribui la viitorul securității și interesului național al SUA, astăzi, putem afirma cu convingere că ideile și lucrările lui Eliade pot contribui la securitatea și interesul global al omenirii.

Când unii vor să construiască ziduri de despărțire, discuțiile pe marginea operelor lui Eliade nu pot duce decât la construcția de punți de legătură între oameni și civilizații. Sub aceste auspicii s-a desfășurat atunci evenimentul și iată că între timp a mai zburat un an.

Profitând, anul acesta, de vremea bună, din ziua de 9 martie, ziua de naștere a lui Eliade, am făcut o vizită la mormântul acestuia, și-a soției lui, Christinel Eliade, care în mod surprinzător a murit tot într-o zi de 9 martie, a anului 1998.

Pentru că temperaturile la Chicago sunt încă aproape de zero grade, i-am dus doar un buchet de flori de levandă și un steguleț tricolor, pe care le-am lăsat la

mormântul situat în cimitirul Oak Wood, de la strada 67, puțin mai la sud de Universitatea din Chicago. Mormântul este foarte ușor de localizat, chiar dacă cimitirul este imens, deoarece este situat chiar aproape de intrarea principală, în fața oficiilor administrative ale cimitirului. Din discuțiile avute în trecut cu administratorii am realizat că mormântul lui Eliade este foarte popular, aceștia știind instant de Mircea Eliade, deoarece este un adevărat loc de pelerinaj, fiind des căutat și vizitat de foști sau actuali studenți de la universitate, de români din comunitate sau doar turiști, dornici să aibă un moment de reculegere la mormântul marelui filozof. 🌹

MARIAN PETRUTZA

In lumea poveștilor cu EUGEN IONESCU

Opера lui Eugen Ionescu, “maestrul teatrului absurd”, a constituit obiectul a zeci de cărți și sute de studii, teze de doctorat, colocvii internaționale, simpozioane și festivaluri.

Dar puțini știu că, scriitorul al cărui nume a devenit sinonim cu teatrul absurdului, membru al Academiei Franceze (fotoliul nr.6), unul dintre cei mai cunoscuți autori ai secolului trecut, a scris o carte de povești pentru copii : **POVEȘTI 1 2 3 4**.

O carte scrisă de Eugen Ionescu și ilustrată excepțional de Etienne Delessert, renumit ilustrator, ale cărui cărți sunt traduse în optsprezece limbi și au fost vândute în milioane de exemplare, recunoscut pentru revoluția pe care a

produs-o în domeniul cărților ilustrate pentru copii. O mică bijuterie a literaturii pentru copii.

Marie-France, unicul copil al autorului, a fost sursa de inspirație pentru personajul principal, micuța Josette. «Maestrul teatrului absurd» devine un tată povestitor pentru micuța Josette.

Alături de fetiță și tatăl care povestește, mai apar în poveste mama și menajera Jacqueline.

Cele patru Povești, fără zâne și personaje fantastice, sunt călătorii într-o lume a copilăriei, imaginară, care poartă urmele absurdului, unde orice este posibil, o lume unde se pot întâlni copii și adulți plecați pe drumul aventurii cu simțul umorului și orientare în lumi paralele. Josette are aproape trei ani și tatăl ei îi spune povești. Însă nu chiar povești ca toate poveștile, ci istorii ciudate în care ei doi se duc la plimbare cu avionul și mănâncă o bucătică din Lună (“E bună, zice fetiță, e un pepene” “Să punem și zahăr”, adaugă tăticul).

Poveștile lui Eugen Ionescu descriu o lume de cele mai multe ori inversată, care îl cucerește pe cititor, indiferent de vîrstă, prin modul în care dialogurile sunt construite, discuțiile dintre tată și fică fiind o îmbinare originală de aparentă naivitate și absurd, ludic și ironic, cotidian și fantastic, banal și imprevizibil.

În Franța, cartea a fost publicată de editura Gallimard Jeunesse iar în România de editura Arthur, anul 2010, în traducerea lui Vlad Russo.

ORIENT ROMANESC, Martie, 2018

Ligya DIACONESCU

Jurnalist, poet, scriitor, publicist, economist, născută în 14 iulie 1960, la Bicaz, jud. Neamț. O persoană care se află mereu în centrul acțiunilor dedicate culturii, literaturii cu care s-a identificat. Director general al S.C. Starpress S.R.L., Râmnicu Vâlcea. Proprietar al revistei internaționale româno-canado-americane Starpress (publicație bilingvă română-engleză online). Proprietar al Centrului de Informare și Promovare a Turismului Românesc Starpress. Proprietar (1996-2005) al publicațiilor Speranța și al ziarului Sportul Vâlcean și coproprietar al cotidianului Ora din Craiova. Președinte al Fundației Kamala. Director și producător la Festivalului Național Miss Regina Turismului Românesc (două ediții) organizat în colaborare cu TV România Internațional, Radio România Internațional și Ministerul Turismului. Director general al Radio Metronom - Râmnicu Vâlcea (1994-2000). Producător a numeroase emisiuni pentru televiziune la TV Etalon și TV Vâlcea (2000-2006). Coproducător la TV România Internațional și Radio România Internațional (2004-2009). Producător al primului Concurs Internațional de Poezie Românească Starpress 2008, ediția I-a (Organizat de revista Starpress în parteneriat cu Radio România).

Mariana POPA.

RECENZIE

- CĂRTICICA PRICHINDEILOR –
AUTOR LIGYA DIACONESCU

“LĂSATI COPIII SĂ VINĂ LA
MINE”...

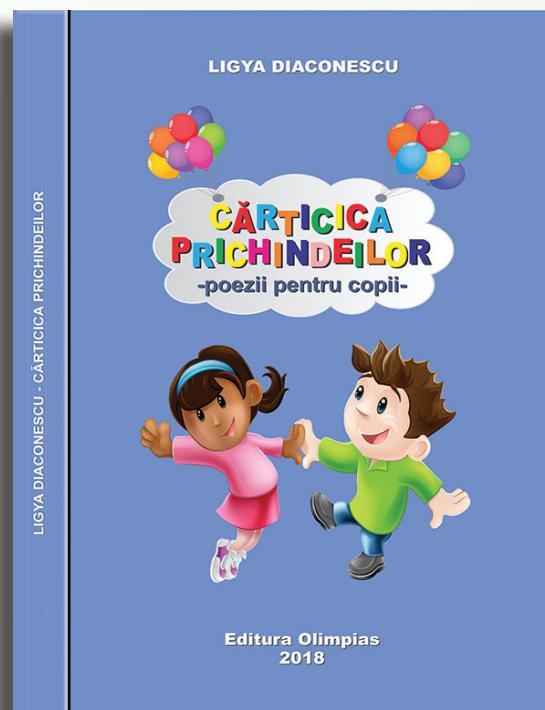
Cu toții ne întoarcem la vîrstă copilăriei, din când în când, privind-o ca pe o imagine nemuritoare. Revenim mereu la ea, ne regăsim și-i ascultăm simfonia. Coborâm vîrstă, sărim decenii și ne memorăm amintirile dragi. Reușim din plin cu o condiție acest lucru. Pur și simplu, să scriem despre copii și copilărie. Cu siguranță, totul pornește din copilărie, ea ne conduce spre matricea vieții.

Nu pot să nu amintesc cuvintele lui Isus: „Lăsați copiii să vină la Mine și nu-i opriți”... Lăsăm copiii să meargă spre Isus, dar, poeta Ligya Diaconescu merge împreună cu ei, răspunzând chemării divine prin scriere de cărți pentru copii. Ce poate fi mai frumos, ce poate fi mai înăltător? Poeta are o credință puternică în Dumnezeu și a Lui nemărginire. Fluidul incandescent al iubirii față de semenii și față de copii, în special l-a dobândit din rugile făcute la altarele lăcașurilor de cult pe care le vizitează prin multele pelerinaje religioase.

Am vrut, doar să subliniez componenta religioasă foarte vizibilă în personalitatea Ligiei Diaconescu, izvorul inspirației scriitoricești pentru poetă. Ajunsă la vîrstă senectuții, eu am devenit bunică pentru trei fetițe. Am oferit cartea Ligiei Diaconescu, intitulată “Cărticica Prichindeilor” (poezii pentru copii), Editura Olimpias, 2018, nepoatei celei mai mici, Ana. Am văzut în ochii ei bucuria primirii unei cărți, pe care să o poată citi singură, fiind

în clasa zero. Lumina care-i radia de pe fața ei mică, m-a lăsat fără cuvinte, doar zâmbetul ei mi s-a cuibărit în suflet. Ana era bucuroasă pentru carte, s-a aşezat urgent lângă mine răsfoind cu o privire avidă filele. Citește, la început, silabisind:

“Zboa-ră azi din floa-re-n floa-re,
Ne dă mie-re bu-nă, ta-re.”
(Albinuța)

Se observă, că poeta scrie sub cupola unui sentiment matern, care cade ca o lentilă a bobului de rouă, din inima ei iubitoare de copii. Ea face o explorare în lumea insectelor și a florilor pentru a atinge trăirea din inocența vieții de copil, găsind exprimarea potrivită. Ana s-a obișnuit cu textul și citește legat:

“Gălbioară floricică
Mare, veselă, frumoasă,
Întorci capul după soare
Și-ai sămânța-așa gustoasă”
(Floarea soarelui).

Poeta Ligya Diaconesc dovedește calitățile necesare exprimării artistice pentru a atinge latura educativă a

miciilor cititori. Ajungem la alte și alte poezioare și spre final, Ana găsește capitolul “Zilele săptămânii”. Se oprește la “Vineri” spunându-mi că ea iubește această zi. De ce? E ziua când mergem la casa bunicilor din Munții Făgăraș. O îndemn să citească tare:

“Vineri păsește, spășită
Se vaietă că-i obosită
E a cincea-n calendar
Și te-mbie iar și iar...
Să pleci la munte, la mare,
Să te relaxezi, la soare.”

Aveam și eu interesul acestei zile de vineri din motiv de „eliberare” la sfârșit de săptămână. Alături de Ana, am descoperit un spirit de observație dezvoltat pentru studierea lumii înconjurătoare în cartea doamnei Ligya Diaconescu. O felicit și pentru această minunată preocupare, aceea de-a aduce zâmbetul pe fața copiilor.

Literatura pentru copii nu o poate scrie oricine. Doamna Ligya Diaconesc are cunoașterea necesară pentru psihologia copiilor și despre vocabularul lor în formare. Pe lângă acestea e nevoie de o imensă dragoste pentru copii, precum și de o cunoaștere a efectului produs asupra micilor cititori a textelor dedicate lor. Totul se desfășoară în armonie cu joaca lor, element esențial al copilăriei.

Cred că autoarea acestei cărți, iubitoare a versurilor lui Lucian Blaga, a scris cu plăcere cartea recitând în gând: „Copilul râde”:

“Înțelepciunea și iubirea mea e jocul,
Tânărul cântă:
Jocul și înțelepciunea mea e iubirea,
Bătrânul tace:
Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea.”

Brașov, 1 Martie 2018

Fie iarna cât de rece, numai Mărțișor de-ar trece!

Mă mângeai duios amintirea unui cățeluș alb prins într-un șnur răscut în alb și roșu, un mărțișor primit în copilărie de la mama, un simbol al primăverii care a rămas în inima mea un semn de aducere aminte al copilăriei frumoase de acasă. Mărțișorul, un strop de culoare în albul nesfârșit al iernilor românești, un obicei autohton, o clipă din cultura noastră străveche. Românii au primit în dar mărtisorul de la strămoșii daci, se oferea la 1 Martie, ocazie cu care în acele vremuri se sărbătoarea Anu Nou, erau doar două fire de lână albă și roșie, răscuite împreună într-o veselă îmbrățișare. Mai apoi, s-a atârnat de fir o monedă de argint sau aur, o dată cu sosirea cocorilor, firul se prindea într-un pom fructifer pentru a da spor și belșug iar moneda și-o prindeau fetele în păr, să fie mai frumoase și mai sănătoase. Firul alb simbolizează pacea, puritatea și credința iar cel roșu simbolizează viață, fertilitatea dar și războiul, lupta oamenilor și a vieții. Obiectele agățate de firul bicolor au și ele simbolurile lor, cel mai drag îmi era coșarul cu joben și scară în spate, era aducător de noroc ca și potcoava cu inimioară sau trifoiul cu patru foi. Ghiocelul, laitmotiv al vestirii primăverii, flori, inimi, pietre colorate sau fetișoare de copii, toate au rol de talismame, purtate cu credință că aduc noroc, belșug, sănătate și spor în casă. Românii păstrează firele de mărțișor la fereastră, la ușă, legate într-un pom sau legate la încheietura mâinii. Există încă obiceiul ca în dimineața de 1 Martie, fetele să își spele față cu zăpadă sau cu apă de ploaie din acea zi, dacă vremea permite, se spune că vor fi mai frumoase și mai sănătoase.

Mărțișorul era confectionat de cel care îl oferea și era un gest de dăruire și o urare adusă persoanei îndrăgite, sunt zone în România unde fetele dau mărțișoare băieților și sunt alte zone în care doar băieții oferă mărțișoare. La începuturi un obicei dedicat copiilor și tinerilor, acum un gest de curtoazie și prețuire ce se adresează tuturor vîrstelor. Legendele

românilor legate de apariția mărțișorului sunt multe, «câte bordeie, atâtea obicei» spune vorba din bătrâni, dar merită cunoscute fiecare în parte pentru diversitatea de idei și bogăția de spiritualitate românească ce le dă savoare. Este legenda Babei Dochia care aducea frigul și a tors fir alb de lână, cel roșu a fost un fir pătat de săngele Voinicului ce a vrut să salveze Tânără (primăvara) ținută captivă de Cotoroanță. Sau legenda Soarelui care se transformă în voinic și ieșea la horă în sat unde a și fost prins de Iarnă și ascuns într-o peșteră. Multe și frumoase legende are Mărțișorul nostru dar cea mai frumoasă este aceea pe care o purtați în inimă, iar lângă inimă, nu uități să așezați acest firav dar puternic însesmen al primăverii românești, primăvară ce o purtăm în suflet, oriunde ne-am află.

Cristina Timariu - IA de Tulgheș

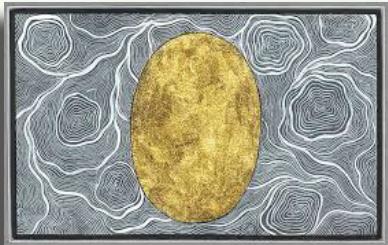

OUL - SIMBOL UNIVERSAL OMENIRII

Oul este unul dintre cele mai vechi simboluri ale omenirii, răspândit în foarte multe spații culturale. Simbol primordial al cosmosului „maica tuturor

formelor”, cum îl numea Constantin Brâncuși, oul apare ca simbol arhetipal al începutului tuturor lucrurilor, al originii, al regenerării și permanenței vieții.

Nașterea Lumii, pornind de la Oul Primordial, este o idee comună în mitologile străvechi, precum cele ale grecilor, canaaneenilor, fenicienilor, chinezilor, japonezilor, populațiilor tribale din Asia de sud-est sau Siberia, celților, tracilor și multor altora. Oul a fost dintotdeauna în centrul mitologiilor și credințelor uitate de timp ale tuturor popoarelor lumii.

Reputatul istoric al religiilor Mircea Eliade a demonstrat magistral că, în esența tuturor acestor cosmogonii, oul joacă imaginea clișeu a Întregului și a Totalității care succed Haosului Primordial, ca un prim principiu de organizare. Oul reprezintă actul Renașterii și ciclul repetitiv al Naturii. Oul primordial

sau oului cosmic, din care s-a creat lumea, are o răspândire pe toate continentele lumii. Dintr-un ou ce plutește în apele oceanului primordial se naște întregul univers: din partea superioară apare cerul, din cea inferioară se naște pământul, iar gălbenușul se transformă în soare. Motive cosmogonice și cosmologice se află și pe ouăle încondeiate românești pe care figurează luna, soarele, Calea Lactee, florile, etc.

Simbolismul general al oului îl leagă de geneza lumii. Oul conține în esență sătulă diversitatea ființelor. În mitologia egipteană, din Nun, personificarea oceanului primordial, va răsări o movilă pe care se va deschide un ou. Din ou va ieși un zeu care va organiza haosul și va produce la rândul său ouă din care se va modela viață.

În “Changya Upanishad”, oul se naște din Non-Fiintă și se despărță, creând elementele. În Tibet, chiar dacă nu are un rol tocmai primordial, oul se află totuși la originea mai multor strămoși. În tradițiile chineze, haosul avea forma unui ou, care s-a desfăcut după 18000 de ani. Teoria Huentian vede lumea ca pe un ou imens înălțat pe verticală. Temple incașeau ca ornamente plăci de aur ovale, posibil reprezentări ale zeului suprem Huiracocha. Printre miturile cosmogonice se numără și acela care povestește despre Soarele care a trimis pe pământ trei ouă din care se nasc nobili, femeile și poporul.

La triburile din Mali, oul cosmic este spiritul prim, care se produce în centrul vibrației sonore printr-o răsucire. Oul se concentrează și treptat se separă de vibrație, plutește în spațiu și în cele din urmă se sparge, eliberând 22 de elemente fundamentale. Si pentru triburile din Congo este simbolul perfecțiunii,

galbenul fiind asociat elementului feminin, iar albul celui masculin. Tot la ideea de germene ne poartă și tradițiile alchimice. Oul închide în sine elementele vitale, aşa cum vasul închide ingredientele operei care trebuie încălzită pentru a putea prepara elixirul sau a transforma în argint sau aur. De obicei cuptorul alchimiștilor era comparat cu oul cosmic.

Dincolo de creație, el apare și ca simbol al unei înnoiri periodice. Cu forma sa rotund-ovală care inspiră, liniște și mister, oul a fost perceput și ca un simbol al vieții, perfecțiunii, fecundității, prosperității și mai ales ale renașterii. Ouă colorate găsim în foarte multe culturi, în cazul acesta funcția principală este cea de renaștere, de ciclicitate.

În creștinism, ouăle simbolizează stârca care închidea mormântului lui Isus, dar și învierea și reînnoirea vieții. Culoarea roșie semnifică sângele vărsat de Hristos pentru lumea reprezentată sub forma oului, și mântuirea adusă omenirii odată cu acest eveniment. Însuși oul este un simbol al Învierii, întrucât în el sălășuiește o nouă viață gata să iasă la iveală.

La vechii perși, în apropierea sărbătorii Newroz, de Anul Nou persan, care cădea în ziua echinoxului de primăvara, preoții zoroastrieni vopseau ouă pe care le ofereau credincioșilor. În Roma Antică, tinerii vopseau ouăle în roșu și le trimiteau celor dragi, cu ocazia sărbătorii lui Ianus. Vechii slavi aveau și ei obiceiul de a dărui ouă roșii la sărbătoarea primăverii.

În tradiția populară românească, oul roșu de Paște are puteri miraculoase, de vindecare, de îndepărțare a răului, fiind aducător de sănătate, frumusețe, putere și spor. Astfel, în dimineața din duminica Paștelui, se obișnuiește, mai ales la țară, ca fetele să se spele pe față cu „apă

neîncepută”, în care pune un ou roșu pentru sănătate și frumusețe în tot anul. După consumarea ouălor, cojile roșii sunt puse în brazde, la arat, pentru ca pământul să dea rod bun. La sat, ouăle erau colorate cu vopsele vegetale, preparate după rețete străvechi, transmise din generație în generație. Culorile folosite pentru a colora ouăle au o simbolistică aparte:

- Roșu: sânge, soare, foc, dragoste și bucurie de viață
- Negru: statornicie, eternitate
- Galben: lumină, tinerețe, fericire, belșug, ospitalitate
- Verde: reînnoirea naturii, prospetime, rodnicie, speranță
- Albastru: cer, sănătate, vitalitate
- Violet: stăpânire de sine, răbdare, dreptate.

Simbolistica ornării ouălor - Fiecare linie are o semnificație deosebită:
– linia dreaptă verticală – viață
– linia dreaptă orizontală – moarte
– linia dubla dreaptă – eternitatea
– linia cu dreptunghiuri – gândirea și cunoașterea

– linia ușor ondulată – apă, purificarea
– spirala – timpul
– dubla spirală – legătura dintre viață și moarte.

Matematicianul și poetul român Ion Barbu a scris o poezie intitulată Oul dogmatic. Scrisă în «Ajunul Paștilor 1925», poezia are un motto extras din «Vechiul Testament», capitolul «Facerea»: «Și Duhul Sfânt se purta deasupra apelor» și relevă o vizionare originală asupra semnificației simbolice a oului. Poetul se adresează omului “uituc” și “nerod”, amintindu-i că oul, pe care acesta îl roșește și mănâncă, are semnificații profunde, pe care omenirea le-a pierdut odată cu dispariția miturilor.

Oul dogmatic

E dat acestui trist norod
Şi oul sterp ca de mâncare,
Dar viul ou, la vârf cu plod,
Făcut e să-l privim la soare!

Cum lumea veche, în cleştari,
Înoată, în subțire var,
Nevinovatul, noul ou,
Palat de nuntă şi cavou.

Din trei atlazuri e culcuşul
În care doarme nins albusul
Atât de galeş, de încis,
Cu trupul drag surpat în vis.

Dar plodul?
De foarte sus
Din polul plus
De unde glodul
Pământurilor n-a ajuns
Acordă lin
Şi masculin
Albuşului în hialin :
Sărutul plin.

Om uitător, ireversibil,
Vezi Duhul Sfânt făcut sensibil?
Precum atunci, şi azi întocma :
Mărunte lumi păstrează dogma.

Să vezi la bolți pe Sfântul Duh
Veghind vii ape fără stuh,
Acest ou simbol ţi-l aduc,
Om şters, uituc.

Nu oul roşu.
Om fără sat şi om nerod,
Un ou cu plod
Îti vreaua plocon, acum de Paşte :
Îl urcă în soare şi cunoaşte!

Şi mai ales te înfioară
De acel galben icusar,
Ceasornic fără minută
Ce singur scrie când să moară
Şi ou şi lume. Te-înfioară
De ceasul, galben necesar...
A morţii frunte acolo-i toată.
În gălbenuş,
Să roadă spornicul albus,
Durata înscrie în noi o roată.
Întocma dogma.

Încă o dată :
E Oul celui sterp la fel,
Dar nu-l sorbi. Curmi nuntă-în el.
Şi nici la cloşcă să nu-l pui!
Îl lasă în pacea întâie-a lui,

Că vinovat e tot făcutul,
Şi sfânt, doar nunta, începutul.

Povestea IEI

Dacă știm să o ascultam, IA ne vorbește. Femeile noastre au utilizat din cele mai vechi timpuri acul și ața pentru a scrie pe pânză povești. Modelele cusute nu sunt simple ornamente, ci reprezintă simboluri și idei ce pot fi citite decâtrea cincisace stări limbaj vizual. Odinoară, fetele începeau să coasă în jurul vârstei de 5 ani. Ele stăteau pe lângă mamele și bunicile lor și începeau să lucreze alături de ele, de mici, astfel încât timp de multe generații, semnele cusute, culorile și regulile s-au transmis. În fiecare familie, mamele aveau și rolul de a transmite fricelor lor secretele cusăturilor și tâlcul motivelor cusute, iar bunicile erau reperul cel mai înalt de calitate datorita experienței acumulate în decursul anilor. Femeile își produceau singure în trecut acasă tot ce le era necesar pentru a-și îmbrăca familia, de la pânză și până la produsul finit. Ele cultivau în jurul casei inul și cânepa din care făceau apoi cămașile de sărbătoare (iile) și pe cele de lucru. Cele de sărbătoare erau din pânza de in, recunoscută

pentru calitățile ei termoizolante, iar cele de lucru erau din pânza de cânepa, care rezistă mai mult în timp. Lâna cu care erau cusute s-a aflat din totdeauna în jurul gospodăriilor, mătasea a venit mai târziu, iar bumbacul abia în timpurile moderne. Pregătirea acestor materiale și țeserea lor erau migăloase, necesitau efort și timp, de aceea fiecare bucătă de material era chibzuită cum se cuvine.

Croiala ieii are la bază bucăți dreptunghiulare de material, îmbinate în funcție de nevoi și încrățite la gât. Datorită acestei croieri, nici o bucătică de material nu este risipită, cămașa poate fi adaptată astfel încât femeia să devină mamă, să alăpteze, și în tot acest timp să-și ajusteze silueta. Cămașile erau compuse pentru a fi ușor descompuse la nevoie, iar părțile care se uzau mai repede să poată fi înlocuite. Așa cum bărbații aveau rolul de a-și apăra familia de retele și pericolele văzute, rolul femeilor era acela de a o apăra de retele nevăzute (deochiul și duhurile necurate, de pildă). Astfel, cusăturile au apărut pe cămași în primul rând în zonele

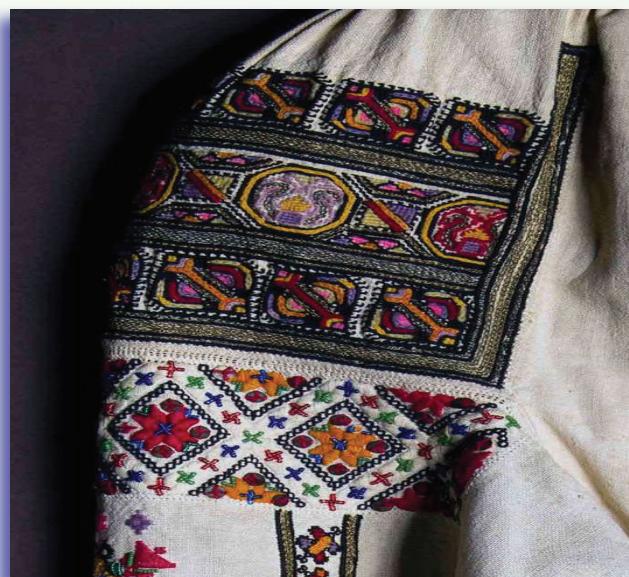

considerate vulnerabile: umăr, gât, cot, încheietura mâinii, gura cămășii, zonele în care pânza era tăiata sau îmbinată.

Prima cusătură care a apărut pe IE a fost cea de la umăr, acolo unde mâneca se unea de restul cămășii și avea forma unei benzi decorative care sublinia îmbinarea mâncăii, într-un loc considerat vulnerabil. Ulterior, această bandă decorativă a fost repetată de câteva ori și astfel a devenit ALTIȚĂ.

Altița este în credința populară reprezentarea cerului. În altiță, pe umeri aşadar, regăsim elementele cerului: SOARELE, care ne dă căldura, lumină, viață, fără el nu am exista, STELE, CONSTELAȚIILE care ne călăuzesc drumurile în viață, PASĂRILE, FLUTURII și altele. Altița se făcea de cele mai multe ori dintr-o bucată separată de pânza, mai îngustă decât restul mâncăii, pentru că presupunea multă muncă (deoarece cusătura altiței era cea mai bogată), iar la nevoie putea fi refolosita la o alta cămașă, după ce cea veche se uza.

Sub altiță se află ÎNCREȚUL: el reprezintă PĂMÂNTUL. Realizat printr-o tehnică specială de cusut, unică, el poartă motive specifice, feminine, legate de fertilitate, în special romburi și variații de romburi, unghiuri. Încrețul a fost cusut în nuanțe de la alb la negru, trecând prin galben, ocru și brun. Încrețul a apărut tot din considerente practice: în trecut nu exista elastic, iar el are un rol asemănător acestuia, legând altița care era mai îngusta de restul mâncăii, croită mai larg pentru a fi mai comodă. Din încreț /pământ curg la vale RÂURII de pe mâncăii cu motive vegetale: spice, vrejuri, ramuri cu boboci, cu flori, pomul vieții și altele. Femeile se jucau cu proporția modelelor, cu densitatea râurilor și culorile folosite astfel încât să obțină silueta care le

avantaja. Pe pieptul cămășilor se găsesc alți râuri, care sunt mai bogăți la iile de vară și la cele din sudul țării noastre, pentru că în nordul țării, acolo unde este mai frig, femeile purtau bundița care acoperea cămașa pe piept și pe spate.

Fiecare ie era unică, precum scrisul de mană: aceleași motive cusute vor arăta diferit pe două cămăși, fiecare mână își pune amprenta altfel asupra pânzei și a semnelor cusute pe ea. Femeile coseau cămășile iarna, când muncile câmpului se încheiau și le scoteau în lume primăvara, de Paști, când toată natura se înnoia. Atunci se înnoiau și ele și își doreau să fie cât mai deosebite de restul, aşa că se străduiau, jonglând cu modele și culori, să fie unice.

În perioada modernă, în special în ultimii 100 de ani, povestea scrisă pe IE s-a pierdut încet-încet, motivele și-au pierdut înțelesul, vechile reguli de compozitie au fost încălcate, uitate, aproape pierdute. A fost o perioada (anii 1930-1950-) în care, pierzându-se povestea, s-a insistat pe materiale scumpe și noi, pe tehnici migăloase, iar compozitia s-a orientat către noutățile vremii. Apar iile cu ornamente bogate, dar sărace în sensuri.

Cea mai tristă însă este bluza de inspirație tradițională, cusută în perioada comunistică, dar de care nu am scăpat nici acum, cusută în centrele de meșteșuguri care le-au continuat pe cele interbelice înființate de reginele noastre sau de marile doamne ale acelei epoci. Ele sunt produse de serie, optimizate pentru a fi lucrate repede, spornic și ieftin. Aceleași modele se repetă peste tot, sunt cusute mare și lăbărțat, apare mânecca scurtă, răscroiala, cromatica stridentă. Dispare unicitatea, specificul regional, creativitatea, amprenta fiecărei femei și rezultă un fel de «uniformă» cum era cea de șoim al patriei și cea de pionier...

Acestea sunt «iile» pe care le găsiți astăzi în artizanat, în centrele tradiționale precum cel de la Breaza, le găsiți vândute în Aeroportul Henri Coandă ca fiind «tradiționale», le vedeți promovate de ansamblurile folclorice. Argumentul suprem este că sunt cusute manual. Nu,

nu orice lucru cusut manual este valoros, nu orice bluziță cusută manual se poate numi IE.

Ar fi păcat ca această poveste transmisă și îmbogățită timp de sute de generații să se piardă tocmai acum. Este atât de important să o recuperăm, să o respectăm și să o transmitem mai departe. Iile noastre și-au câștigat locul binemeritat în marile muzee de textile și etnografice ale lumii, putem să mergem să le vizitam, putem să vedem fotografile lor, putem să le comparăm cu ceea ce ne propune în zilele noastre artizanatul. Și cel mai important, putem pune mana pe ac și pe ață ca să lăsăm scrisă mai departe această poveste.

Stefania Atanasiu

Raluca Caranfil - Dichisuri.ro

The tale of the Romanian Blouse

If we stop to listen, IA talks to us. Since ancient times, our women have used the needle and thread to write stories. Stitched patterns are not simple ornaments, but symbols and ideas that can be read by those who know this visual language.

A long time ago, girls would begin to learn the craft of sticking around the age of five. They stood beside their mothers and grandmothers and began to work with them, so that for many generations, sewn signs, colours, and rules were inherited. In each family, mothers also had the role of transmitting their secrets to the daughters and the sewing of the stitched motifs was transmitted from one generation to the next, grandmothers had the highest quality level, due to their experience, gained in years.

Women were making, around home, all the materials they needed to garb the family, from the cloth to the final product. They grew around the house flax and hemp, from which they then made the celebration shirts and the working shirts. The celebrations shirts were made of linen, recognised for its thermo-insulating qualities, and the working ones were made of hemp cloth, which lasts longer.

The wool was always around, the silk came later, and the cotton was imported to Romania only in modern times. The preparation of these materials and their weaving were meticulous, they needed effort and time, so every piece of material was properly thought out.

The blouse is made from rectangular pieces of material, joined around the neck. Thanks to this cut, no piece of material was scattered, the shirt could be adapted so that when the woman becomes

a mother, nursing, the shirt could be adjusted to her silhouette. The shirts were composed so they could be easily decomposed if needed, and the parts that were damaged to be easily replaced.

Just as the men had the role of protecting their family from the seen evils and dangers, the role of women was to protect it from the unseen evil (the evil eye, for example). Thus, the stitches appeared on the shirts primarily in areas considered vulnerable: the shoulder, the neck, the elbow, the wrist, the mouth of the shirts, the areas where the cloth was cut or merged.

The first stitch that appeared on the IE was that of the shoulder, where the sleeve joined the rest of the shirt and was in the shape of a decorative strip that emphasized the sleeve, at a place considered vulnerable. Subsequently, this decorative strip was repeated several times and thus became ALTITĂ.

Altă is in the popular belief the representation of the sky. On altă, so on the shoulders, we find the elements of the sky: THE SUN, which warmth us, lights us, gives life, without it, we would not exist, STARS, CONSTELLATIONS that guide our paths in life, BIRDS, BUTTERFLIES and so on. Altă was made of a separate piece of cloth, narrower than the rest of the sleeve, because it involved a lot of work (since on the altă the stitch was the richest) it could be reused on another shirt if needed. After the altă, we have the ÎNCREȚ, it is the EARTH. Made with a unique sewing technique, it has specific, female, fertility-related motifs, especially diamonds and variations of diamonds, angles. Încrețul was stitched in shades from white to black, passing through yellow, ochre and brown. Încrețul emerged for practical reasons: in the past the elastic was not invented, and the încrătuș had a similar role, linking the narrower part (altă) with the rest of the sleeve, which was wider to be more comfortable. From the încrătuș flow to the valley the RIVERS (RĂURII) with vegetal motifs: wheat, stalks, branches with buds, flowers, the tree of life. Women played with the proportion of patterns, the density of the rivers and the colours used so to obtain the silhouette that suited them.

On the chest of the shirts are other rivers, which are richer in the summer and in the south of our country, because in the north of the country, where it is colder, the women wore a vest that covered the shirt on the chest and on the back.

Each IE is unique, as handwriting is: the same stitched motifs would look different on two shirts, each hand puts its mark differently on the cloth and the patterns stitched on it. The women were making IA during winter, when the work on the fields ended and the shirts were

paraded out in spring for the whole world to see, during Easter, when all nature was renewed. Wearing a new shirt made them feel young and special, and they wanted to feel special, so they played with patterns and colours, and each shirt made them unique.

In the modern times, especially in the last 100 years, the story written on IE slowly was lost, it lost its meaning, the old rules of composition were broken, forgotten, almost lost. It was a period (1930-1950-), when losing the story meant that expensive and new materials were used, new techniques were invented, and the composition of the Romanian blouse was adapted to fit the times. So, the blouses had richer ornaments, but they had lost the story, they had lost the meaning.

The saddest, however, is the traditional inspirational shirt, sewn during the

communist times, but which still exist even now, embroidered in craft centres that continued the ones established by our queens and the high-class ladies between the two world wars. They were mass produced, optimised to be easy made and cheap. The same patterns are repeated everywhere, the sewing step was bigger, the sleeves were short and in neon colours. The uniqueness of each blouse was gone, the regional patterns were gone, the creativity and the impact disappeared, and a kind of «uniform» was created. These are the «blouses» you find today in hand craft stores, in the traditional centres such as Breaza, you find them sold in Henri Coandă Airport as «traditional,» you see promoted by folk ensembles. The supreme

argument is that they are handmade, but not every handmade thing is valuable, not any handmade blouse is a IE.

It would be a pity if we were to lose the story, transmitted and enriched for hundreds of generations. It is so important that we recover it, respect it, and pass it on. Our Romanian blouses have earned their well-deserved place in the world's major textiles and ethnographic museums, we can go and visit them, we can see their photos, we can compare them with what the craft stores are selling today. And most importantly, we can take a needle and thread and write on the story further. 🌈

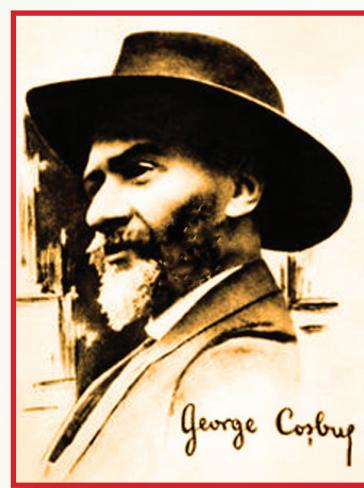
Raluca Caranfil - Dichisuri.ro

SE ÎMPLINESC 100 DE ANI DE LA MOARTEA MARELUI SCRITOR GEORGE COŞBUC

George Coșbuc (1866 – 1918) poet din Transilvania născut la Hordou. A absolvit liceul din Bistrița-Năsăud și studiile academice la Facultatea de Filosofie și Litere din Cluj. Publică la revista Tribuna din Sibiu, la revista Convorbiri literare din Iași și la revistele Viața literară, Vatra, Foaie interesantă, Semănătorul, Scena, Flacără din București.

Temele lui sunt iubirea, natura, evenimente din viața satului, revolta socială și Războiul de Independență. La 15 ani scrie prima poezie „Pe o foaie pedagogică din Ardeal” care s-a pierdut între timp. Scrierile lui sunt cu substanță și noblețe, fără a se mândri, însă spunea că “poeziile mele le compun cântându-le” fiind un visător deja din tinerețe. Cel mai cunoscut volum de poezii este Balade și Idile (1893) scris în opt ediții, dar și poeziile scrise la Revista Vatra: Fata mamei, Mama, Iarna pe uliță, Pe deal, care au fost introduse ulterior în manualele școlare. A făcut parte din colectivul scriitorilor pentru manuale școlare „Carte de citire pentru clasa a III –a urbana”. Prima sa poezie de marcă a fost Nunta Zamfirei care are 26 de strofe, scrisă în anul 1889 după răscoalele țărănești. Cu un an mai târziu se mută definitiv la București.

A fost atras de limba greacă, de mitologia greco-latiană prin simplitatea stilului, de unde a tradus. 500 de poezii. Deși Coșbuc nu își formează reguli de scriere, el este cel care prelucrează fără a fi constrâns de un anume model. Scrie liber înlanțuind cuvinte cu o poetica naturală, lumea lui este de multe ori un spectacol imaginar. Ca personalitate a fost în același timp o persoana publică pentru popor, dar și un timid, care a introdus în ramura scrisului o mișcare nouă, progresivă prin poeziile sale de folclor și de spirit. Ultima lui poezie se numește Vulturul (februarie-1918) cu 9 strofe, începând așa: „Venind de departe cu zborul întins/ S-oprise deasupra Ceahlăului nins,/ Ș-apoi din rotiri tot mai strâmte-n cuprins/ Căzu, ca să prindă vro pradă,/ Cum uneori parcă vezi fulgerul stins”. Și terminând ultima strofa astfel: „Deodată cu țipet se-ntoarse napoi,/ Ca unul ce-și schimbă gândirea, și-apoi/ Spre văi, și departe, cu zborul greoi/ Încet ni se stinse vederii./ De-atunci nu-l văzură nici alții, nici noi/ Rotind în luminile serii”.

George Coșbuc a fost prieten cu nume importante din viața literară a timpului: I.L. Caragiale, I. Slavici, T. Maiorescu, St. Iosif, B. Delavrancea, D. Anghel, A. Vlahuță.

La 9 mai 1918 se stinge din viață “primul poet pe care-l dă Ardealul literaturii românești... Scrisul lui Coșbuc trăiește și va trăi cât va trăi neamul românesc.” Liviu Rebreanu. Poetul este înmormântat la cimitirul Bellu din București.

Dragos G. UNGUREANU

Ianuarie, Brasov, 2018

Ileana Vulpescu

(n. 21 mai 1932, Bratovoești, județul Dolj) este o lexicografă, prozatoare, roman cieră și traducătoare română. După o licență în Litere (limba și literatura franceză), la Facultatea de Filologie a Universității din București (1953-1958), a lucrat ca lexicograf la Institutul de Lingvistică al Academiei și a colaborat la redactarea lucrărilor Dicționarul limbii române și Dicționarul explicativ al limbii române (1959-1975). A fost soția poetului și traducătorului Romulus Vulpescu.

Ileana Vulpescu scrie proză și teatru, traduce din literaturile engleză, franceză și spaniolă, și semnează versiuni în limba franceză din literatura modernă și contemporană românească. Debutul său a avut loc în revista "Familia" din iulie 1966, cu povestirea Scrisoare către un cunoscut. În 1976, Ileana Vulpescu romanul său Rămas-bun (Editura Cartea Românească - 2100 de exemplare) a fost premiat cu Premiul Asociației Scriitorilor din București. Cinci ani mai târziu a primit Premiul "Ion Creangă" al Academiei Române și Premiul "Cântarea României" pentru romanul Arta conversației (Editura Cartea Românească - 50.000 de exemplare). În 1987 a primit premiul "Flacăra", pentru «Sărută pământul acesta» (50.000 de exemplare). Din anul 1972, Ileana Vulpescu este membră a Uniunii Scriitorilor din România. Cel mai cunoscut roman este Arta conversației, care a reușit să ajungă best-seller înainte de 1989. Romanele ei au fost traduse în slovacă («Rămas-bun casei părintești»), maghiară («Arta conversației»), italiană («Sărută pământul acesta») și franceză («Arta conversației»).

În 1991, întreaga activitate literară i-a fost încununată cu Premiul "România Mare". Ileana Vulpescu a primit, în data de 23 octombrie 2015, din partea Fundației Dignitas un premiu și Trofeul Fundației Dignitas pentru Excelență -2015, conceput de artistul plastic Mircea Nechita. În același an, în iunie 2015, scriitoarei i-a fost conferit titlul de Cetățean de onoare al Craiovei, în semn de recunoștință pentru întreaga activitate culturală, pentru participarea sa la redactarea lucrărilor Dicționarul limbii române și Dicționarul explicativ al limbii române, pentru toate proiectele sale care au promovat și promovează imaginea pozitivă a României și pentru susținerea mediului academic. Distinsă cu medalia Ordinului Național „Steaua României”.

Fragment din seria de interviuri acordate de dna. Ileana Vulpescu jurnalistei Alla Stâncaru-Luncă

ILEANA VULPESCU de vorbă cu Alla Stâncaru-Luncă

VALS DE SIBELIUS, Editura EIKON 2017 (Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS).

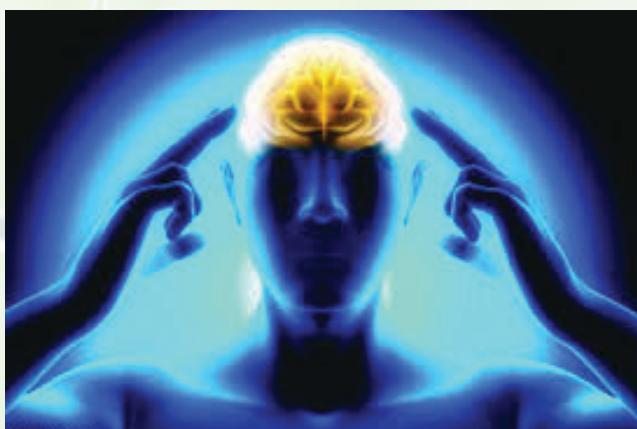
INTELIGENȚĂ ȘI BUNĂTATE

A.S.L.: Spuneați undeva că două calități pe lume nu pot fi simulate și nici înlocuite: inteligența și bunătatea..

I.V.: Inteligența nu se poate simula; bunătatea se mai poate.

A.S.L.: În roman ziceați că nici una, nici alta...

I.V.: Se poate să fi spus, dar între timp să-mi mai fi schimbat părerea. Bunătatea, dacă stai să te gândești, unii o simulează. Fac pe generoșii de „reclamă”. Ca să atragă atenția asupra lor. Oricum, sunt preferați celor zgârie-brânză. Dacă știi să descifrezi omul, nu te-nșeli; dar se poate și să te-nșeli cu privire la bunătate... Inteligența, însă, nu poate fi simulată. Aici nu există posibilități să faci pe deșteptul; să faci pe deșteptul, se poate, dar să fi deștept, e mai greu. Nu e mai greu, este imposibil. Intelligent te naști. Inteligența

asta poate rămâne cea de la naștere sau poate fi cultivată. Cultura nu sporește însă inteligența, aceasta e înăscută. Am cunoscut persoane fără multă carte, dar care de o sclipoare inteligență și prin ceea ce fac și prin ceea ce spun. Dar mai ales prin ceea ce spun. Poți să ai studii și să nu fii intelligent. Studiile nu sunt legate neapărat de inteligență. Sunt legate de o metodă de a învăța, pur și simplu. Adică

să înveți cum să folosești cunoștințele. Aici intervine inteligența. Una este să le reproducă ca un papagal, și alta este să le interpretezi și să știi să le explici.

A.S.L.: Tot dumneavoastră spuneați: „Inteligența nu poate schimba calitatea sufletească a omului”.

I.V.: Este foarte adevărat. Sunt oameni inteligenți, care nu sunt buni deloc, din păcate. Deși, zic, că o mare inteligență ar trebui să fie și căptușită cu bunătate. Înțelegerea lumii aşa cum ar trebui să fie ar fi de așteptat să aducă și bunătate omului. Sunt oameni foarte inteligenți, dar inteligența lor nu este neapărat îndreptată spre bine. Este și o inteligență care simte nevoie să ironizeze, să lovească într-un fel conlocutorul. Sunt tipuri de inteligență bonomă, cu studii. Sunt și oameni inteligenți care înceapă ca o viespe.

A.S.L.: Bunătatea: o calitate rar întâlnită în ziua de azi?

I.V.: Nu știu cât de des era întâlnită în alte secole... Secolul XX, doar am trait și noi atunci, nu mi s-a părut că deborda de bunătate. E adevărat că în secolul XXI ai senzația că bunătatea s-a anemiat de tot; că ar avea nevoie de transfuzii... au apărut noi relații între oameni. Si... este atâtă tâlhărie... că stai să te gândești pe unde se mai ascunde bunătatea? Adică, chiar așa, să furi la patru mâini și să nu te gândești că-i păgubești pe alții, e cam greu de acceptat. Si e greu să accepți că pe-acolo se furișează și bunătatea. Un om bun la suflet e un om care caută să facă bine în toate împrejurările. Si care nu concepe să facă rău cuiva. Adică, măcar să nu faci rău. Omul bun e săritor, îl ajută pe cel în nevoie; este cel care încearcă măcar prin milă să îndulcească viața cuiva. Îmi aduc aminte acum de o

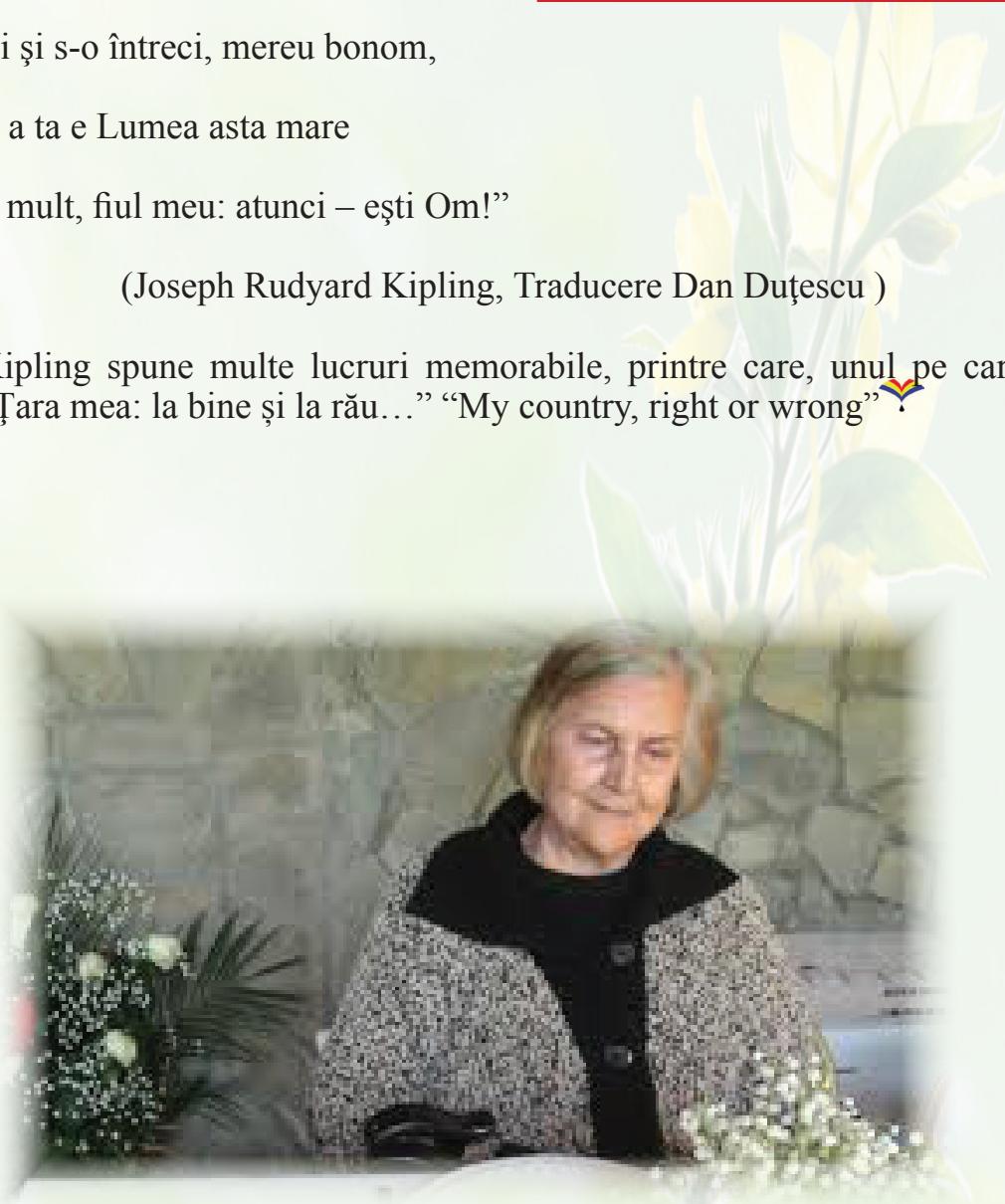
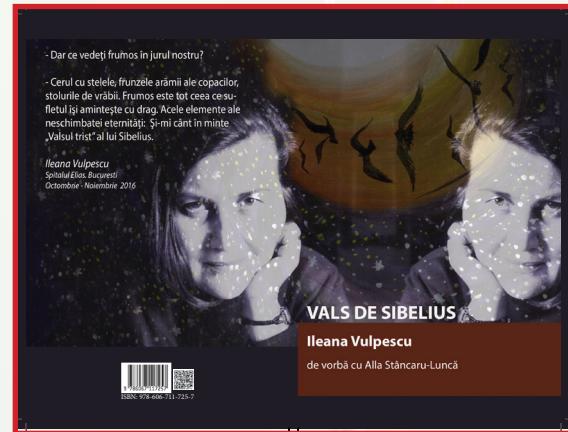
expresie, e și un cântec popular: “A fi domn e o-ntâmplare,/ A fi OM e lucru mare”. Pentru că poți să ajungi domn fără să fii bun. Ajungi într-o situație social privilegiată, asta e tot. Și poți să fii OM, dar să n-ajungi la niciun fel de demnități publice.

A.S.L.: Kiplig avea o poezie...“Dacă”

“Dacă-ntrre Regi și-e firea neschimbată
Ca și-n Multime – nu străin de ea;
Amic sau nu, de nu pot să te-abată;
De toți de-ți pasă, dar de nimeni prea;
Dacă și-e dat, prin clipa zdrobitoare,
Să treci și s-o întreci, mereu bonom,
atunci: a ta e Lumea asta mare
și, mai mult, fiul meu: atunci – ești Om!”

(Joseph Rudyard Kipling, Traducere Dan Duțescu)

I.V.: Kipling spune multe lucruri memorabile, printre care, unul pe care l-am reținut. “Țara mea: la bine și la rău...” “My country, right or wrong”

MARGARETA STERIAN

Margareta Sterian a fost unul dintre marii artiști ai avangardei românești, lăsând o amprentă aparte în cultura românească din a doua jumătate a secolului XX. A pictat, a scris și tradus cărți din literatura universală. A lăsat moștenire culturii sute de picturi și lucrări de grafică, numeroase volume de poezie și proză dar și o fundație care, din 1993, decernează premii pentru creație muzeografică și plastică.

Pictorița și scriitoarea Margareta Sterian s-a născut la 16 martie 1897, în Buzău. La Școala Evanghelică din București, unde a urmat cursurile liceale, l-a avut ca profesor de română pe Ioan Slavici. A studiat apoi la Paris pictura, arta decorativă și istoria artei la Academia Ranson și la École du Louvre. La întoarcerea în țară, în vara anului 1929, în cadrul Seminarului de sociologie, etică și politică al Universității București, a luat parte la campania monografică de la Drăguș, condusă de profesorul Dimitrie Gusti. În același an, în decembrie, a participat la expoziția organizată de Seminar, expunând șase portrete de țărani și copii din Drăguș.

De asemenea, prima expoziție personală a artistei, de la Sala Mozart din București, a rămas deschisă publicului până în ianuarie 1930. În cadrul acesteia, pictorița a expus peisaje, naturi statice și 30 de lucrări din ciclul de portrete "Copiii din Drăguș". În 1937, artista a primit medalia de bronz pentru pictură la Expoziția Internațională a Artelor și Industriei din Paris. Alături de peisaje, portrete și naturi statice, opera sa se compune și din artă decorativă, ceramică, ilustrație de carte și frescă. Pentru opera

plastică, a primit Premiul Ministerului Artelor pentru pictură în 1930 și Premiul Special al Uniunii Artișilor Plastici din România, în 1985.

Din 1993, Muzeul Național de Artă din București acordă în fiecare an premiul „Margareta Sterian” pentru cea mai bună expoziție a anului. Debutul editorial al artistei a avut loc în anul 1945, odată cu publicarea culegerii „Poezii”. Acesteia i-au urmat volumele „Poeme” (1969), „Evocări de călătorie” (1971) și romanul „Castelul de apă” (1972) „Poeme, imagini, proze”, 1978, „Poeme”, 1983”, „Ecran”, 1985 și „Poezii”, 1988. Scrie, de asemenea, proză, memorialistică, face traduceri, mai ales din lirica americană. Autoarea a semnat, de asemenea, traduceri din engleză a unor opere esențiale de Walt Whitman, Edgar Allan Poe și T. S. Elliot. În 1947, apărea volumul „Antologia poeziei americane moderne”, în traducerea Margaretei Sterian. Cartea a fost interzisă inițial de regimul communist dar reeditată, începând cu 1974.

Margareta Sterian a murit pe 9 septembrie 1992, la București. A lăsat moștenire culturii naționale sute de lucrări de artă plastică. Reputația Margaretei Sterian a crescut exponențial după moartea ei. Începând cu anul 1993, Fundația „Margareta Sterian” a pregătit numeroase expoziții retrospective, a publicat albume cu picturile ei și i-a reeditat o parte dintre cărți. Astăzi, lucrările sale sunt foarte

valoroase pe piața colecționarilor de artă, Margareta Sterian fiind considerată de mulți critici ca fiind unul dintre cei mai mari pictori români ai secolului XX.

Margareta Sterian este un artist complet. Pictoriță, poeta, romancieră, traducătoarea și scenografa Margareta Sterian a lăsat o operă vastă și complexă, care îi conturează un profil aparte în cultura națională. 🌈

ORIENT ROMANESC

CELA NEAMȚU - CREATIVITATE, ARTĂ, FRUMUSEȚE

Talent, dăruire, pasiune, răbdare, seriozitate, perseverență, dragoste pentru frumos, respect pentru muncă, respect pentru valoare, sunt calități care o caracterizează pe Marea Doamnă a tapiseriei românești.

Arta Celei Neamțu corespunde firii sale amabile, între artistă și opera ei este o unitate perfectă, care te cucerește. Talentul deosebit al artistei se reflectă în toate lucrările.

Artista Cela Neamțu s-a născut pe data de 16 iulie 1941 în localitatea Picioarul Lupului, județul Iași. Între 1960 – 1966 a urmat cursurile Institutului “Nicolae Grigorescu” din București, Secția Arta textilă iar din 1970 este membră a Uniunii Artiștilor Plastici din România. În anul 1990 devine membru corespondent al E.T.N. (European Textile Network). Tot în 1990 este aleasă membră a I. T. N. E. T. (International Textile Network).

Expoziții personale în țară și străinătate, participări la concursuri internaționale, numeroase premii - printre care Medalia de Aur a Salonului Artiștilor Plastici Francezi, ediția nr. 217, Grand Palais, Paris, 2008, iar ACADEMIA ROMÂNĂ acordă PREMIUL „ION ANDREESCU” în domeniul artelor plastice pentru ÎNTREAGA CREAȚIE doamnei CELA NEAMȚU, un parcurs încununat de succes.

O viață dedicată artei, o poveste țesută cu dragoste în peste 300 de tapiserii, realizate prin metoda haute-lisse (pe gherghel vertical). Tapiseriile doamnei Cela Neamțu sunt o punte de legătură între arta populară și cea modernă. “Petecele de frumos, sunt petece autentice, mai vechi decât stră bunii mei” ne-a scris doamna Cela Neamțu. Colajul textil Petece de frumos ne vorbește despre sufletul românesc, petece strânse și lucrate cu migală și pasiune care s-au transformat în veritabile opere de artă. Talentul deosebit al artistei se reflectă în toate lucrările.

Doamna CELA NEAMȚU a oferit revistei ORIENT ROMANESC un mic album cu fotografii ale operelor sale și o prezentare scrisă de doamna **DOINA PAULEANU**, critic și istoric de artă, directorul Muzeului de Artă din Constanța.

CELA NEAMȚU - o personalitate de marcă a artei românești

CELA NEAMTU

Lansare album “TAPISERIE”

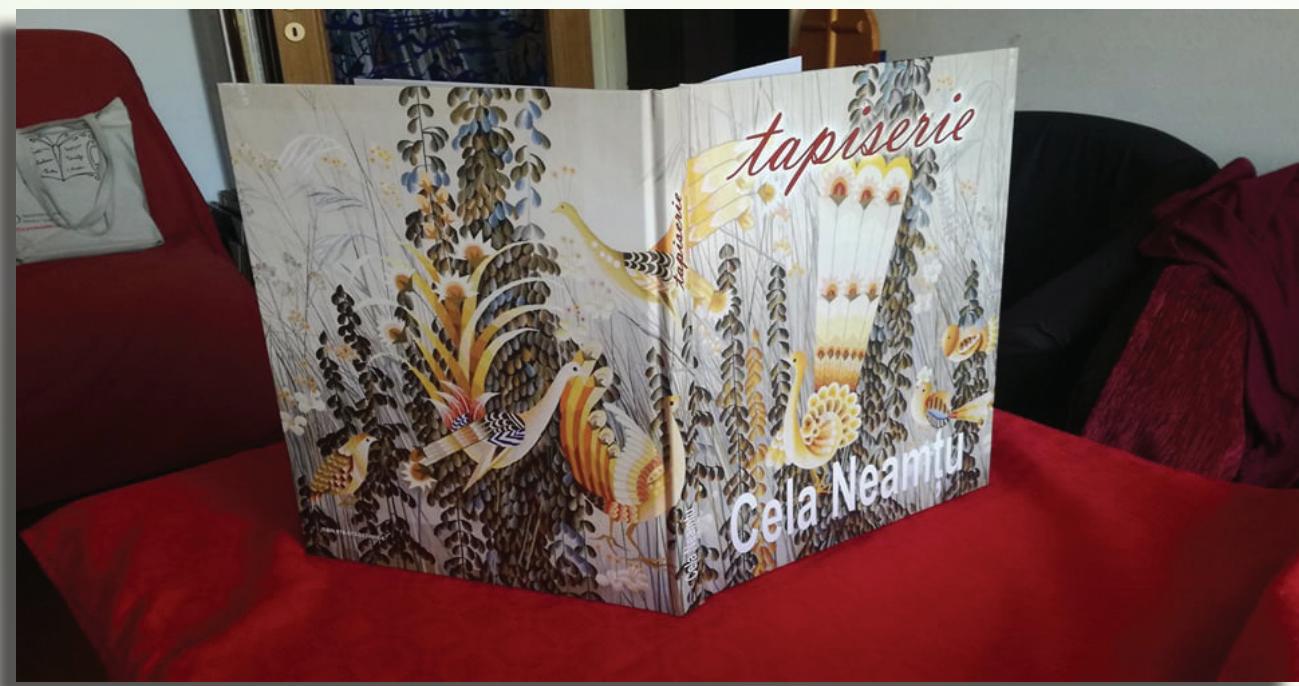
DOINA PAULEANU

Acum 15 ani, tot la Monitorul Oficial apărea prima ediție a unui album Cela Neamțu, un album care pe toți ne-a uimit prin frumusețe, prin calitate, prin dimensiunile fotografiilor, prin felul prezentării. Dorana Cosoveanu scrisese cele mai multe texte și era, ca și acum o culegere. A fost pentru mine albumul etalon, după care s-au orientat toate alibilele de autor scoase de Monitorul Oficial și de alți editori. A fost etalon în sensul în care era o carte fundamentală, o carte care explică faptul că tapiseria este un domeniu major al artelor vizuale românești și îi conferea Celei Neamțu un loc binemeritat, consfințind acel spațiu pe care-l ocupase de multă vreme cu tapiseriile domniei sale în domeniul artelor decorative contemporane. A fost un album extraordinar. Și albumul de astăzi vine la 15 ani după acest prim album să confirme faptul că Cela Neamțu

este un artist extraordinar, este Doamna Tapiseriei Românești, este un artist care se poate vedea foarte bine atât prin operele pe care le expune, și când ne aflăm în spațiul lor ele te cuceresc, intri sub vraja și sub puterea lor de seducție, dar în același timp este o operă care se poate vedea și într-un album și este la fel de copleșitoare pentru că albumul are acuratețe, are frumusețe, are un echilibru între zonele respiro și cele de imagine, are imagini formidabile, are lucrări mărite, are niște detalii care confirmă încă o dată că se poate face un album de foarte frumoasă calitate. Monitorul Oficial a făcut acest album, dar nu trebuie uitat faptul că Fundația Fildas Art și Doamna Anca Vlad, prin programul Catenă pentru Artă a știu să facă lucruri fundamentale pentru creația contemporană românească.

Cela Neamțu se caracterizează ea însăși și este omul care se cunoaște cel mai bine. Un om obișnuit, care face lucruri

neobișnuite. Cela Neamțu, vreau să o corectez, este un om neobișnuit, care face lucruri neobișnuite pentru că atâta dăruire, atâta longevitate artistică, atâta capacitate de a rămâne într-un singur domeniu atunci când artiștii sunt tentați de alte lucruri mult mai usoare, pentru că tapiseria înglobează întotdeauna sentimentul TIMP. Un lucru atât de frumos făcut, un lucru făcut cu atâta dăruire, un lucru în care intră deopotrivă tradiția și inovația, în care intră răbdarea și înțelegerea, în care intră imaginația și puterea de a te bucură de lucrurile reale și de a le găsi un echivalent simbolic. Toate aceste lucruri se regăsesc în tapiseriile de o viață a Celei Neamțu, care la sfârșitul acestui album are și o înșiruire a operelor domniei sale și sunt peste 200 de lucrări de tapiserie... și tapiseria se face greu, tapiseria se țese, se și brodează, iar Cela Neamțu a inventat celebra tehnică derivată din artă meșterilor făurari din evul de mijloc.

Un album în care Cela Neamțu se regăsește cu toate etapele creației sale, începând cu locul magic din care a pornit în această lume, și poate nu este deloc întâmplător că Cela Neamțu a plecat din Moldova, o zonă de adâncă spiritualitate

și în același timp o zonă de trăire creștină dintre cele mai elevate. Această tecere prin zonă Moldovei, care este întotdeauna o întoarcere, deoarece Cela Neamțu n-a plecat niciodată cu adevărat de acolo. Locuiește de atâta timp în București, dar o parte din sufletul ei a rămas întotdeauna în Moldova și în tradițiile lor. Cela Neamțu pleacă din Moldova, dar pleacă de acolo, aşa cum spunea și Tonitza, „cu ochiul format”. Cu ochiul format pe mănăstirile și bisericile Evului de mijloc. Un loc în care Cela Neamțu a putut privi nu doar mănăstirile și bisericile, dar și pictură interioară și exterioară, la elementele de arhitectură care vor însobi creație ei întreagă viață. și probabil că atunci se va fi iluminat și acest laimotiv al creației sale care este FEREASTRĂ. O fereastră prin care a privit exteriorul pictat al bisericelor către interiorul la fel de frumos împodobit de meșteri anonimi, după cum va fi privit din interiorul bisericelor către exterior să vadă cum formele acestor biserici vin să se armonizeze cu un peisaj dintre cele mai elevate, cu un peisaj care la rândul său este purtător de o înaltă spiritualitate.

De acolo, Cela Neamțu a venit la București și a urmat Institutul de arte

plastice „Nicolae Grigorescu” și a făcut parte dintr-o pleiadă de mari nume care au creat, în acele decenii extraordinare de la sfârșitul sec. al XIX-lea, o artă binecunoscută atât în România, cât și în Europa și în celalalte părți ale lumii. Operele Celei Neamțu circulând cu o evaluare exemplară în mari expoziții naționale și internaționale.

Trebuie amintit faptul că, uitată de câteva veacuri, tapiseria a revenit în sec al XX-lea printr-un artist extraordinar francez, dar nu numai prin el, ci printr-o școală europeană de tapiserie în datele fundamentale atât de elevate ale unui stil. Ale unui stil în care Cela Neamțu are drept de cetate.

A urmat apoi truda atelierului. Pentru că Cela Neamțu este un om care lucrează, care muncește foarte mult. Fără muncă nu se poate face artă, fără muncă se poate face cu atât mai puțin această artă care, spre deosebire de celalalte arte ale timpului, tapiseria înglobează elementul TIMP. Trebuie să ai o răbdare extraordinară și mai ales o fantezie debordantă, să poți să înțelegi din desenele pe care le fac transpuze în suprafața tapiseriei că pot să genereze aceste efecte extraordinare. Trebuie să ai o gândire anticipativă și în același timp o gândire abstractă. Deși Cela Neamțu teoretic face o artă figurativă, dar o cu propensiune abstractă și tensiunea dintre abstract figurativ știe să rezolve într-un mod exemplar. Așadar, Cela Neamțu este un om de atelier, un om care muncește, un om care gândește termenii frumosului artistic, termenii unei seninătăți exemplare.

Ceea ce frapează la operele Celei Neamțu este tocmai această seninătate. Cela Neamțu a avut, ca orice om, incertitudinile sale, dar a știut să le resoarbă în momentul în care elaboră prototipul operei finite de aşa manieră încât lucrările pe care le vezi au o seninătate extraordinară. Îți dau acel sentiment benefic de echilibru, de armonie cu lumea pe care numai un asemenea artist, împăcat cu sine, știe să-l creeze. Din observare din aceasta dorință de a dăruia, Cela Neamțu și-a inventat o lume de semne, o lume care este particulară și o lume pe care o recunoști. În general aceste lucruri se numesc STIL. Cela Neamțu are stil și are un stil recognoscibil pentru că numai ea gândește în termenii acestei senine și limpezi atmosferă, numai ea știe să facă aceste degradeuri de culoare exemplare care duc cu gândul de la cer la idee și coboară de la idee către cer și către pământ, numai ea știe să creeze aceste

făpturi miraculoase care au legătură cu basmul

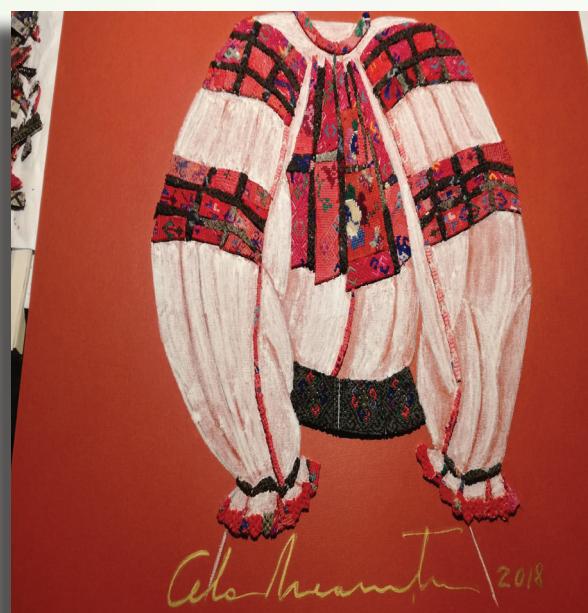

românesc, au legătură cu frumosul, au legătură cu nevoia noastră de bine și adevăr și vorbesc despre aceste păsări extraordinare ale spațiului, ale timpului, ale norocului, ale tuturor lucrurilor benefice pe care Cela Neamțu a știut să le descopere, să le restituie într-o formă plastică exemplară. Aceste păsări care

uneori plutesc pe vânt, aceste păsări care ne dau sentimentul unui spațiu paradisiac sunt invențiile Celei Neamțu. Ele aparțin unei specii, inventate de Cela Neamțu pentru uzul fiecăruia dintre noi, pentru a comunica cu noi prin intermediul acestor făpturi ale luminii, pentru a ne comunica gândurile lor, aici în acest spațiu abstract, dintre cer și pământ, dintre faptul cotidian și proiecția într-o dimensiune mai înaltă, aceste păsări care știu să reverse preaplinul frumuseții lor, dăruindu-ne preaplinul de care avem atâtă nevoie.

Este o plăcere să privești tapiseriile Celei Neamțu pentru că ele îți dau această senzație de echilibru, de armonie, de frumos. Așa cum spuneam, ele își extrag elementele arhitectonice din spațiul medieval și vom privi cu mare atenție la aceste ferestre care pot să fie simple, trifore, de aceeași dimensiune și

înălțime. Le recunoaștem, sunt ferestrele mănăstirilor noastre, dar în același timp sunt și un spațiu de comunicare, un spațiu în care poate fi văzut cerul care boltește deasupra noastră, dar în același timp ne îndeamnă să privim către interiorul nostru, să ne descoperim în raport cu aceste elemente extraordinare care au constituit o permanență a arhitecturii medievale românești.

Un alt element care mă emoționează este TORSADA. Apare de multe ori în lucrările Celei Neamțu și vine să dublez aceste spații ale timpului, ale imaginației, ale frumosului și ale memoriei. Torsadele constituie un element de expresivitate, un element pe care Cela Neamțu a știut să-l adapteze. Și dacă tot am vorbit despre ferestrele care fac legătura între spațiul sacru și cel profan, să amintim

și dimensiunea sacră a lucrărilor Celei Neamțu. Este vorba despre lucrări făcute pentru un aşezământ monastic din Ierihon, una dintre cele mai vechi aşezări umane, un spațiu sacru în care Cela Neamțu a gândit în spiritul artei medievale, aşa cum o face de fiecare dată prin punctul de la Putna și prin aceste tematici și cronografii pe care le-a acoperit cu strălucire. Este vorba despre o corespondență între broderia medievală și arta decorativă medievală, care în Țările Române a ajuns la niște obiecte măiestre. Toate aceste lucruri se regăsesc în tapiseria cu tematică religioasă a Celei Neamțu, tematică adaptată acestei comenzi pe care a avut-o, dar care exista ca un DAT, ca o constantă a gândirii și sensibilității și mai ales a credinței sale. Pentru că Cela Neamțu este un om credincios. Am senzație că doar un om credincios poate să gândească în termeni atât de frumoși și de luminoși, despre

semeni. Numai un om atât de credincios poate să dăruiască lucrări de o asemenea seninătate. Numai un om credincios are certitudinea că aceste valori fundamentale ale artei pot să constituie un spațiu de comunicare care să permită gândului să se ridice la culmi simbolice și mai ales la adevarata credință.

Este o replică a unui spațiu paradisiac ceea ce ne propune Cela Neamțu, și în același timp trebuie să depistăm acestui spațiu sursele care au dus la confluența stilului personal.

Ceea ce face Cela Neamțu face într-o tehnică dintre cele mai dificile, care se cheamă HAUTE-LISSE. Iată, aşadar că ai nevoie de un război de țesut, ai nevoie de răbdare, Cela Neamțu este o Penelopa care nu pregetă să pornească de

fiecare dată la un nou drum, la realizarea unei noi tapiserii, la realizarea unei noi materialități a bucuriei cotidiene pe care simte și dorește să ne-o dăruiască tuturor într-un colorit exemplar.

Culoarea Celei Neamțu, este o culoare care are o puritate exemplară, este o culoare la care ajunge de multe ori prin degrade și trebuie să ne gândim cât de dificilă este această culoare. Este un proces personal, este un proces individual, este un proces în care Cela Neamțu trebuie să anticipateze și culoarea pe care o vor avea firele pentru a le gândi în acest ansamblu armonios al formei finite. Culoarea ei are această magică proprietate de a ne bucura sufletele, de a se aşterne fără complicații și fără niciun fel de complexe, de a se etala în spații frumoase, în spații ordonate, în spații vizibile și în spații luminoase. Această relație între cer și pământ apare și în culorile fundamentale, cu mii de nuanțe

pe care Cela Neamțu știe să le realizeze și mai ales știe să le anticipateze.

Mi se pare un miracol de a gândi abstract o tapiserie care cere un proces atât de îndelungat de elaborare și de creație. Cela Neamțu are această viziune anticipativă și am certitudinea că de fiecare dată când se află în fața lucrării de terminat, știe că este exact ceea ce a dorit să facă, exact ceea ce a gândit, exact ceea ce s-a străduit să ofere vizitatorilor lucruri care sunt demne de văzut într-un spațiu care înseninează și înfrumusețează viața noastră de fiecare zi.

Îi mulțumim Doamnei Tapiseriei Românești. Cela Neamțu a știut să lucreze cu cei care au tipărit acest album gândind și fiind alături de fiecare etapă a realizării sale .

Paula Tudor

Pictor român membru al Uniunilor Artiștilor Plastici din România din anul 1994, lucrează cu o metodă unică, brevetată la Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci. Este o tehnică de lucru inedită, pictură pe lemn neșlefuit și pentru care deține drept de autor.

Picturile Paulei Tudor au ajuns în expozițiile din întreaga lume și dezvăluie un artist cu o putere imaginativ-creatoare care și-a definit o manieră proprie de exprimare plastică.

PAULA TUDOR

Nascuta la 28 -11-1951- Niculitel, judetul Tulcea;
Absolventa a Institutului de Arte Plastice
“Nicolae Grigorescu”,Bucuresti,clasa Traian Bradean,promotia 1974;
Membra a Uniunii Artistilor Plastici

EXPOZIȚII PERSONALE

- Bucuresti-1983-Dalles-Sala Mica
- Bucuresti-1984-Teatrul Foarte Mic
- Craiova-1983-1984-1986-1992-Sala “Arta”
- Slatina-1983-1984-Galeriile de Arta
- Bucuresti-1984-1986-1988-1990-1999-2000-2001-G.A.M.B.
- Arad-1987-Sala “Arta”
- R.F.G.-Flensburg-1987-1990
- Bucuresti-1993-1994-Cercul Militar National
- Bucuresti-1998-Caminul Artei--Sediul O.N.U.
- Bucuresti-1999-Senatul Romaniei
- Bucuresti-2000- Hanul cu Tei
- Bucuresti-2001-2002-2003-2004-2005-2007-Libraria”M. Eminescu”
- Bucuresti-2004-2007-Scoala Romano-Americană
- Bucuresti-2005-Hanul cu Tei-Sala Dales-Hotel Sky-Gate
- Bucuresti-2004-2005-World Trade Center; Sala Dalles,
- 2005-Buharest Financial Plaza. 2008-2009-2010-Galeria Orizont-Bucuresti
- Milano-2010-Consulatul General al Romaniei
- Milano-2010-Hotel Melia
- Roma-2013-Academia di Romania
- Venezia-2013-Instituto Romeno di Cultura e Ricerca Umanistica
- Bucuresti-2015-Galeria Orizont
- Bucuresti-2017- Cercul Militar National-Galeria Artelor

EXPOZITII DE GRUP

- Bulgaria-1980-Mihailovgrad
- Salonul Municipal Bucuresti-1994-1995

LUCRARI IN COLECTIILE DIN TARA SI STRAINATATE

Franta, Italia, Germania, S.U.A., Rusia, Grecia, Suedia, Japonia, Belgia, Turcia, Siria.

TABLOURI REPRODUSE PE COPERTA CARTILOR

- Zari si etape-Lucian Blaga
- Critice-Titu Maiorescu
- Balade vesele si triste-George Topirceanu
- Peste prapastii de potrivnicie-Aron Cotrus

Artista este prezenta in "Enciclopedia artistilor romani contemporani" si in cartea "Artisti Dobrogeni" de Florica Cruceru.

Paula Tudor detine brevet de inventie pentru tehnica de pictura a icoanelor pe lemn.

TEL. 021/4 36 36 08
MOB. 0722/23 73 69
www.arte-plastice.ro

Bucurii de primăvară, regal de flori și culori diafane, în tablourile dnei. Paula Tudor care ne reamintesc că a sosit un anotimp îndrăgit de toată lumea. Natura ne șoptește că există viață peste tot și că în fiecare început de primăvară există fericire.

Pentru dna.Paula Tudor pictura este cu siguranță, un mod de viață. Trăiește, respiră și poartă pictura cu ea pretutindeni. Fiecare eveniment pe care îl parcurge în viața de zi cu zi devine parte dintr-un jurnal de artist plastic. Doar un artist fin poate să observe, în universul care-l înconjoară, atâtea simboluri pentru a exprima frumosul. Frumosul din jur transpus estetic, pentru a reda realitatea, în forme plastice menite să ne sensibilizeze și să ne înalțe spiritual. O declarație de dragoste prin culoare și pentru culoare, pentru cei ce privesc.

Pentru lucrările cu temă religioasă, artista folosește lemnul, într-o tehnică unică. Lemnul, unul din cele mai vechi suporturi folosite pentru pictură, a fost folosit de către pictorii egipteni, greci, romani și bizantini, de artiști ca Rafael, Rubens, Grigorescu. Există o legătură profundă între spiritualitatea românească și lemn. Copacul asigură comunicarea între trei lumi: lumea subpământeană, cea terestră și cea

celestă. Pentru Paula Tudor legătura cu lumea lemnului este una spirituală, ea construiește o legătură mai profundă cu universul, este bucuria vieții. Culoarea primește dimensiunea sacralității și gândul ne duce la bucuria tainelor lumii. Așa cum un poet aşază cuvântul în rimele metaforei, tot așa este așezată culoarea în pânzele dnei. Paula Tudor, scânteie care arde, luminează precum candela altarului, descoperind trăiri menite să impresioneze fiecare inimă.

Florile, aceste metafore ale naturii, minuțios realizate, până la caligrafiera formelor sunt o adevarată fascinație a culorilor pastelate și transmit o plăcută senzație de căldură, dând sentimentul de pace și liniște interioară, delicatețe și lumină vie care vibrează, o stare de suflet. Petale mătăsoase, cu parfumuri de primăvară, lucrate cu admirație și devotament de îndrăgostit. Tablourile sunt podoabele, pe care artista le poarta cu mândrie în lume, pentru a vorbi de arta românească. O admir pe doamna Paula Tudor pentru puterea de muncă, pentru talent, pentru pânzele care au gânduri și suflet, pentru energia pe care o are și pentru frumusețea sufletului.

Anca Cheaito, martie, 2018

Patchwork – Crédit SMARANDA BOURGERY

Réalisé à partir d'un assemblage de plusieurs morceaux tissés de tailles, formes et couleurs différentes, l'art du patchwork séduit toujours par son aspect charmant et haut en couleur,

Mme SMARANDA BOURGERY est une artiste française d'origine roumaine qui fait des patchs contemporains très colorés. Passionnée par les cultures et l'esprit humain, elle prend plaisir à créer des choses, à trouver de nouveaux motifs en explorant la beauté de la couleur, à travers le tissu. Sa création artistique est à la recherche d'un absolu de beauté.

L'œuf, le symbole de la fête de Pâques sur un fond de ciel bleu, sous forme de patchwork, recherche de beauté exprimée ici par la maîtrise du savoir-faire de la couture.

Le bleu est la couleur la plus complexe au niveau de sa signification. Le bleu évoque le ciel, l'eau, la mer, l'espace, l'air et les voyages. Dans les tons foncés, il dégage la vérité, la confiance, la loyauté, l'intelligence et la sécurité. Dans les tons plus clairs, il est associé à des idées de merveilleux, de liberté, de rêve et de jeunesse.

Du point de vue spirituel, la couleur bleue a différentes significations. D'abord, le bleu signifie l'immensité de l'Infini. L'homme est plein de soucis, de peur, de doute, mais en même temps, l'immensité existe profondément en lui. Lorsque nous regardons le ciel vaste ou l'océan vaste, nous ressentons notre immensité intérieure. À travers la prière, nous sommes capables de nous libérer de nos peurs, de nos soucis et d'autres faiblesses, et nous devons être indissociables de l'immensité qui se trouve en nous. C'est à travers cette couleur en particulier que l'artiste nous offre la paix, la joie, l'amour et sa bonne volonté. 🌈

ORIENT ROMANESC

21 MARTIE – ZIUA INTERNATIONALĂ A POEZIEI

“Poezia e înțelepciune care încântă inima” Khalil Gibran

“Poetii sunt inima umanitatii” Eugène Ionesco

Poezia a fost mereu un mijloc de delectare spirituală și intelectuală, fapt pentru care este considerată încă din antichitate superioară celoralte genuri literare. De aceea umanitatea a consacrat o zi, Ziua Internațională a Poeziei, care este marcată pe 21 martie ca urmare a aplicării unei decizii a UNESCO, emisă în timpul celei de-a 30-a sesiuni susținute la Paris, în perioada octombrie-noiembrie 1999. Ziua Internațională a Poeziei este o recunoaștere a faptului că oamenii de litere și de cultură, poetii și scriitorii din întreaga lume și-au adus o contribuție remarcabilă la îmbogățirea culturii și spiritualității universale. De asemenea, această zi urmărește să susțină creația poetică, stabilirea unui dialog între poezie și alte genuri ale creației, editarea și promovarea poeziei ca artă deschisă oamenilor.

“Poezia este suportul tradiției orale și, de-a lungul secolelor, poate transmite valorile interioare ale diverselor culturi”, se remarcă pe pagina ONU dedicată evenimentului. De-a lungul istoriei, în fiecare cultură și pe fiecare continent, poezia a vorbit și vorbește despre umanitatea noastră comună și despre valorile spirituale comune, transformând cele mai simple poeme într-un catalizator puternic pentru dialog și pace.

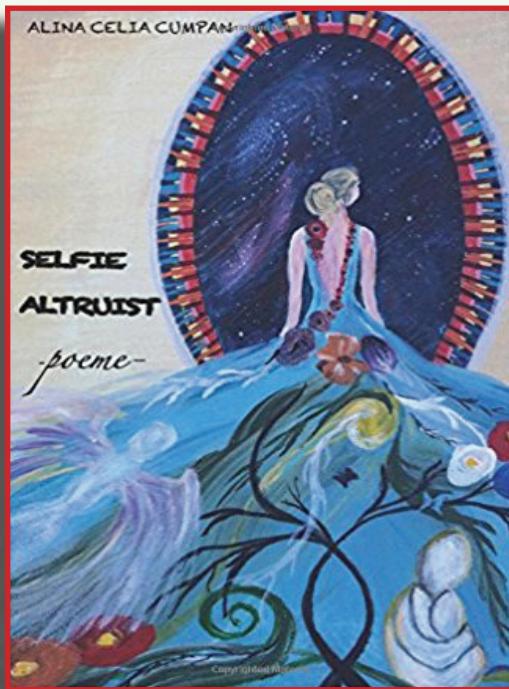
Se spune că poezia este sufletul nostru, prin urmare este viața noastră. O societate cu adevărat superioară scoate la lumină din sufletul său poeți din cei mai buni, care ajung apoi să cucerească o lume întreagă prin cuvânt.

Poezia există în tot ceea ce este înconjuraș. Trebuie doar să o vedem, Poezia din natură, poezia din suflet, poezia din cărți. Poezia este imaginație, creativitate, sensibilitate și frumos, se identifică cu aspirațiile noastre adânci. Fără poezie am fi săraci în interiorul nostru. Poezia este arta de a îmbunătăți, de a aprobia și de a umaniza, ea înfrumusețează lumea și este dimensiune spirituală.

Nietzsche afirma că poetul se identifică cu sunetul lumii, în ipostaza lui originară, unde cunoaște suferința și bucuria primordială, făcând ca eul său să răsune “din cele mai adânci abisuri ale Ființei”. Poezia este un buchet de sentimente curate, gânduri-rânduri care își iau zborul pentru a descoperi esențele lumii. Cu fiecare vers citit sau scris, veți primi hrana pentru suflet. Veniți în casa nemuririi. Trăiți, respirați și purtați poezia cu voi pretutindeni.

Vă prezentăm câteva poeme din volumul **SELFIE ALTRUIST** al dnei. Alina Celia Cumpan, scriitor, președinta Authentic Society for Language and Romanian Culture și Director de Comunicare Vox Maris band. Volumul este un "autoportret" poetic, un popas în lumea în care toate par a fi rânduite după cuvânt. Veți descoperiți trăiri menite să impresioneze inima, o lume adunată în versuri, un album al amintirilor, o dogmă a poetului, o descătușare a omului, un imn al iubirii, al adevărului.

DE CE OM?

De ce nu m-oi fi născut pasăre?
Sub aripa unei păsări călătoare
în oul unei păsări migratoare
în gândul unei zburătoare
spre stele
îmi găsesc identitatea
vopsită-n omenescu-mi nefiresc,
cusută sub piele
ca un fir de păr
în chinurile lumii.

AMPRENTA DORINȚEI

Las amprente
de gânduri
pe tot ce ne împiedică:
secundă,
fugă, trădări și neiertări...
Deseori mă întreb cum sună
liniștea ta
ori dacă partitura ei
respiră din praful umbrei mele.
Am terminat toate păpădiile
și dorințele nu sunt gata.
Am obosit...
chem vântul să mai sufle și el
din golul meu
„de ce”-ul spre crăpăturile
mâinilor tale împiedicate
de amprente solare
ale moștenitorilor neavuți.

LA FEL

Suntem la fel.
S-au numărat prin gregoriene
și iuliene
clipe multe, dar
noi suntem la fel...
Doi nori cu aripi
timpurii grizonate,
ascunse, tăiate, decupate,
necunoscute,
printre trăiri spuse și nespuse.
Prin venele noastre
curg, uneori mai mult, alteori mai
puțin,
picături de sânge roșu
galben și albastru.
Suntem la fel,
iubim și ne iubește aceeași mamă,
râdem și plângem după aceeași
masă
a amintirilor,
ne rugăm la același Dumnezeu
ce ne-a dat lapte în sânul mamei.
Suntem la fel, dar, poate, prea
departe.

SPRE STEA

Suntem lumini,
flăcări rostogolite-n destin,
luate în șuturi de ursitoare.

Suntem umbre
ascunse în alte umbre,
pietrificate în emoții
umbrite de alte emoții.

Cât suntem, fugim!
Din groapă în groapă,
din pisc în pisc
spre steaua ce ne ține visul în plisc.

UȘA

o intrare,
o ieșire,
o sosire,
o plecare,
un început,
un sfârșit,
o poveste,
o altă poveste,
mereu câte o poveste,
la fiecare ușă,
după fiecare ușă.
În față ei,

în spatele ei,
cu o privire tribut
a celui ce vine,
a celui ce pleacă,
a celui ce rămâne,
a celui ce închide,
a celui ce deschide,
a celui ce bate,
a celui ce cere,
a celui ce dă,
a celui ce speră
să apară
o ușă,
măcar o ușă
cu o poveste
și-al ei povestitor.

MAMA

Când te-ai născut tu
m-am născut și eu.
Când m-am născut eu
ai renăscut tu.
Nu știu de când,
dar dimineațile noastre nasc mame
cu solzi de iubire.
De ce ne trec anii, mamă,
de când s-a născut lumea în noi?

ORTANSA BACALU NAHRA

Fiecaruia dintre noi îi este destinat un drum al căutărilor în viață. Și fiecare încearcă să-și facă periplul cât mai fascinant și durabil.

ORTANSA BACALU NAHRA este precum poezia: fermecătoare, sensibilă, frumoasă, magică, un izvor de seninatate.

Pentru ea poezia este o formă supremă a sentimentelor, cu urcușuri și coborâșuri, e comunicarea de zi cu zi, e simbolul ce-l rostim și creză lumea. Poemul decupat din real, poartă însemnele cotidianului și este marcă a firescului. Versul este notație, instantaneu, confesiune, reprezentă imediatul cuprins în idée, mereu în căutare de esențe; Sinceritatea este apanajul universului său liric, o sinceritate uneori crudă, frustă, care face bine, vivifică și înviorează.

Ortansa se înveșmântă în straiul Cuvântului și bate-n ferestrele Timpului, se caută, se pierde și se regăsește, de fiecare dată alta, de fiecare dată aceeași.

Despre poezie și un buchet de versuri oferite de ORTANSA BACALU NAHRA

O.R. - De ce scrii poezie și nu proză? Ce te apropie de poezie?

O.B.N - Am scris și câteva texte cu ceva timp în urmă, dar cum sunt o fire dezordonată, le-am pierdut. Și poate din comoditate și din lipsă de timp, mi se pare mai ușor să scriu poezie. Mi se pare doar, pentru că nu este mai ușor. De ce poezie? Pentru că prin intermediul ei încerc să transmit, cât mai pe scurt, diferite sentimente și trăiri și chiar să-mi reprim unele frustrări. Scriu pentru mine

în primul rând, iar dacă am norocul să placă și altora, înseamnă că scriu și pentru ceilalți. Îmi face bine la suflet. Sper că și celor care mă citesc.

O.R. - Când ai inceput să scriii? Ai publicat vreodată?

O.B.N - Prima poezie am scris-o prin clasa a doua și se numea "Semaforul". Bineînteles că dacă aş găsi-o pe undeva și aş reciti-o, mi-aș da nota 4. Am mai scris apoi prin liceu, dar mai serios m-am apucat să scriu de câțiva ani, în spațiul online. Nu am publicat niciodată și nici nu am de gând, cel puțin deocamdată. Nu consider că sunt "publicabilă". Mai am de "crescut".

O.R. - Crezi că este greu astăzi să publici poezie?

O.B.N - Sincer, chiar nu știu cât este de greu să publici poezie. Dar știu că publicul cititor de poezie este destul de restrâns, din păcate.

O.R. - Care este poetul preferat sau poetul care te-a marcat?

O.B.N - Îmi plac sensibilitatea și candoarea Magdei Isanos. Versurile lui Nichita Stănescu pot spune că m-au marcat și nu în ultimul rând, opera lui Mihai Eminescu.

O.R. - Spune-ne te rog câteva cuvinte despre sursa de inspirație. Stilul căror poeti consacrați îți-au influențat versurile?

O.B.N - Multe lucruri mă pot inspira: o floare, un măr, un val, soarele, marea, iubirea, tristețea, bucuria, dorul. Uneori imi place să scriu versuri albe în stilul lui Karin Boye, alteori sunt tristă și melancolică ca Bacovia, dar iubesc și veselia dintr-un pastel de V. Alecsandri. Nu aş îndrăzni totuși să afirm că în poezia mea se văd clar influențele unor mari poeti, sunt încă un "copil în creștere". De aceea cred că nu mi-am definit stilul, plutesc în derivă.

O.R. - Vorbind despre autori consacrați, care este poetul preferat? Dar poemul preferat?

O.B.N - Tema predominantă în poezile mele este «iubirea». În plus, am o fixație pentru poezia cu forma fixă, deci imi place mult George Tărnăea. Unul din poemele preferate este «Măsura liniștii puține» din vol. «Exerciții de iubire».

O.R. - Când și cum scrii? Ai anumite tabieturi?

O.B.N - Scriu când am o idee mai «năstrușnică» sau când imi place o frază sau o asociere de cuvinte și încep să brodez pe marginea lor. De obicei noaptea notez ideile pe telefon, iar dimineața dezvolt, corectez sau șterg tot și o iau de la capăt. Nu am luat niciodată foarte în serios scrisul, e mai mult ca o joacă sau un exercițiu de relaxare și detășare de realitate.

O.R. - Cât timp îți „răpește” o poezie? Îți reușește de prima dată?

O.B.N - Câteodată câteva zile, alteori câteva minute, depinde de cât de repede

îmi gasesc cuvintele. Uneori imi place să o cizelez, alteori o las așa, brută și deci, imi poate reuși și de prima dată.

O.R. - S-a întâmplat ca la a doua citire să schimbi total un poem?

O.B.N - Da, de nenumarate ori. Am în notepad o mulțime de cuvinte, idei, versuri neînchegate. Uneori reușesc să scot o poezie din ele, alteori renunț și scriu cu totul altceva.

O.R. - Te-ai gândit vreodată să lași totul și să fii doar scriitor?

O.B.N - Dacă asta ar însemna să traiesc pe o insulă exotică, cu un laptop, o pisică și câteva lucruri strict necesare, alături de cățiva oameni dragi, da, m-ar tenta.

O.R. - Cum definești tu poezia?

O.B.N - Poezia poate să fiu bună ca pâinea caldă din care să te înfrupți cu poftă. Sau poate fi ca un puzzle, pe care te străduiești să-l rezolvi. Partea frumoasă într-o poezie este că lucrurile nu sunt aproape niciodată ceea ce par a fi, dar pot fi ceea ce vrei tu să fie. Voltaire spunea că «poezia este muzica sufletului». Și terapie, aş adăuga. De altfel, iubesc și muzica la nebunie.

O.R. - Care este anotimpul care te descrie cel mai bine?

O.B.N - Primăvara. Când este câte puțin din toate. Puțin cald, puțin răcoare, puțin soare ... copaci în floare .Așa cum sunt și eu, puțin din toate.

O.R. - Dacă primăvara ar fi să-ți facă un cadou, care ar fi?

O.B.N - Să fiu, fizic vorbind, mai aproape de familia mea din Romania. Nu cred că primăvara ar putea face asta, dar...

O.R. - Dacă ai avea şansa să călătorescă în timp şi spaţiu unde ai vrea să mergi? De ce?

O.B.N - Franţa. Perioada interbelică. Deşi a fost o perioadă zbuciumată, a fost şi una de emancipare culturală. Este perioada în care era "perfect legal" să fii

boem. În nebunia zilelor noastre, puţini îşi mai permit să fie aşa. Mă văd pedalând o bicicletă, cu o baghetă franțuzească şi câteva croissants în coşul din faţa ghidonului, în timp ce vântul îmi flutură pliurile unei fuste Chanel.

O.R. - Mulţumesc.

O.B.N - Şi eu vă mulţumesc pentru creditul acordat.

Ți-am furat

Ți-am furat sărutul în căuşul palmei,
Şi l-am prins cercel în urechea stângă,
În felul acesta, nici ploile toamnei,
Nici crivăţul iernii, n-or să mă ajungă.

Ți-am furat surâsul într-o scoică amară,
Şi îl țin captiv pentru vremuri grele,
Pentru când voi vrea să miroasă-a vară,
Şi din tălpi mi-or creşte lanuri de lalele.

Ți-am furat toţi paşii, ce duceau departe,
Ca să-i țin ostatici, poate pe vecie,
Şi-am să las în scris, cu limbă de moarte,
Să nu mi-i ia nimeni, c-am plătit simbrie.

Şi-am să-ți fur tristețea, ce te împresoară,
Şi-am să-lung toţi norii de pe cerul tău,
Am să-ți pun în suflet dor de primăvară,
Şi-undeva pe tâmpale, un mic curcubeu...

26.03.2018

Femeie

Noi suntem tot ce vezi pe lume
Frumos, şi bun, şi înțelept,
Noi suntem stele fără nume,
Noi ținem pruncii strâns la piept.

Noi suntem viaţă şi culoare,
Noi suntem tot ce e mai bun
Fără de noi planeta moare,
fără de noi, ei nu mai sunt.

Noi suntem pulbere de stele,
Noi suntem azi, suntem trecut,
Noi ştim să ştergem lacrimi grele
şi ştim s-o luăm de la-nceput.

Noi suntem păsări călătoare,
Noi suntem cuib de lut şi fulg,
Noi oblojim atunci când doare,
Noi suntem cârma, suntem jug.

Noi suntem laptele ce curge,
În sân de mamă pentru prunci,
Noi suntem în artere sânge,
Şi vieţii, noi îi suntem slugi.

Aşa ne cântă-n vers poetii,
Şi suntem tot, ar spune ei,
Dar adevarul este altul,
Nu suntem TOT, suntem femei.

8.03.2018

Suflet de artist

-Uite, vezi afară cum plouă?
-Eu credeam că este rouă,
 Spuse-un fluture lila.
 Mai apoi, o rândunea,
 Zgribulită și murată,
 Evident cu chef de ceartă,
 Înfoindu-și penele,
 Fluturându-și genele,
 Începu să rândunească
(incorect spus «rațoiască»,
termenu-i doar pentru rață)
 Ca o țată de la piață:
 -Măi, insectă paralelă,
Tu nu vezi că port umbrelă?
Nu vezi stropii cum te-ndoai?
 Nu e rouă, este ploaie!
 -Rândunică, fată bună,
 Spuse fluturele-n glumă,
 Eu am suflet de artist,
 Așa că te rog, insist,
Lasă-mă să cred, când plouă,
 Că pe frunze e doar rouă...

25 febr. 2018

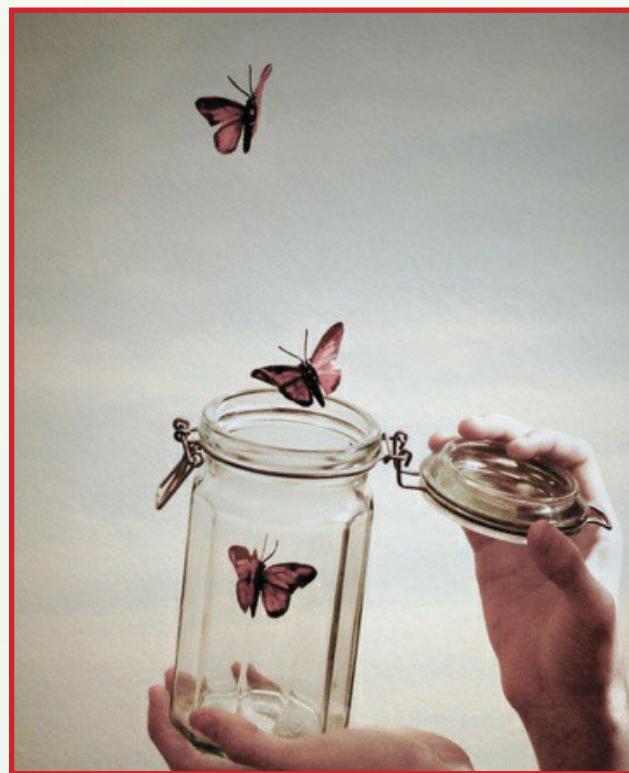
Fără de fluturi

Mi-au zburat fluturii ,nebunii,
 Nemernicii și hapsânnii,
Mi-au lăsat înima goală,
 Jur ca m-au bagat în boală.

Au zburat în roi albastru,
Mi-au lăsat un dor sihastru
Și un junghi în atriu stâng,
Chiar și-o lacrimă s-o plâng.

Mi-au furat cuvinte-șoapte,
Într-o zi, pe neașteptate,
Am rămas mută și surdă
Dorul meu să nu m-audă.

Au plecat, m-au părăsit,
Fluturii nu i-am găsit,

Pe-nserat, pe neașteptat
Fluturii au divorțat.

Să vă fie zborul lin,
Să zburăți pe cer senin,
M-ați adus în pragul bolii,
Fir-ați voi, să fiți, de molii!

Mi-au zburat fluturii-n roi
Şi-am ramas străini și goi...
Cine stie ce ne-asteapta
Fără fluturi,viața-i stearpă...

Mi-a fost

Mi-a fost albastru ,
Mi-a fost soare,
 Evident ,
 mi-a fost și mare.
 Mi-a fost bine,
 Mi-a fost cald
 Și de tine mi-a fost drag.
 Mi-a fost val,
 Mi-a fost nisip,
 Mi-a fost tot,
 Mi-a fost nimic,
 Mi-a fost cât

Şi iarbă verde
Pe pământ.
Mi-a fost a crede
Că mi-ai fost,
Dar nu.
Te ştiam tot pe de rost,
Mă uitasei
numai tu.
Mi-a fost răset
Şi suspin,
Mi-a fost plânset,
Mi-a fost chin,
Mi-a fost dor
Doar într-o doară,
N-am să mor,
mi-a fost prea vară.

Mi-a fost Tu...a câta oară?

De ce?

De ce marea e albastră,
De ce norii-s puşi pe fugă,
De ce plângе la fereastră
Vara mea,cu dor de ducă?

De ce iarba este verde,
Şi pământu-i pământiu,
De ce visul meu se pierde,
Dup-o gură de rachiu...

De ce ochii ţi-s căprui,
Si ţi-e sufletul plăpând,
De ce sunt a nimănuia,
Şi pământul e rotund?

De ce nu ţi-e dor de mine,
Şi de ce nu mă săruți,
De ce simt că nu mi-e bine,
De ce doare, când mă uiți?

De ce oare? ...dar n-ascultă...

Mamaie

Mi -aduc aminte cum stăteai
Pe podul vechi din faţa porţii ,
Icoană ruptă dintr-un rai
Şi pavăză în calea sorţii.

Te sprijineai într-un toiac
Bătrân și el,la fel ca tine,
Cătai în zare cu mult drag
Şi întrebai pe orişicine:

Văzut-ai ghia, colo în jos
Lilița mică...ori p-a mare?
Eu le aştept ,dar ce folos?
Nici azi nu vin, aşa îmi pare.

Şi le-așteptai şi-a doua zi
Pe podul ros, sub corcoduş,
În ochi aveai luceferi vii,
Pe buze un zâmbet jucăuș.

Ştiai tu sigur c-or să vină,
Visasei liliac azi noapte,
Şi după cum spunea-o vecină,
Oaspeți la drum or să se arate..

Ai primenit şi-ai măturat
Ograda toată, de cu zori,
Ai pus cearşafuri noi pe pat,
Pe masă un ghiveci cu flori

Podețu-i gol acum mamaie
Şi corcodușul s-a uscat,
Miroase a iarnă în odaie,
Iar tu mamaie ai plecat.

LIBAN UN SYMBOLE

Pour s'imposer dans le concret des nations, un pays doit impérativement se trouver une raison d'être. Certains brillent par leur artisanat, leur industrie, leur économie ou leur technologies, d'autres sont plus à vocation touristique, d'autres encore ont des ressources minières ou pétrolières. Mais le Liban?

Cité 72 fois dans la Bible, qualifié tantôt de "Suisse d'Orient", tantôt de "Pays du miel et de l'encens", célèbre pour son cèdre, son climat, son soleil et sa cuisine, connu pour ses sites archéologiques et ses villes antiques (Béryte, Sidon, Tyr, Baalbek...) et pour son peuple polyglotte, hospitalier et dynamique qui sillonne la planète, s'adaptant à toutes les civilisations, les cultures et les situations, il a cependant, une richesse insoupçonnée qui pourrait l'imposer d'une manière ferme et définitive comme pays du rapprochement des cultures, des religions et de la vie en commun.

Une grande richesse - Sa richesse, ce sont ses 18 communautés religieuses qui vivent ensemble, depuis des siècles, faisant le lien entre un Occident plus chrétien et un Orient plus musulman, à telle enseigne qu'on peut dire que dans chaque musulman il y a une part de chrétien et dans chaque chrétien une

part de musulman, tellement ils se sont imprégnés de leurs cultures respectives.

Cette richesse peut l'imposer en tant que "pays laboratoire", pays de dialogue et de convivialité par excellence, qui permettra à la civilisation de l'Amour de prendre son élan et se répandre dans toute la terre.

Le Liban, berceau de l'alphabet Le sarcophage d'Ahiram, conservé au Musée National de Beyrouth, atteste que c'est à Byblos qu'a été créé, au XIe siècle avant J.-C, l'alphabet de vingt-deux lettres. Cette écriture phénicienne, diffusée par le légendaire Cadmus, fils de Tyr, s'est propagée jusqu'aux rivages de la Sardaigne et de Carthage. Elle sera même adoptée, au VIIIe par les Grecs, qui y introduisent les modifications nécessaires à la transcription de leur langue.

Il faut souligner le rôle du Liban comme trait d'union entre le monde arabe et l'Occident. Liban a été et est toujours un grand incubateur d'art et de culture.

Il y a six mille ans que l'Art phénicien fit son apparition à Byblos et à Tyr, avec la céramique, la verrerie, le bronze, l'or, l'argent, les bijoux sertis de pierreries...

Depuis Ennion de Tyr, les artistes se sont succédés sans interruption sur la terre du Liban, cette Terre de soleil, d'échanges entre l'Orient et l'Occident, creuset de plusieurs civilisations et religions, région aux mille légendes celles d'Europe, d'Adonis et de Baal.

Terre Sainte, peintres de fresques, auteurs de mosaïques, sculpteurs, pour ne citer que le sarcophage d'Ahiram 1er, roi de Byblos au XIIIe siècle avant J.C. avec ses superbes bas-reliefs et le premier alphabet phénicien.

“L'Art, c'est la plus sublime mission de l'homme, puisque c'est l'exercice de la pensée qui cherche à comprendre le monde et à le faire comprendre,” dit Auguste Rodin.

“La seule réalisation impérissable du travail et de l'énergie humaine, c'est l'Art.”

Beyrouth Capitale Mondiale du livre - Symbole culturel

Beyrouth, ville universelle, ville culturelle par excellence

Trait d'union entre Orient et Occident, le Liban “ce petit pays est si important” selon le mot de Metternich, a été le berceau de l'alphabet. Il a connu dix-sept civilisations et réunit aujourd’hui dix-huit communautés religieuses constituent ainsi un véritable “message”. “Le Liban, affirme l'écrivain Amin Maalouf, est un pari sur la diversité qui serait porteuse de richesse, de paix comme de liberté.” La capitale Beyrouth, l'une des plus anciennes cités de la côte libanaise, héberge au IIIe siècle, une école de droit qui rayonne au-delà des mers. Trois siècles plus tard, la ville est au centre du commerce de la soie. Mais c'est au XIXe siècle qu'elle devient un centre économique, administratif et culturel: des universités et des collèges s'y établissent, des journaux naissent. Considérée comme “l'imprimerie du monde arabe”, Beyrouth a joué un rôle prépondérant dans la diffusion du livre en Orient. Havre de liberté pour les

intellectuels du monde arabe, elle connaît une activité culturelle intense, réunissant aujourd’hui près de 400 éditeurs, plus de 350 journaux et périodiques, une dizaine d’universités réputées et une multitude de centres culturels. Beyrouth a prouvé qu’elle écrit, imprime et lit à la fois.

Beyrouth s'est unie au livre, le Liban à la créativité et l'homme à l'identité culturelle claire, un miroir qui reflète la nature et le degré de la civilisation du pays, Tout cela est une preuve supplémentaire que le Liban demeure un message de civilisation et du vivre en commun...

Le Liban ne peut exister que sur les principes de la liberté, la démocratie,

l'esprit civique. «Ce Liban qui demeure attaché au développement. Aucune résurrection n'est possible sans le livre...»

On doit rappeler le rôle pionnier de Beyrouth: ville de l'ouverture, du dialogue, de la liberté, temple de la pensée et de la culture. Beyrouth est la capitale culturelle du monde arabe, un véritable tremplin qui donne un souffle nouveau à la culture. Le Liban est le pays du pluralisme culturel, de la civilisation du progrès, un pays ouvert au dialogue des cultures et des civilisations pour faire triompher les valeurs universelles de l'humanité.

Ali Cheaito, mars, 2018

Portrait:

SE M. Mohamed Youssef Baydoun

Mohamed Yossef Baydoun, le Président de l'Association AMLIEH

Un homme du Liban, un homme d'engagement et de culture

Homme d'Etat et homme de culture, Mohamad Youssef Baydoun porte haut la dignité et les valeurs du peuple libanais.

Grand serviteur de son pays, député et plusieurs fois ministre, président de l'Association AMLIEH , il remplit avec conviction, noblesse et fidélité toutes ces fonctions. Il défend dans ses mandats les valeurs démocratiques, le pluralisme, l'ouverture vers l'autre et le dialogue des cultures et des religions. Défenseur de l'unité d'un Liban longtemps déchiré par la guerre, Mohamed Youssef Baydoun est un homme de dialogue. La cause du Liban, son développement, sa transformation, sont sa passion. Il considère Liban comme un point clé, un pont entre Orient et Occident. Son engagement double est clair : faire connaître la culture libanaise et défendre la liberté.

Chez lui on trouve une leçon d'histoire: "un peuple qui ignore son histoire et sa culture n'a pas d'avenir". Le pari de Mohamed Youssef Baydoun est sur la culture et plus précisément sur l'éducation, toujours sur les cimes de la liberté, pour préserver la pérennité et la paix et pour être fidèle à la vocation historique et culturelle du Liban.

Grand avocat, d'une culture éclectique, homme de grand cœur apportant un soutien majeur à l'Association AMLIEH et à de simples particuliers, Mohamed Youssef Baydoun a sans conteste une dimension d'homme d'Etat et de culture.

Il est le Président de l'Association AMLIEH (fondée en 1923), établissement scolaire reconnu sur le plan national pour son système éducatif, son rendement scolaire et pour sa mission dans l'édification du lien national au Liban. L'Association AMLIEH a lutté depuis sa création pour réduire les inégalités sociales à l'école et contre les stéréotypes filles-garçons, assurer l'accès de tous à une éducation de qualité, sur un pied d'égalité, et promouvoir les possibilités d'apprentissage tout au long de la vie

Mohamed Youssef Baydoun impose par sa présence. Mais aussitôt qu'il prend la parole, nous nous sentons attiré à l'écouter, à le suivre, autant sa présence est rassurante et sa parole enrichissante. Pour lui, l'éducation vise la formation totale de l'homme, intellectuelle, spirituelle, morale, physique, ainsi que son adaptation sociale. L'éducation se propose d'ouvrir à la vie, à apprendre à être, à connaître les autres, à connaître le monde. Le savoir doit aider à l'édification de l'homme et,

à travers lui, de la société et de la vie. C'est là la tâche essentielle de l'éducation d'après Mohamed Youssef Baydoun.

Convaincu du rôle de la culture et de l'éducation dans le monde, il est l'un des pionniers dans la création des institutions artistiques libanaises qu'il a marquées de son humanisme et de son ouverture d'esprit. Profondément attaché aux valeurs culturelles libanaises fondamentales, les considère le ciment de l'unité nationale.

Un homme cultivé, un homme de droit au grand cœur, avec une sensibilité exacerbée envers les causes sociales et qui n'hésite pas à s'y engager. Ce volet de sa personnalité est très connu, toujours il a soutenu le développement éducatif du Liban. Une personne attachée à sa communauté tout en étant ouvert aux autres et qui respecte les différences culturelles. Selon lui, le Liban répond à une véritable vocation de pluralisme culturel et religieux, il a la mission de prouver à tout le monde, par un exemple concret, la possibilité d'une collaboration harmonieuse entre musulmans et chrétiens.

Mohamed Youssef Baydoun, un homme de principes, un Libanais de grande qualité, une personnalité qui n'a pas pour but qu'un homme libanais cultivé, libre dans une nation libre.

Anca Cheaito, ORIENT ROMANESC- Mars 2018

Alexandre Najjar

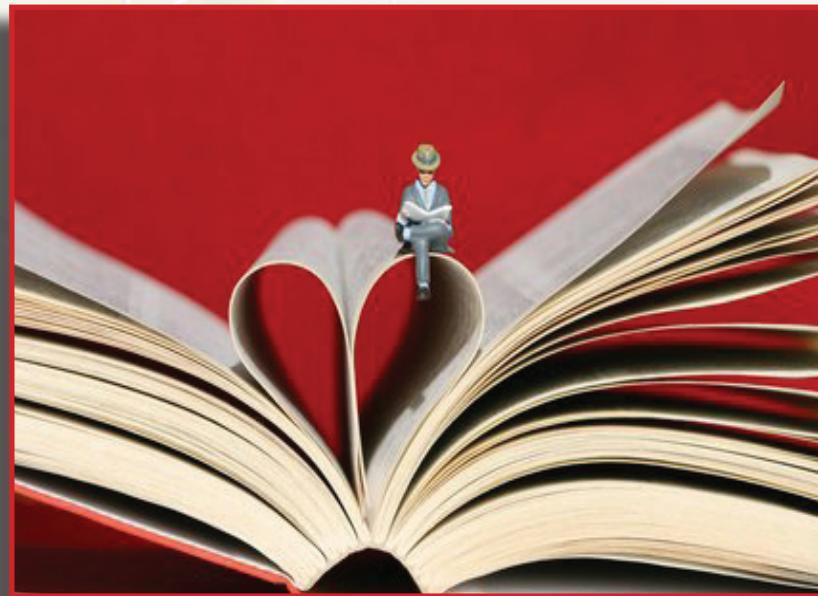
Est un écrivain libanais d'expression française. Né à Beyrouth le 5 février 1967, il est aussi avocat et a été nommé Officier dans l'Ordre des Arts et des Lettres. Il est l'auteur d'une trentaine de romans, récits, poèmes et biographies, dont "Khalil Gibran", "L'école de la guerre", "Le silence du ténor", "Berlin 36" et "Kadicha". Son œuvre est traduite dans une douzaine de langues: arabe, anglais, suédois, roumain, turc, grec, coréen, portugais, espagnol, italien, arménien, polonais et russe.

"La Passion de lire", texte d'Alexandre Najjar et photos de Hayat Karanouh

Un beau livre pour donner un avant-goût de la lecture. Cet album se veut un hommage au livre et à la lecture. En partant de Byblos, berceau de l'alphabet, il nous propose, à travers mots et photos, de visiter des lieux de lecture et de rencontrer des lecteurs en situation.

Un vibrant hommage à toutes les littératures du monde, inépuisables trésors contre la solitude et l'ennui. Instruction, rêve, voyage, connaissance, savoir, enrichissement spirituel et intellectuel et bien sûr divertissement et épanouissement, c'est tout cela les livres et la lecture. Voici quelques extraits du livre.

Un hommage au livre

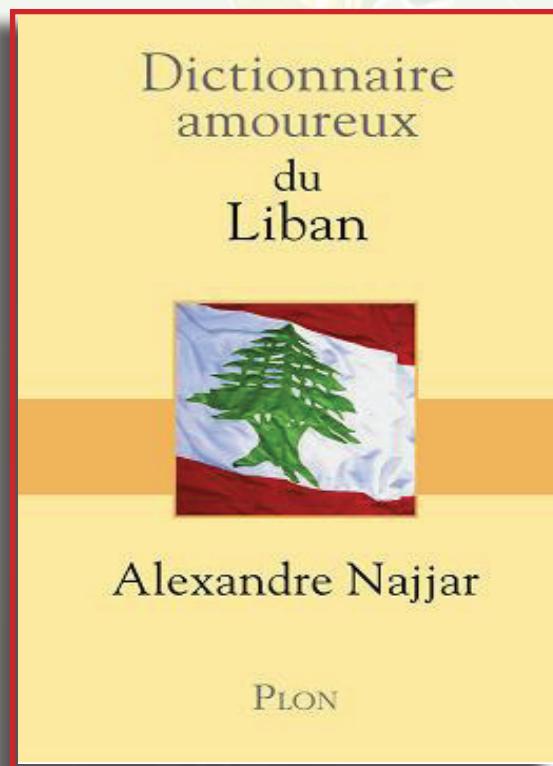
Afin que lire devienne ou demeure
votre passion!

Un écrivain est-il le mieux placé pour parler de la lecture et des livres? Sans doute. Puisqu'il connaît les ficelles du métier et participe à la fabrication de cet objet magique appelé à procurer du plaisir. D'ailleurs, tout écrivain est un grand lecteur: c'est par l'amour des livres qu'il a lus qu'il décide un beau jour de passer de l'autre côté du miroir, de tenter lui-même l'aventure des mots pour transmettre ses propres idées.

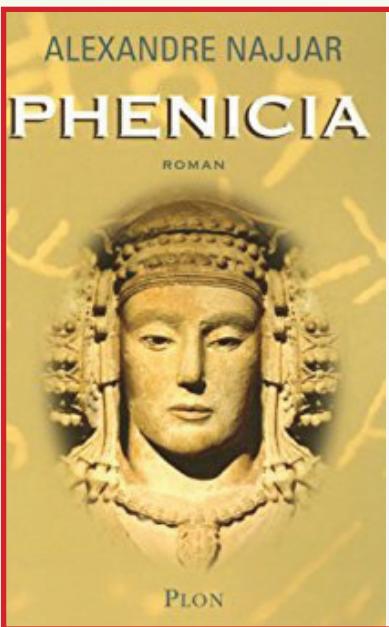
Cet amour des livres est-il inné? On ne naît pas lecteur, on le devient. Il faut savoir cultiver, chez soi et autour de soi, la passion de lire. La présence d'une bibliothèque à la maison ou dans le quartier, des parents ou des amis qui lisent, les encouragements des enseignants contribuent à nourrir cette passion. Dès lors que le livre devient un objet familier au sein du foyer et que l'acte de lire apparaît comme un geste naturel, dépourvu de toute contrainte, le pari est gagné. Le lecteur est conquis. Pour la vie.

Tout a commencé à Byblos, la cité du livre. L'étymologie du nom le prouve: bublos en grec signifie "papyrus"; biblion veut dire "livre". C'est là qu'a été créé, au XI ème siècle avant JC, l'alphabet de vingt-deux lettres qu'on retrouve sur le sarcophage d'Ahiram, roi de Byblos, conservé au Musée de Beyrouth. Cette écriture phénicienne, diffusée par le légendaire Cadmus, fils de Tyr, atteint les rivages de la Sardaigne et de Carthage. Elle est même adoptée, au VIII ème siècle avant JC, par les Grecs qui y introduisent les modifications nécessaires à la transcription de leur langue.

Dans un savoureux livre intitulé *Un matin à Byblos*, Olivier Germain-Thomas insiste sur la vocation de ce port méditerranéen: "Il existe au bord d'une mer qui fut le nombril du monde, une ville qui porte le nom de Livre. C'est une ville de chevet puisqu'elle a veillé sur les rêves des hommes pendant plus de sept mille ans....) Je n'avais pas clairement fait le lien entre Byblos et ma

bibliothèque. Et voici que je foulais pour la première fois des pierres effondrées sur des masses de mots." Dans sa préface à un ouvrage savant intitulé *Le livre et le Liban*, Jack Lang a rappelé, mais moins poétiquement, cette troublante parenté: "Chaque fois que nous prononçons le mot de bibliothèque, nous disons le mot de Byblos, petite ville de la côte libanaise que les Grecs ont identifiée à la matière même du livre. Dès le IIIème millénaire, sur l'argile et sur la pierre, sur le métal et sur le papyrus, se sont répandues ici les premières formes de l'écriture. Ici, vers la fin du XIème siècle avant JC, a été inventé l'alphabet consonantique

de vingt-deux lettres qui, en apportant à l'expression écrite une simplification décisive, a conquis l'Orient des Grecs, les Etrusques, puis les Latins et, à l'Est, les Araméens, puis les Arabes, chaque civilisation l'adaptant à son génie et à ses langues.” Donc, pour rendre hommage à la passion de lire, on prend pour point de départ Byblos, berceau de l'alphabet et terre du livre. [...]

Le livre ... Que vaut encore le livre à une époque envahie par la télévision et les nouvelles technologies? Dans les années 90, on estimait le livre menacé, on annonçait sa mort, on parlait du règne de l'Internet, la suprématie de l'e-book. Et pourtant, le livre est toujours là, parce qu'il est, tout simplement, irremplaçable. Le livre, au fond, n'est pas un objet comme un autre. Il vit.

Physiologie du lecteur

L'heure est venue d'ouvrir le livre. Le lecteur doit savoir que lire n'est pas un acte passif. La lecture fait appel à ses cinq sens:

La vue - D'abord, la vue: le lecteur sera attentif aux caractères typographiques qui, dès les premiers

mots, s'offrent à son regard. Certains livres comportent des illustrations: gravures, frontispices, vignettes, culs-de-lampe ...ils agrémentent le texte et rappellent l'exubérance décorative des manuscrits enluminés du Moyen Âge. Ayant pris ses marques, le lecteur peut commencer à lire. Avec ou sans lunettes, ses yeux parcourront la ligne, décryptent les mots ...

Le goût – En lisant, le goût est également sollicité. Le lecteur aura le choix, en fonction du livre qu'il a adopté, entre le style limpide qui se boit d'une traite, le style humoristique qui provoque des éclats de rire en solitaire, le style ampoulé, le style corrosive, décapant, le style sans prétention des romans de gare, le style original qui, poussé à l'extrême, déconstruit la syntaxe et engendre une “littérature de laboratoire”, ou un style travaillé, œuvre d'orfèvre. “Quand nous lisons un livre, une revue, un journal, nous choisissons la substance de notre âme”(Georges Duhamel). Car le lecteur reste juge de l'œuvre qu'il découvre. Il ne lit pas pour les autres, il lit pour soi.

L'odorat- Une fois le livre ouvert, il faut humer le parfum qui s'en dégage, lentement, avec volupté, comme s'il s'agissait d'une fleur rare ou d'un grand vin. Mais tous les livres n'ont pas la même odeur. Il y a l'odeur des livres neufs qui chatouille les narines des écoliers le jour de la rentrée, l'odeur de renfermé, l'odeur poussiéreuse que dégagent les pages des livres anciens, l'odeur suave des albums, l'odeur d'encre, enivrante, des bouquins fraîchement imprimés.

Le toucher – Quant au toucher, il se manifeste avant tout dans le contact avec les pages du livre. Le papier qu'on palpe ne procure pas toujours la même sensation. Il y a le papier couché où

s'affichent les illustrations, le papier bouffant, le papier bible, le papier recyclé, le papier holland, le japon impérial, le chine argenté, le papier de riz, le vélin, le pur chiffon, un papier de luxe traité et fabriqué artisanalement, le papier journal, qui se froisse ...

L'ouïe - Le livre n'est pas silencieux. L'oreille est sollicitée quand on lit à voix haute ou à voix basse, quand on écoute quelqu'un nous lire une histoire et quand on tourne les pages. Le froissement du papier berce le lecteur et lui rappelle que le livre, lui aussi, possède une voix. La lecture, en mettant nos cinq sens à contribution, apparaît exigeante. Mais l'effort requis n'est rien à côté du plaisir qu'on en tire!

Eloge de la lecture

Nul ne peut progresser dans l'apprentissage d'une langue sans lire, puisque la lecture familiarise avec les subtilités de cette langue, lui permet de découvrir de nouveaux mots, des tournures qu'il ignorait. La lecture est un

passage obligé pour qui veut maîtriser une langue. Un livre est source de connaissance et de culture. C'est aussi une école de vie. A travers le livre, le lecteur s'enrichit, participe à la destinée des autres, converse avec l'auteur, aiguise son jugement puisqu'il est appelé, en refermant l'ouvrage, à l'évaluer, à mesurer le profit ou la jouissance qu'il en tire. Le livre provoque: il ressuscite des sentiments qu'on croyait perdus, ravive les souvenirs, l'éveille l'imagination et les sens. Il oblige le lecteur à se remettre en question. Par le détour de la pensée des autres, la lecture permet de faire retour à soi. Le livre est synonyme d'émancipation. Il autorise les idées les plus hardies et permet d'usurper impunément l'identité des personnages mis en scène par l'auteur. Il représente une porte ouverte sur l'ailleurs, invite au voyage, pro[pose une échappée sur d'autres mondes et d'autres temps sans même le secours de l'image. Le livre est une arme, un instrument de révolte. Sans lui, nombre de révoltes et de réformes politiques ou spirituelles, n'auraient jamais vu le jour. .

“Nous sommes le résultat de ce que nous avons vécu mais aussi de ce que nous avons lu. Ma bibliothèque, après m’avoir raconté des histoires, me narre. Les livres sont mes photos de famille et bien sûr d’identité.”

Patrick Besson

“Lire un livre sous un arbre en double le plaisir. On ne sait plus si on tourne les pages ou si on feuillette l’arbre.”

Jean Chalon

“La vertu paradoxale de la lecture est de nous abstraire du monde pour lui trouver un sens.”

Daniel Pennac

“Là où on brûle des livres, on brûle des hommes.”

Heinrich Heine

“Les livres ont les mêmes ennemis que l’homme: le feu, l’humide, les bêtes, le temps et leur propre contenu.”

Paul Valéry

“Le livre (...) parle pour les morts et traduit les paroles des vivants. C’est un compagnon qui ne dort que lorsque tu dors et ne s’exprime que quand tu le désires.”

Al-Jahiz

“La lecture, une porte ouverte sur un monde enchanté.”

François Mauriac

“Chacune de nos lectures laisse une graine qui germe.”

Jules Renard

“Une bibliothèque est une chambre d’amis.”

Tahar Ben Jelloun

“J’ai été élevé par une bibliothèque.”

Jules Renard

“Le libraire fait semblant de vendre des livres, mais il sait bien, lui, qu’il est marchand de rêves.”

François Mauriac

“Un monde sans librairies serait un univers sans oxygène- j’entends que l’on n’y pourrait plus y respirer la vie.”

Emile Zola

“Pour la plupart des sociétés alphabétisées – pour l’islam, pour les sociétés juives et chrétiennes, pour les anciens Mayas, pour les vastes cultures bouddhistes – la lecture se trouve au début du contrat social.”

Alberto Manguel

La guerre du livre n’aura pas lieu. Tant qu’il y aura des lecteurs passionnés !

Alexandre Najjar

8 March That One Day A Year

Driving. In the traffic, where else?? With the corner of my eye I can spot an endless display of colorful bouquets, roses, azalea and hydrangea from the numerous flower shops on both sides of the road. It's that day of the year when every woman is supposed to get at least one flower. It's her day. It's our day. Aren't we blessed, I think. We have this blessed day once a year.

On my radio there's this interview with a guy I don't know... someone who is now trending in the music or the film industry. The interviewer, a lady, keeps on addressing him by his full name, a privilege of the stars, I guess. In as much as the name is not familiar, it has something to do with astrology.

Q: We just heard that you and your wife are waiting for a family enlargement??

A: Oh, yes, of course, we can't wait, that's how proud we are...

Q: What would you like it to be, a boy, or a girl?

At this moment I catch myself thinking: what a silly question... of course he's gonna say, "Whoever is coming will be welcome." Who does she (the interviewer) think she is talking to, an old Patriarch?? We are now living in million-dollar mansions, with piscine and home security systems... we are living modern, emancipated lives ... wearing dazzling high end brands and cosmopolite lifestyle... I keep thinking, kind of anticipating the answer.

But my anticipated answer turns out to be wrong, as I hear the interviewed man saying:

A: Why, a boy, of course...

Hmmm, I say... why “of course”?? As a proud mother of three, two daughters and a son, I remember how thirty-something years ago, at the birth of my first daughter I fell a shock when the doctor announced me it’s a “she”.... Previously, I didn’t even do an “echo”, out of superstition... for fear that the answer will be opposite to what I was (to what we all were) hoping for. But things have drastically changed since then. Or, have they really?

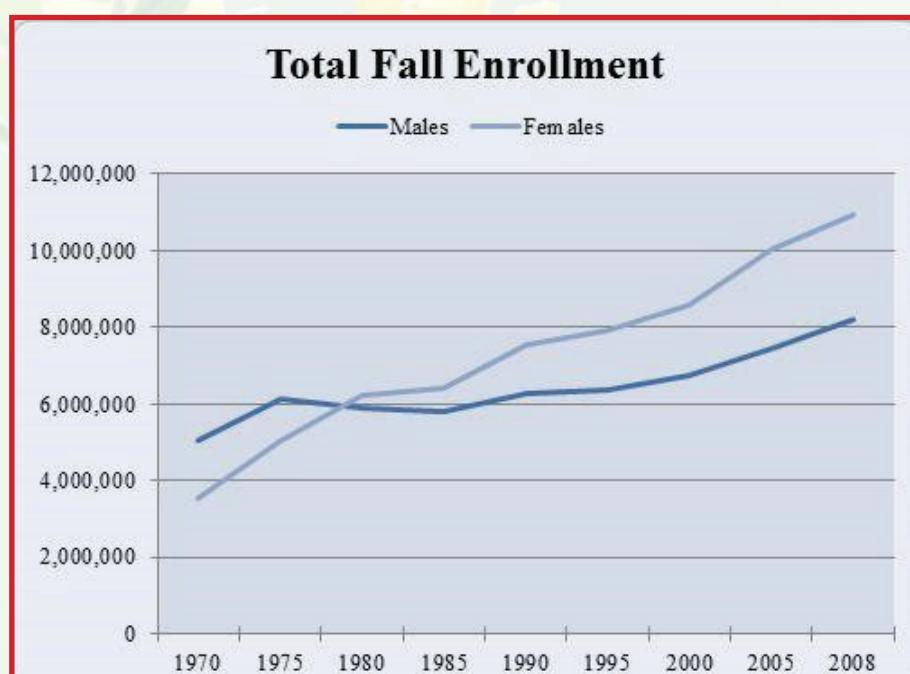
Because, we all know, it’s been this way since the darkness of times ... “a boy will bring you status, validation”... “a girl, only trouble”. This is the way it has always been, this is the way it was thirty years ago... And, what about now? Have things really changed?

Meanwhile, statistics show that girls are working harder at their academic achievement than boys are..

Forbes, February 2012

Or, more recently, “Males are enrolling in higher education at alarmingly low rates, and some colleges are working hard to reverse the trend”, according to the Atlantic in a 2017 article.

And here in Lebanon the situation is still consistent with the facts and figures outside: over all academic Degrees awarded in 2014–15, including. PhD, MD and GR, 4,168 were male and 4,475 were female.

Then, why is it that we aren't proud of getting girls, instead of boys?

Maybe it's because the \$24,000 tuition per year, an average of \$75,000 for an undergraduate engineering program will go to waste for a family whose daughter is most surely not going to find work in her field in Lebanon. Or in any other country, as a matter of fact. Why? Because work is hard for boys even. And, if she does find work, if she is blessed to work for the "respectable" rate of 1000\$/month (??!) then she would be lucky to repay her parents' efforts (*just for the calculation' sake) in like seven years net (no transportation, phone, food, clothing, health fees). And yet, the 12 year -scholarity fees are not even included.

So, dear parents, if you are in your right mind, you should better want to have a son, instead of a daughter. Oh, but it's just the retarded Middle East, one may argue. Actually, it's worldwide. According to the World Bank Group, there are important

differences in gender employment, and they not only affect individual women themselves, but society as a whole:

..women all over the world appear to be concentrated in low-productivity jobs. They work in small farm and run small firms. They are overrepresented among unpaid family workers and in the informal sector. And they rarely rise to positions of power in the labor market. World Development Report, 2012

If women face serious employment issues, it is no wonder that they have to confront themselves with inequalities in wages; for the same competences, preparation and level of experience, women would likely get only 70 – 80% of a man's income.

In the United States for example, the unadjusted average female's annual salary has commonly been cited as being 78% of the average male salary (...) Inequalities in wage income between men and women are defined by an income gap between men and women, which is often expressed as a percentage of men's income.

This income gap is the subject of a debate between scientists, sociologists and economists to quantify the part that goes to the biological difference between the sexes, to preferences or economic choices (profession less remunerative, the number of hours worked, breaks in the professional career) or proven sex discrimination , the woman can sometimes be less well paid than the man in a professional situation identical in terms of age, skill, experience or hierarchical position. Wikipedia

Despite progress, wide gaps between women and men's economic empowerment and opportunity remain, which policymakers need to tackle urgently. ... First, gender wage gaps directly contribute to income inequality (...) World Economic Forum

But women are used to doing work without recognition. Don't they do it day-in, day-out in their homes? While the man comes home, takes off his tie and jumps in his slippers before chilling out in front of his TV or of his computer, playing video games (my respects to all those men who make the exception), the woman would pass by the daycare, pick the kids, grab some groceries, rush home, do beds, do the morning dishes, make dinner, give the kids a shower, put them to bed, read them stories, take out the laundry, iron and fixe the next-day clothes and schoolbags, just to get finally to do the unfinished office work. And sometimes her "duties" don't end up here.

Dear society of both men and women, why is it so? If, let's say, men are the culprits, and they are the ones behind the systematic segregation of women (I cannot call it misogyny, can I?) wouldn't they like having their own daughters, sisters, mothers, working and being paid in equal conditions as men are, being treated not as a secondary, unimportant category, but as the complimentary gender? Can a multifaceted society function well limping on just one leg, men's, while women, the other half of society, are still being "lateralized"?

Women have this one day of celebration, once a year... But why is it that we just have one day, when women are alive all year round?? The rest of the 364 days who are they for?? Do men need one day-a-year to enjoy being well treated? After all, I think I understand the man in the interview, and I can't but agree with his logic... why, even now in the 21st millennium, would anyone want a girl?? After all, I think that I definitely hate this 8th of March day. 🌸

Mirella Pintilie Jaber, Beirut, 2018

VANESSA DAHER

Vanessa is a passionate fourteen year old girl cultivating a good number of talents. Besides her being a regular presence at the cultural activities organized by the Romanian Embassy and by Romania-Levant Association in Beirut, she is actively involved in classic ballet, Romanian folklore dance, piano playing, in writing and drawing.

The Empowerment of Women

“Feminism isn’t about making women strong. Women are already strong. It’s about changing the way the world perceives that strength.”

Today, empowering women is the key to economic growth, political stability, spiritual fulfillment, and social transformation. Women are known to be strong and intelligent.

To begin with, women should always be respected for their strength and bravery. They are powerful because they have many roles in life. Women can have any job or profession just like men, but they also have the capacity to be a mother too. Since they are able to fulfill any job they want and also have children, raise and educate them, women are considered capable and courageous. For example, women are burdened with extra-responsibilities, since they have to go to work, carry their children before birth, then raise and take care of them and of the family. Therefore, because women are proven to be strong, we need the awareness that empowering women should be widely spread. In the past women were not given possibilities for their full achievements, as it is still the case

in some countries nowadays; this is why more conferences about feminism should take place all over the world. I believe that if this truly happens in every single country in the world, women will have social insertion, become more confident, have more governmental support and financial development. In brief, these are the main reasons why women are considered brave and powerful.

To continue, not only are women strong, but they are also found as intelligent, even brilliant. A woman shows her intelligence in the way she handles all her responsibilities mentioned above since as long as humans exist, and for this reason women should be respected even more. For example, women have the natural capacity to observe and come out with the right ways to balance work and homework, how to manage all her responsibilities of being an employee, a mother, and a wife. Furthermore, even though research shows that both genders have equal general intelligence (IQ), it is also proven that women have a higher emotional intelligence (EQ). Women are considered to have a high EQ because they know their strengths and weaknesses and are self-motivated. For instance,

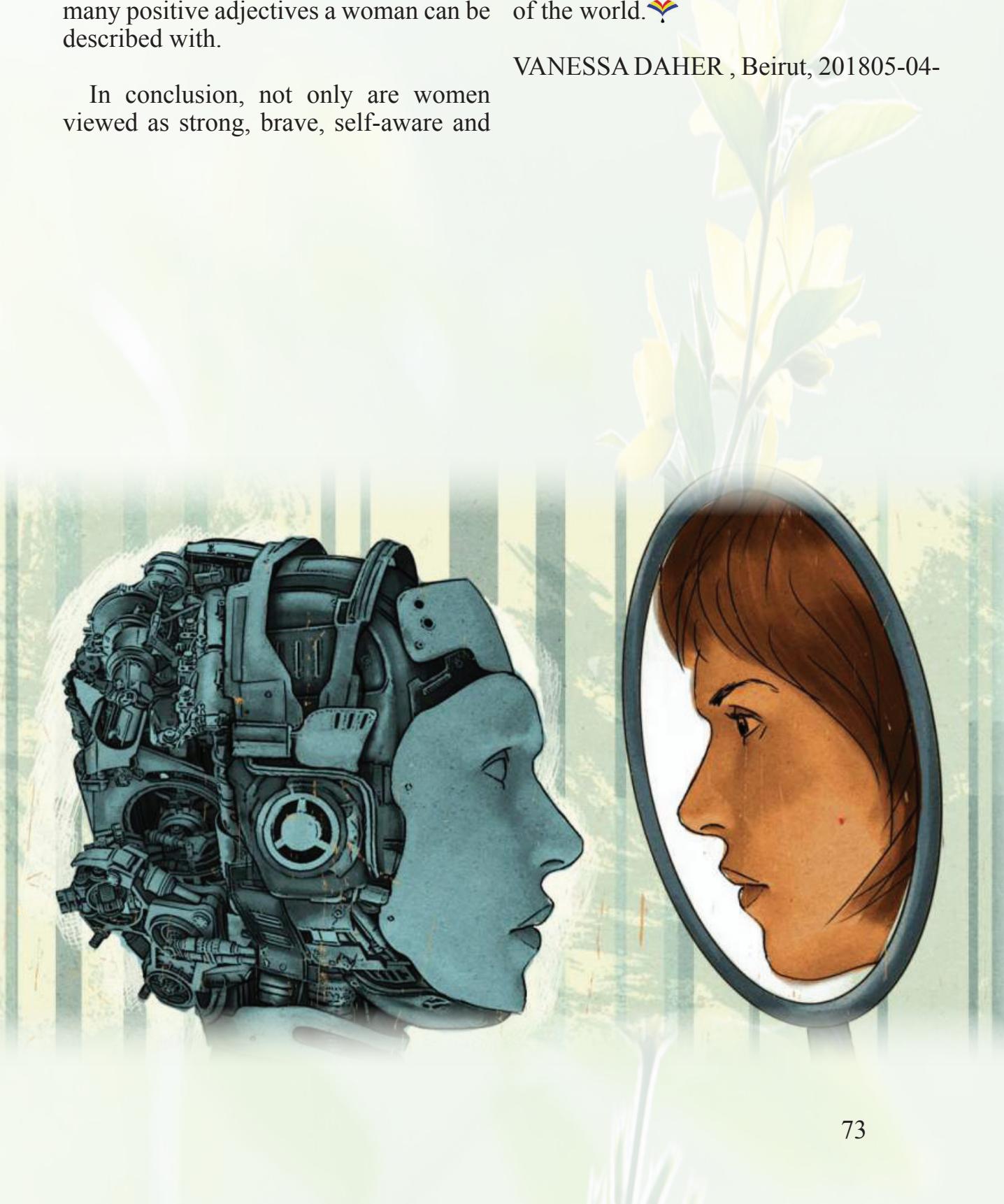

women have not just accepted their flaws and strengths; they know how to leverage them by choosing the right people to talk to or to deal with. Consequently, women are also a perfect example of self-motivated people because they show that they have the ability of self-management, therefore, “intelligent” is one of the many positive adjectives a woman can be described with.

In conclusion, not only are women viewed as strong, brave, self-aware and

self-motivated, but also as intelligent. In my opinion, “sexism” should be abolished everywhere on earth to be replaced with more “feminism”; a significant contribution to the empowerment of women would be spreading awareness through conferences and similar activities everywhere, even to the far-flung corners of the world.

VANESSA DAHER , Beirut, 201805-04-

Mohamed Moussa Hamade

(n.1948, Deir Kifaa, Liban)- scriitor, poet și lingvist libanez, Directorul Biroului Asociației AMLIEH, Membru al Asociației AHL AL FIKR, Membru fondator al Uniunii Institutiilor Culturale Private în Liban, Membru al Uniunii Scriitorilor din Liban.

نبذة عن الشاعر محمد موسى حمادة

محمد موسى حمادة مواليد 1948 - جنوب لبنان - دير كفأ

حاائز على إجازة في الأدب العربي - الجامعة اللبنانية

مدير مكتب الجمعية الخيرية الإسلامية العاملية

نائب رئيس جمعية الكشاف العالمي

عضو جمعية أهل الفكر

عضو مؤسس في إتحاد المؤسسات التربوية الخاصة في لبنان

عضو اتحاد الكتاب اللبنانيين

من مؤلفاته الشعرية: (ترانيم على أوتار القلب)، (فوح الأقاحي)، (همس الجوى)، (نهر الغربة)

كتاب مرجع في اللغة (تحفة الألباب في اللغة والأداب)

له عدة دراسات أدبية وفكرية واجتماعية

كتب تحت الطبع: أناشيد الأطفال، أناشيد الكبار، من شميم الشعر، فوائد لغوية والأدب الأنثيق.

الفراشات المهاجرة

(5)

في وجع الليل تخمر الذكريات
وعند شاطئ الحلم تنهض
أوجاعنا
من السبات تشتدنا إلى الحب
أغاني النوارس وزبد الموج
العفيف
وحيين يتکسر موج الحنين
نهيم على وجوهنا من جديد
وتضرم نار العشق

في الوريد
ونكتب مرثية الزمن
البعيد

محمد موسى حمادة
2016/10/26

(3)

حين أجلس إلى مائدة الذكريات
تنزاحم أمامي أيام شهية
ويغضّني شوق ونهم إلى تلك الأيام
فأصبح كفرسان المعارك
أقاتل حتى النصر
أو القتل كنهر جفت ماؤه
وتلاشت معه كل الأحلام

(4)

أخشى .. أن تهجر بيدي
عصافير الصيف
حين يتلاشى الحب
من بين شقوق الأرض
أودّ لو كنت بلا ذكرة
جلّى بالمواجع
ولا أرى روض حبيبي البهيج
قد هجرته الفراشات والنحل
العاشق لزهر الحقول

(1)

في وحشة الليل والعشق المدمى
أكتب مرثية الزّمن الآتي
وفي موسم الرياح
أنتظر مجيء الأمطار
لاغتنسل كالشوارع القديمة
إني أنتظرك يا مطر الأحبّة
فلن يوجعني الإنتظار

(2)

مع عشقـي .. اخترت عشق الأرض
لو أن جرحي ينـزف حـباً
يعـانـقـ غـيمـ السـماءـ
لاـخـتـرـتـ الغـنـاءـ
ولـثـمـتـ تـرـابـ الأـرـضـ العـذـراءـ
منـ بـعـيدـ..
المـحـ وجهـ حـبـبيـ
فـاستـرـيـحـ
وـيرـحلـ عـنـيـ ضـبابـ الـهـمـ المشـبعـ
بـالـشـقـاءـ

حب الأيام

(3)
 حين نتكئ على كتف عمرنا
 وننوكاً على عصا السنين
 تكون قد اجترنا ضفة النهر إلى
 الأخرى
 ننظر بارتياح إلى الوراء
 حيث بساتين الشباب
 ورياض الحياة الصاخبة
 وإن تعثرنا في العبور
 تمحى أحلام بنفسجية
 عطرها من شميم الهوى
 وفوح الياسمين

(4)
 ليتني أمتلك عصاً أهشّ بها
 على ذئاب الخريف
 عن ربيع العمر
 ليتني أمتلك نافذة في عمري
 أُشرّعها أبداً صوب الجمال
 لأرى الله في نفسي
 وإن متّ وسافرت مع عمري
 ينبع زهر فوق قبري
 يفوح العطر من جسدي
 ويكبر في حب الموت
 لا حب الحياة

محمد موسى حمادة
2014/1/5

(1)
 تكبر الأيام في أجسادنا
 ويكبر فينا حب الأيام
 ونسافر مع أعمارنا
 حين ننام
 ونشتهي دوره الحياة
 وضجيج الشباب
 فلا العمر يستريح
 ولا نستطيع الكلام
 فرس الأعمار
 ترمح ولا نقوى
 على سد اللجام

(2)
 أوراق الأشجار تضحك في ميعدة
 الإخضرار
 وشتول الزهر تترافق
 في الأحواض
 حين تنشر عطر الصباح
 أعمار الشتول
 تتبدل في الفصول
 تموت في الشتاء
 وتتجهش في البكاء
 وتحيا من جديد
 في دورة الفصول
 أجسادنا تموت حين نسافر مع
 أعمارنا
 ودورة الحياة لن تعود
 فنشتهي لو أننا من الشتول

نأي الحبيب

ما بال "سلمى" لا ترد جوابا
نأي الحبيب في الفؤاد أصابا
أنكرت غيماً في العشية ساعني
حتى استحال في الصباح ضبابا
ذاك الحنين إلى "سلمى" زادني
عِشقاً عفيفاً لا أبالى عذابا
أمهرتها عمراً طروباً مذ نأت
وخشيت ماءً أن يصير سرابا
هي منيتي بين النساء وأجلها
إن أقبلت ولى الأنين وغابا
قالت "سلمى" في الحديث مرّة
لا يرتقي المجد من خاف الحرابا
أقدم فديتك للحبيب تُقْزَ به
لا تبك داراً قد تصير خرابا
الرمية المثلث تصيب مقتلاً
ما نفع سهمٍ في الوغى إن خابا
سدد خطاك لا تكن متربداً
من سفه العشاق جهلاً ما أصابا؟

محمد موسى حمادة

2015/12/27

شمس الشهوات

(4)
 كلما سافرنا إلى الضوء
 تتمثل العتمة حورية
 تشدنا إليها زمر الخطايا
 ويرتفع في سمائها غيم
 سميّك متلبّد
 يصارع الشمس بحراب
 سوداء فيتحبّ النور
 وتهادى العتمة
 كحورية البحر
 التي ترهقنا
 ولا تستطيع اللحاق بها
 فجلس خلف قضبان النفس
 ننتظر شمس الشهوات

(1)
 بين تجريد المحسوس
 وتجسيد المجرد
 أشتهي التحليق في فضاءات
 الجسد
 ويغلبني شوق إلى الوصال
 فترتحل مني زفرات
 صوفية الهموى
 ويحتاجني الجوى
 كمن أعدمهو
 بحل من مسد

(5)
 بين العتمة والضوء صراع
 بين الخير والشر صراع
 وبين الفضيلة والرذيلة صراع
 في خضم الصراعات
 لا شيء نسميه الحيداد
 إما أن تكون
 مع الخير لا الشر
 مع الفضيلة لا الرذيلة
 وإن اخترنا العتمة طلباً
 للنجاة من تبعات الرذيلة
 سيفضحنا الضوء فكيف النجاة؟!
 بين شمس الفضيلة
 وشمس الشهوات
 لا تحلق في فضاءات الحسد
 فاختر لنفسك شمساً
 من الذكريات

(2)
 نخاصم الريح إذا هبت
 ونبني "عزازيل" الدفء
 في الشجر
 نعاتب البرد الزائر
 ولا نخشى المطر
 وحين تلفحنا شمس الشهوات
 نحن إلى ليلي
 ويفضحنا ضوء القمر

(3)
 نعرّي أنفسنا متى مسنا الوهن
 وندّعي السّتر عفافاً
 فلا العربي أسعنا
 والستّر صار الكفن
 أنصفتني الحياة مرّة
 بعد أن زال السّجن
 ثم قالت : مهنة العشق ثواب
 فامتّهن خير المهن

محمد موسى حمادة
 7/2/2015

Locul unde am zărit un teuton

1211, anul în care au început lucrările Bisericii Fortificate din Prejmer, s-ar fi gândit atunci cei care au pus prima piatră, că după sute de ani cineva își va însenină ziua privind minunea care și astăzi stă în picioare? Astăzi am atins timpul, la Prejmer, în Cetate, parcă am zărit și un cavaler teuton printre stâlpii bisericii, nu-i sigur, aşa mi s-a părut. Tot astăzi m-am luptat cu turci, am învățat să cos motive tradiționale săsești, am fost școlar, pitar, fierar, îndrăgostită de un cavaler frumos, am cântat la orgă, am văzut o cununie voievodală, am trăit în două ore cât în 800 de ani, acolo între zidurile Cetății Prejmer. Se spune că Prejmerul este așezat pe 1000 de izvoare, am aflat de la ghidul meu de astăzi, doamna Silvia Zeimes, managerul Cetății, un om ai cărui ochi sclipesc atunci când vorbește despre minunatul edificiu. Tot de la dumneaei am aflat povești, vă voi istorisi două, pentru restul vreau să mergeți acolo, să le aflați chiar între zidurile Cetății. Cetatea a fost construită în 1211 de către Cavalerii Teutoni, în stil gotic și este înscrisă pe lista patrimoniului cultural mondial UNESCO. Pentru a se apăra de invaziile turcești, locuitorii așezării, la origine sași, construiesc în secolul al XV-lea zidurile Cetății Țărănești. Cetatea are forma unui cerc care înconjoară Biserica Evanghelică, ziduri înalte de 12 metri și groase de 34-metri. Cetatea a fost atacată de 50 de ori de turci. Se spune că cetatea sașilor prejmereni nu a fost cucerită niciodată, toți cei care i-au trecut pragul au intrat cu pace și prietenie. Cetatea Prejmer este singurul obiectiv turistic din România care a primit trei stele în Ghidul Verde Michelin, destinat turismului. Se spune că, odată pe când turcii stăruiau cu atacuri

la porți de multe săptămâni, proviziile celor din cetate erau pe sfârșite dar și ale atacatorilor, un război de rezistență al nervilor. Mizând pe infometare și deznașdejdea turcilor, prejmerenii au scos pe zid o femeie trupeshă ce ținea un porcușor în brațe, după ce aceasta le făcu sânge rău dușmanilor spunându-le că n-au decât să tot atace că ei sunt bine, sănătoși și cu provizii berechet, femeia își ridică fustele arătându-și posteriorul generos. Se spune că turci, au plecat gândind că cetatea este locuită de oameni săraci cu duhul cu care mai bine nu îți pui mintea. Tot în legendele locului, se spune că Cetatea era un punct strategic important, cu bastioane, porți de fier și poduri care se ridicau. Legenda spune că la una dintre invaziile barbare, un tătar a fost lovit în cap de „dintele» unei porți de fier și atât de tare îi era capul, încât a sfârșit prin a-l rupe. Așa au ales oamenii să-și explice existența unei porți de fier „știrbe» din interiorul cetății. O altă legendă, cunoscută în majoritatea cetăților medievale din Tara Bârsei, spune că, în cazul în care un cuplu se certa, era pedepsit să locuiască mai mult timp în „odaia împăcării». Cei doi soți erau obligați să supraviețuiască cu un singur tacâm și un singur blid. Această „condamnare» ducea inevitabil împăcarea soților. Dar lucrul adevărat și lecția de viață pe care am învățat-o la Prejmer, a fost povestea camerelor. Fiecare cameră

din Cetatea Țărănească, practic zidurile ce înconjoară biserică, are un număr ce corespunde cu un număr de casă din sat, sășii știu încă exact care cameră aparține cui, camera se moștenește din tată în fiu. Săracul are o cameră mai mică decât cea a bogatului, aici veți spune că e nedreptatea vieții, dar la săși alta este explicația. Camerele nu serveau drept dormitor, pe timp de pace strângneau provizii de hrană și muniție pentru timpurile când se vor baricada acolo să se apere, săracul avea

cameră mică deoarece nu putea agonisi mult, dar de mâncat mâncau împreună în vreme de război, bogatul cu săracul. O mare lecție a unei cetăți ce a reușit să nu fie niciodată cucerită, prin unitate 🇷🇴.

CRISTINA TIMARIU, martie 2018

Acolo unde își întinde fruntea semeață Muntele Sfânt Ceahlău, unde codrii se oglindesc în luciul neclintit al lacului Bicaz, acolo unde păsunile alpine poartă molcom turmele de oi, acolo unde oamenii și-au așezat biserici cu turle înalte pentru a-și înălța ruga spre ceruri și case cu cerdac sculptat în lemn pentru a fi mai alături de cei dragi, acolo, între Farcașa și Hangu, chiar acolo, este minunata Țară a Hangului. Greu de povestit în cuvinte despre pitorescul locului, o patrie a naturii, a frumosului, a tradițiilor și obiceiurilor moldave străvechi. Merită să-ți iei câteva zile și să vizitezi aceste meleaguri frumoase și încărcate de istorie. Sunt locuri de cazare, atât în Stațiunea Durău, parte din acest areal, cât și în Ceahlău, Farcașa și pe tot malul lacului Bicaz. Priveliștea este înălțătoare iar mâncarea și atracțiile locului sunt un adevărat balsam pentru trup și suflet. În fiecare an, în luna martie, Asociația Celor mai Frumoase Sate din România (AFSR) în parteneriat cu Ambassade de France en Roumanie și Asociația Wallonie-Bruxelle, organizează evenimentul concurs Satele Culturale ale României. În cadrul evenimentului, sunt decernate titluri de Comoară a României unor obiective turistice foarte importante și titlul de Sat Cultural localităților ce se încadrează într-un anumit punctaj și o agenda a evenimentelor culturale locale. Anul acesta, finaliste și premiate cu titlul de Comoară a României, au fost Biserica Evangelică Fortificată (patrimoniu

Țara Hangului, o Comoară a României

Unesco), din județul Brașov și Țara Hangului din Județul Neamț, obiectivele intrând în circuitul turistic al Celor mai Frumoase Sate din România și fiind marcate pe harta turistică a aplicației Play România. Vrei să vi pe aici? Ar fi un moment extraordinar pe data de 1 iulie anul acesta, când va avea loc prima ediție a Festivalului Țării Hangului, eveniment la care vor participa toate cele cinci comune membre, Farcașa, Poiana Teiului, Ceahlău (comună ce administrează și stațiunea Durău), Grințieș și Hangu. Sărbătoarea este susținută de Ocolul Silvic Domeniul Hangu și va avea ca și invitați speciali, în virtutea Centenarului Unirii și al Unirii cu Basarabia, vestita orchestră de la Chișinău, condusă de

maestrul Nicolae Botgros, toate ansamblurile locale și alți invitați. Un adevărat răsfăț al tradițiilor populare, unde vor participa meșteri populari, vânători, gastronomi locali și reprezentanți ai breslelor meșteșugărești. Vizitați România! Merită! 🌟

Cristina Timariu

Pamânt de poveste - Locul unde se macină timpul

Rudăria, în Caraș Severin, localitatea care trăiește, de veacuri, în ritmul scrâșnetului pietrelor de moară...

Morile de Apă de la Rudăria

In Valea Almajului, Natura domină cu blândețe întreg peisajul. Oamenii “îndrăznesc” doar cu câteva căsuțe să-și arate vrednicia. Aici se află cel mai mare complex de mori de apă din Europa de Est. Simbioza morilor cu mediul înconjurător face că spectacolul să fie desăvârșit. Cunoscută sub numele de Rudăria, aceasta comună se află la câțiva kilometri de Bozovici. Comuna Rudăria (o să folosim numele vechi deoarece este mai cunoscut) a fost atestată documentar în anul 1470.

Comuna are o bogată istorie. De altfel, când o să ajungeți în această comună o să observați un șirag lung de tradiții emanând în curțile oamenilor. Nu este nevoie să le cauți deoarece acestea au obiceiul fericit de a întâmpina turiștii.

De unde vine numele de Rudăria? Acest nume vine de la râul Rudărica care traversează comună. Se pare că în slavona Rudarica înseamnă „râul de fier”. Pe râul Rudărica se găsesc în prezent 22 de mori de apă din cele 35 care au fost inițial. Multe dintre ele au fost luate de apă în timpul marilor inundații din anul 1955.

Localnicii au avut mare grijă de soarta morilor de apă care au rămas funcționale. Au fost construite și numeroase canale care direcționează apa către roțile morilor. Această particularitate asigură buna funcționare a morilor de apă chiar și vară când nivelul răului este mai mic.

Morile de apă sunt protejate de o masivă stâncă care limitează efectul negativ al vremii. Datorită importanței lor istorice, aceste mori au fost introduse în patrimoniul național. Morile cu roată orizontală sau cu ciutură, cum li se spune pe Valea Rudăriei, sunt atestate de pe vremea getilor... Râul Rudărica este “aprovisionat” cu apă de două izvoare care pornesc din Munții Svinecea. Izvoarele se unesc și formează Rudărica Mare și intră în comună.

În albia râului sunt prezente morile de apă. “Dansul” apei începe cu Moara de la Tunel și se termină la ultima Moară din Tarină. În 1910 pe râul Rudărica se aflau aproape 51 de mori de apă.

În zonă sunt numeroase stânci abrupte și uriașe, unele cu înfățișare umană. Dintre ele se pare că sunt două stânci care au fost denumite de localnici Adam și Eva. Aceste două stânci reprezintă un subiect interesant de fotografii. Într-o secțiune de doi kilometri se află toate aceste mori.

Acest mic refugiu al Naturii merită să fie vizitat și implicit recomandat altor persoane care iubesc locurile speciale.

Cheile Rudăriei

Aria naturală se află în Munții Almăjului (grupare montană din Munții Banatului ce aparțin lanțului carpatic al Occidentalilor), la o altitudine cuprinsă între 350 și 900 m, pe valea Rudăriei (pe a cărui curs sunt amplasate vechi mori de apă), în sudul județului Caraș-Severin, pe teritoriul comunei Eftimie Murgu.

Tunelul

Complexul de mori de apă de la Rudăria se întinde pe o distanță de 3 km de-alungul râului Rudăria. Din cele 51 de mori existente pe la finele anului 1872 au mai rămas în prezent doar 22, și acestea afectate de inundații.

Moara care atrage atenția în mod special este chiar ultima și se numește Moara de la Tunel, deoarece apa care pune moara în mișcare străbate un tunel prin stâncă săpat manual cu dalta și ciocanul pe vremea romanilor...

Locul unde se macină timpul

Rudăria, localitatea care trăiește, de veacuri, în ritmul scrâșnetului pietrelor de moară... Sunt 22 de mori de apă la Rudăria, în Caraș Severin, toate vechi de sute de ani. Între pietrele lor, mișcate de apă, își macină făina un sat întreg care trăiește într-un muzeu viu...

Fiecare moară este unică, arată altfel, macină altfel, iar numele lor sunt parcă scoase dintr-o poveste veche. Popeasca, Firiz, Îndărătnica, Trăiloanea sau Roșoanea sunt numai câteva dintre cele 22 de mori care macină grânele, pe Valea Rudăriei.

Numele morilor sunt, mai toate, feminine și vin probabil de la familiile

care le-au construit inițial. Morile cu roată orizontală sau cu ciutură, cum li se spune pe Valea Rudăriei, sunt atestate de pe vremea getilor...

Morile de Apa de la Rudaria

In Valea Almajului, Natura domină cu blandete întreg peisajul. Oamenii "îndrăznesc" doar cu câteva căsuțe să-și arate vrednicia. Aici se află cel mai mare complex de mori de apă din Europa de Est. Simbioza morilor cu mediul înconjurător face că spectacolul să fie desăvârșit.

Cunoscută sub numele de Rudăria, aceasta comună se află la câțiva kilometri de Bozovici. Comuna Rudăria (o să folosim numele vechi deoarece este mai cunoscut) a fost atestată documentar în anul 1470.

Comuna are o bogată istorie. De altfel, când o să ajungeți în această comună o să observați un sirag lung de tradiții emanând în curțile oamenilor. Nu este nevoie să le cautați deoarece acestea au obiceiul fericit de a întâmpina turiștii.

De unde vine numele de Rudăria? Acest nume vine de la raul Rudarica care traversează comună. Se pare că în slavona Rudarica înseamnă "răul de fier".

Pe răul Rudarica se găsesc în prezent 22 de mori de apă din cele 35 care au fost inițial. Multe dintre ele au fost luate de apă în timpul marilor inundații din anul 1955.

Localnicii au avut mare grija de soarta morilor de apă care au rămas funcționale. Au fost construite și numeroase canale care direcționează apa către rotile morilor. Această particularitate asigură buna funcționare APA a morilor de apă

chiar și vară când nivelul răului este mai mic.

Morile de apă sunt protejate de o masiva stancă care limitează efectul negativ al vremii. Datorită importanței lor istorice, aceste mori au fost introduse în patrimoniul național.

Raul Radurica este „aprovisionat” cu apă de două izvoare care pornesc din Munții Svinecea. Izvoarele se unesc și formează Rutarica Mare și intră în comună.

În albia râului sunt prezente morile de apă. “Dansul” apei începe cu Moară de la Tunel și se termină la ultima Moară din

Țarină. În 1910 pe răul Radurica se aflau aproape 51 de mori de apă.

În zonă sunt numeroase stânci abrupte și uriașe, unele cu înfățișare umană. Dintre ele se pare că sunt două stânci care au fost denumite de localnici Adam și Eva. Aceste două stânci reprezintă un subiect interesant de fotografii. Într-o secțiune de doi kilometri se află toate aceste mori.

Acest mic refugiu al Naturii merită să fie vizitat și implicit recomandat altor persoane care iubesc locurile speciale.

Un articol semnat de Octavian Grindean

Promoting the tradition of “Mărțișor”

As a diplomat's spouse my mainly role is to assist my husband in representing Romania in Lebanon and promoting our national culture and traditions, create a positive and attractive image of our home country, bought in the diplomatic and local communities. Since I first arrived to Beirut, I was interested in joining the local association of diplomatic spouses (The Diplomatic Spouse's Association of Lebanon-DSAL), as I consider this to be the easiest way to engage bought locals and foreigners living in Lebanon. I had a warm welcome in DSAL and I gladly accepted a position in the committee of the organization. The Association is composed of spouses of diplomats accredited to Lebanon and its

primary objective is to promote social and cultural exchanges between the different diplomatic missions present in Lebanon and our Lebanese hosts. The organization is also involved in raising money for charity causes by organizing different events and campaigns.

As part of DSAL's regular activities, we organize on a monthly bases an event called “The Coffee Morning”, usually hosted by one of our members either in his residence or in other premises of his embassy.

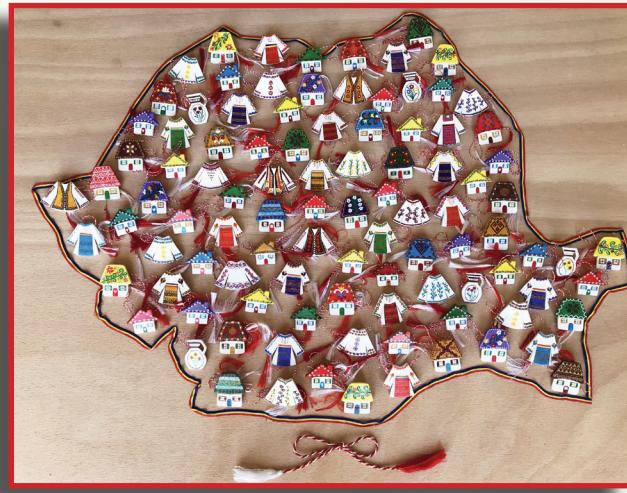
For the members, “The Coffee Morning” is not only a good way to socialize, but is also a great occasion to experience new cultures and traditions, since every time the host has a short presentation of his country and indulges the public with traditional foods, drinks and cultural performances.

The Romanian Embassy hosted the “The Coffee Morning” in March, last year. Since March is the month of the “Mărțișor”, we used the occasion to present to our guests this unique and beautiful tradition of our country. We gladly shared with our distinguished guests the meaning of the “Mărțișor”, as a symbol of the beginning of the spring. For the first time, previously to this event, I started hand crafting the small brooches we proudly wear during the first days of March. Each “Mărțișor” is hand made out of clay, manually painted with traditional Romanian symbols. To find my inspiration I studied the traditional dresses from the main regions of our country. Each of this areas has a slightly different specific, in terms of colors and graphics and I tried my best to integrate them in the small brooches.

We offered a “Mărțișor” to each of our 50 lady guests and we had a great presentation in which we explained the symbolic of the white and red thread attached to it as the end of the winter and

the beginning of the spring. The event was a success and everybody loved the small gifts as it triggered their curiosity to know more about our traditions and culture.

I remembered the joy I had when my classmates and friends used to offer me this small gifts on the first day of March, so my two five years old sons offered

the “Mărțișor” at school. I also prepared for them a short presentation of this Romanian tradition and we received very

good feedback. Their classmates were so happy to receive the “Mărțișor” and the teachers congratulate us for the initiative of sharing with them our traditions. Not only has this, but parents of many of their colleagues sent us pictures and videos of their daughters joyfully wearing the precious “Mărțișor”. One of this videos, with a sweet Lebanese little girl, explaining to her mother this Romanian tradition, was uploaded one the Facebook page of the Ministry for Romanian Abroad and was seen by hundreds of people worldwide.

As of then I discovered my passion and talent for this kind of handcrafts, which are a great way to promote the Romanian culture. Not only this, but I also found a nice way to spend my free time. I consider myself a self-tutor since I learned everything by watching tutorial videos on the internet, reading articles on specialized web-pages and blogs and a lot of train and error experiments. Moving on from “Mărțișor”, I started to paint on different kind of layouts and items: boxes, small pendant-style pieces, photo frames and wooden spoons.

I had the opportunity to display my work at the annual “International Diplomatic Bazaar”, event that for the past four years is

bringing together more than 30 countries and local artisans, which are selling a wide range of traditional foods and art crafts. Most of participant's earning in this event is donated to charity.

It was bought a challenge and an opportunity for me to be involved with the other spouses of the Romanian diplomats in Lebanon in organizing our national stand. It took me more than two months of work but at the end I was happy to see that more than 70% of the products we displayed were hand made by me. For us, the event was a success since all the goods were sold which for me personally was a great recognition and appreciation of all my hard work.

Handcrafting has become my main passion and now I'm working to improve my technique and to find new ways to express myself. I'm also moving away from the period I was mainly reproducing specific models and graphics, and now I am trying to put a more personal note to all my art works. 🌈

CRISTINA COROIU

Member of the Committee of The Diplomatic Spouses Association of Lebanon

Rexlibris Media Group

**CONGRESUL ACADEMIEI
ROMÂNO-AMERICANE CARE
VA AVEA LOC ÎNTRE
23, 26 MAI LA CLUJ NAPOCA
ÎL ARE CA INVITAT PE
TALENTATUL PIANIST
BOTOND SZÖCS**

La invitația doamnei Prof.univ. dr. Ruxandra Vidu, președinta Academiei Româno-Americană de Arte și Științe și a profesoarei sale Prof.univ. dr. Stela Drăgulin (Director ARA pentru România), talentatul pianist Botond Szöcs, performează pentru a doua oară consecutiv la un congres al ARA. Anul acesta recitalul de pian va avea loc în sala „Auditorium Maximum” din strada Mihail Kogălniceanu Nr. 3, Cluj-Napoca în data de 26 mai a.c. ora 16:30. Regalul muzical oferit de Botond Szöcs va fi unul dintre evenimentele de anvergură care se vor desfășura între 23,26 mai 2018, la cel de al XLII-lea Congres organizat de Academia Româno-Americană și universitatea clujeană “Babeș-Bolyai”.

Pianistul Botond Szöcs, născut la Sfântu Gheorghe la 4 iunie 1995, s-a făcut remarcăt în lumea muzicală grație temperamentului energetic inconfundabil, potențat de intensitatea trăirilor artistice și manifestat prin forță persuasivă a interpretării. Student la Facultatea

AMERICAN ROMANIAN ACADEMY OF ARTS AND SCIENCES (ARA)
http://www.AmericanRomanianAcademy.org

UNIVERSITATEA "BABEŞ - BOLYAI"
CLUJ - NAPOCA
http://www.ubbcluj.ro/ro

AL XLII-LEA CONGRES ANUAL AL ACADEMIEI ROMÂNO-AMERICANE PENTRU ȘTIINȚĂ ȘI ARTE (ARA)
23-26 MAI 2018 - CLUJ-NAPOCA, ROMÂNIA

UNIVERSITATEA BABEŞ-BOLYAI

RECITAL DE PIAN

BOTOND SZÖCS

ÎN PROGRAM:

Ludwig van Beethoven - Sonata no.21 "Waldstein" in Do major, op.53
Franz Liszt - Rapsodia Spaniolă, S.254
Sergei Rachmaninoff - Momente muzicale, op.16

Evenimentul muzical va avea loc în date de
24 mai, ora 18:30
Sala Auditorium Maximum
str. Mihail Kogălniceanu nr. 3, Cluj-Napoca

REX LIBRIS MEDIA GROUP

de Muzică din cadrul Universității Transilvania din Brașov, la clasa Prof. univ.dr. Stela Drăgulin (decan al facultății și „unul dintre marii profesori de pian ai Europei”, după cum a caracterizat-o dirijorul rus Misha Katz), Botond a participat la concursuri naționale și internaționale. După câștigarea a peste 12 premii întâi, cea mai recentă recunoaștere, obținută în 2017, este Premiul de Excelență în Muzică al Academiei Americano-Române pentru Științe și Arte pentru cel mai bun interpret în calitate de solist, membru al unui ansamblu de muzică de cameră sau acompaniator. (American Romanian Academy for Arts and Sciences Music Award for Excellence –The Best Concert Performer as a Soloist, Member of a Chamber Music Ensemble and Accompanist.).

Debutul solistic, la doar 17 ani, în compania orchestrei Filarmonicii de Stat din Sibiu, a fost urmat de noi apariții concertante alături de orchestrele

muzical." Începând cu anul 2017 a început seria recitalurilor axate pe repertoriul pentru două piane și al cvintetelor cu pian.

simfonice din țară. În repertoriul solistului au pătruns rapid piese de rezistență ale genului, lucrări concertistice de W.A.Mozart, L.van Beethoven, E. Grieg, F. Liszt, R. Schumann, F. Chopin, S. Rachmaninov și W. Lutosławski. Preocupat deopotrivă de muzica de cameră, Botond a susținut, în perioada 2015/2016-, integrala Sonatelor pentru pian și vioară de Mozart și Beethoven. Impresionat de prestația artistică a pianistului, partenerul său din cadrul integralei beethoveniene, violonistul Peter Rosemberg (prim concert-maestru al Bamberger Symphoniker, Germania), a afirmat elogios: „tânărul pianist Botond Szöcs continuă pleiada de mari talente din clasa celebrului pedagog al pianului, Stela Drăgulin. Are un temperament eruptiv și pasionat, însă sesizează și realizează aspectele poetice ale muzicii. Are o tehnică foarte dezvoltată și sigură, dar întotdeauna subordonată conținutului

“Minunat cântă Tânărul pianist Szöcs Botond... Un al doilea Richter... Nici nu aș ști cu ce să încep... cu grija lui de a reda corect fiecare frază muzicală, cu sunetul lui plin, rotund, cu versatilitatea incredibilă de care a dat dovadă! [...]. Dar, peste toate, aș remarcă o sensibilitate ieșită din comun și un elan pe măsură,” spunea în cronică recitalului de pian de la Ateneul Român, criticul Petra Gherasim. și elogiile Tânărului pianist pot continua.

Momente notabile în ascensiunea pianistică a lui Botond sunt și aparițiile sale cu programe de recital în țară și peste hotare, între care amintim turneele din Marea Britanie, Italia, Ungaria, Germania și Vietnam. În toate acestea, prestația sa artistică a fost considerată un succes, captivând audiența cu o “*performanță electrizantă, zguduitor de profundă.*” (Comunicat de presă) și lăudat fiind de critica de specialitate. „Grație calităților

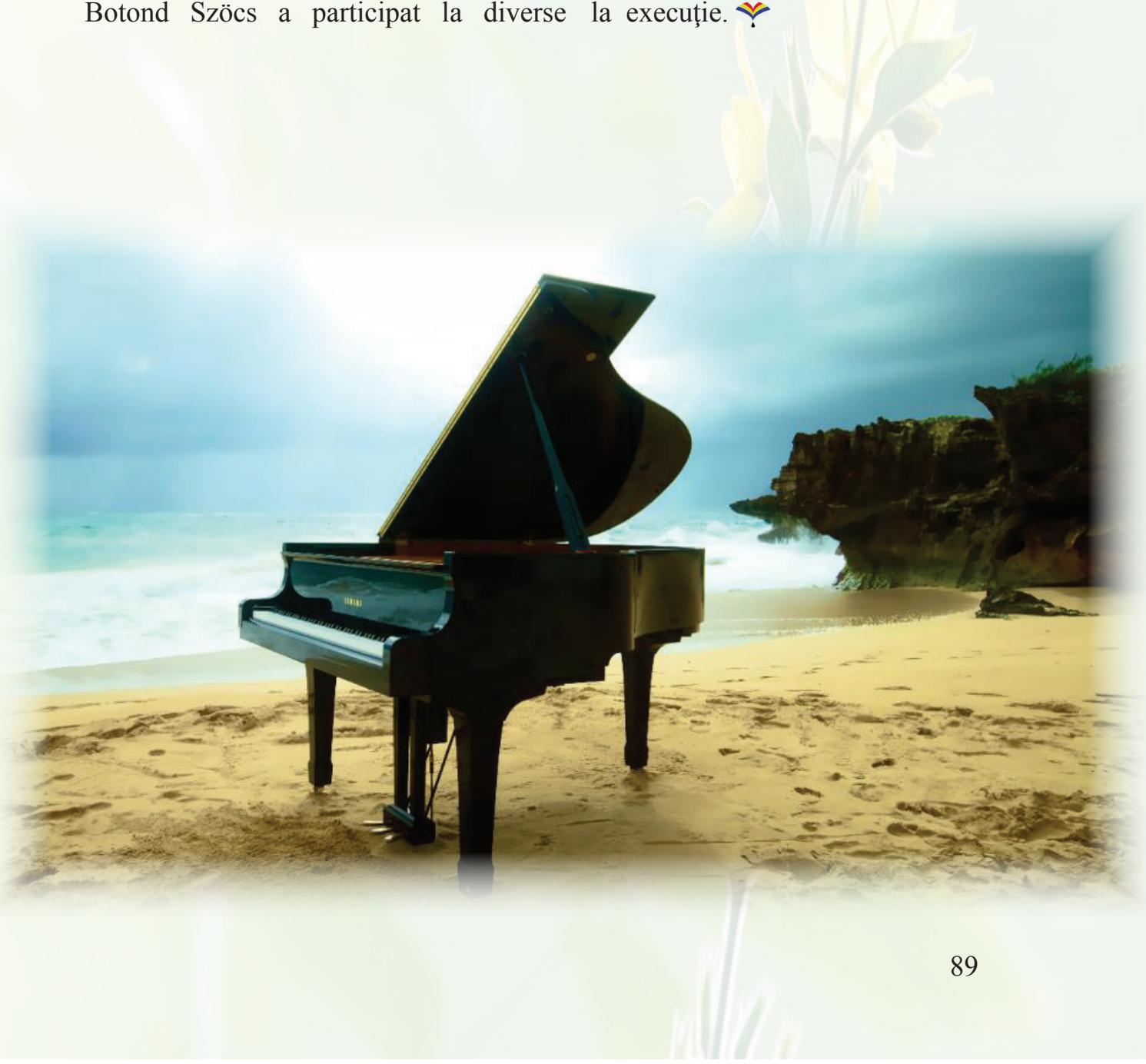

muzicale incontestabile și îndrumării de excepție de care beneficiază, pianistul a realizat versiuni remarcabile ale lucrărilor interpretate, care au evidențiat plenar calitățile artei sale instrumentale /.../ precum și capacitatea de a reliefa bogăția semantică a muzicii. Am apreciat arsenalul de mijloace pianistice (cuprinzând tehnica de degete și de bravură, dar și tușeul plin de sensibilitate și noblețe), care a contribuit la evocarea evenimentelor, printr-o impresionantă acumulare de dramatism și forță expresivă.” (Carmen Manea – Cronică de concert)

Interesat de dublarea interpretării printr-o activitate științifică susținută, Botond Szöcs a participat la diverse

manifestări de sesiuni studențești unde s-a remarcat atât prin prezentarea de postere cât și prin lucrări de analiză a muzicii. Lucrările sale publicate în 2017 în Buletinul Universității Transilvania din Brașov i-au adus două premii I, precum și „Premiul pentru cea mai bună lucrare studențească a Facultății de Muzică”.

Cu siguranță despre Tânărul pianist Botond Szöcs vom mai auzi. Cariera lui deja trasată este abia la început și își va continua accensiunea. Bazându-se pe o tehnică excepțională și pe o intuiție exactă a muzicii, el reușește să valorifice adecvat stilistic lucrările muzicale interpretate oferindu-ne versiuni unice, de la concepție la execuție. ♫

La Roumanie dans le mois de la Francophonie au Liban - 2018

La francophonie entre la Roumanie et le Liban, sur les rives de la Méditerranée, à l'ombre des cèdres millénaires...

Le Mois de la Francophonie, organisé chaque année partout dans le monde, a pour but de promouvoir la langue française dans le contexte de la diversité culturelle ainsi que de soutenir le dialogue et rapprochement des personnes, groupes et communautés intéressés par la francophonie.

Les deux pays, la Roumanie et le Liban, contribuent à la promotion et à la mise en valeur d'une francophonie porteuse d'avenir pour la langue française dans le contexte de la diversité culturelle en misant sur le renforcement et l'enrichissement des relations ainsi que sur la complémentarité d'action entre les francophones et les francophiles. Célébrons la diversité culturelle au sein d'une francophonie solidaire, forte et inclusive !

Les rendez-vous de la francophonie - 2018 proposent une panoplie d'activités. Faisant partie des événements entourant la Journée internationale de la Francophonie (20 mars), les rendez-vous de la francophonie se déroulent au Liban du 1er au 30 mars 2018. Des rencontres multiculturelles, des cérémonies, des spectacles, des projections de film, des jeux, des concours, des activités pédagogiques, bref, tout est prétexte à célébrer.

L'Ambassade de Roumanie au Liban et l'Association Roumanie Levant ont le plaisir d'annoncer leur participation en cette année 2018 au mois de la Francophonie au Liban, à travers une série d'activités organisées en collaboration avec plusieurs institutions locales.

“Ecol’art” est un projet né du constat que la culture est la clef de voûte de l’ensemble des connaissances et de compétences qu’un jeune doit maîtriser pour construire son avenir personnel et professionnel. L’objectif est d’aider les écoles à former des esprits cultivés, à susciter des émotions esthétiques, donner l’envie d’avoir une vie culturelle personnelle, développer les capacités d’analyse et d’expression, de choix et de

jugement, et contribuer par la culture à l'apprentissage de la vie civique et sociale. C'est pourquoi l'Institut français propose une approche concrète de l'art et de la culture à travers plusieurs dispositifs.

Pour sa 19 ème édition, "Le tour du monde en 80 contes" a réuni plusieurs établissements. Dans chaque école, les élèves ont choisi et se sont appropriés un ou plusieurs contes, parmi 80, issus du monde entier. Certains conteurs ont été sélectionnés pour participer à quatre représentations spéciales.

L'objectif: renforcer l'art de conter et les compétences orales des élèves.

Lycée AMLIEH de Beyrouth, présente cette année le conte roumain: Un amour bon comme le sel de Petre Ispirescu.

"Les petits écrivent aux grands", ce projet propose de renverser les rôles, les enfants écrivent aux adultes. Le thème de cette année: le carnet de voyage. Les élèves lisent un texte sur ce thème, font des recherches, puis rédigent un texte sur un voyage (réel ou imaginaire) et l'illustrent. Durant la semaine de la lecture (avril 2018), les classes participantes exposent leurs productions et rencontrent l'auteur d'un livre "journal de voyage".

Objectifs: Sensibiliser les jeunes à la lecture et à l'écriture.

Développer les compétences d'élaboration d'un album collectif (texte, illustration, fabrication du support)

Offrir l'occasion de rencontrer l'auteur d'un livre.

Cette année, la classe de EB7 de Lycée AMLIEH, Beyrouth, participe avec un

Journal de voyage en Roumanie, dans la région de Maramures.

•Les élèves ont découvert une civilisation rurale traditionnelle, les plus beau portails en bois, minutieusement sculptés et décorés de motifs représentant le disque solaire, l'arbre de la vie, les croix et des figures géométriques.

La Roumanie est une terre riche de ses différences, un pays où le passé et le présent se rencontrent et créent un monde harmonieux et merveilleux: entre Nature et Traditions. Ce projet est une invitation à un cheminement différent entre écriture, lecture et arts visuels en liaison avec d'autres domaines disciplinaires.

Le 26 Mars 2018, cérémonie de clôture, "À la découverte du jardin des Carpates - Roumanie" au Grand Lycée Franco-Libanais de Beyrouth.

Découvrir en profondeur une terre de diversité, ses paysages magnifiques, sa musique et ses coutumes ancestrales.

Sous le patronage de l'Ambassade de Roumanie au Liban, le Grand Lycée Franco-Libanais de Beyrouth célèbre pour la troisième année consécutive la Roumanie à travers une série d'activités culturelles au sein de l'établissement.

Plusieurs activités se sont donc déroulées pour présenter la culture roumaine.

•Le musicien roumain OCTAVIAN GHEORGHIU était venu à la rencontre des enfants pour leur parler de son parcours personnel, de la pratique de son instrument et de la vie dans un orchestre. L'artiste a fait une présentation de son instrument, la clarinette et une courte prestation.

•Les contes traditionnels roumains de Ion Creanga, traduits en français par Mariana Cojan Negulesco, ont été présentés à la marmothèque de l'école.

•La petite soprano, LAURA BRETAN, gagnante de la prestigieuse compétition America's Got Talent a transmis un message, via skype, pour les enfants de l'école.

Le 28 Mars 2018, la cérémonie de clôture du Mois de la Francophonie "Printemps Roumain" au Lycée Montaigne, Beit Chabab , l'occasion de renforcer les liens qui nous unissent autour de la langue française et des cultures liées à la francophonie par des valeurs humanistes communes.

"Mărțișor", une fête ancestrale roumaine associée aux légendes et coutumes.

En célébrant la Francophonie dans le monde, le Lycée Montaigne Beit Chabab, sous le patronage de l'Ambassade de Roumanie au Liban, lance un projet culturel autour de la Roumanie - un pays qui célèbre cette année 100 ans depuis l'unification de son territoire. Les élèves ont découvert ce pays fascinant à travers son histoire et surtout ses belles traditions printanières.

•Les enfants ont découvert cette très belle tradition qui est associée au doux nom de "mărțișor" qui est le symbole du printemps, de l'amour et du bonheur, une des traditions roumaines les plus représentatives.

•Aussi, Le Musée du Village Roumain (en roumain: Muzeul Național al Satului) un écomusée en plein air qui retrace la vie rurale et les traditions paysannes de Roumanie, a été présenté dans le cadre du projet.

Fondée sur la pluralité et la solidarité des cultures, des langues et des modes de vie, l'Entente francophone se décrit comme un facteur de liberté et de diversité dans le monde.

Au Liban, la Roumanie assure une présence substantielle et active, placée sous le signe de la culture et l'éducation et propose de nombreuses manifestations francophones pour promouvoir l'image du pays.

Anca Cheaito

ROMANIA - Le Festival de la Francophonie - March 29, 2018

Alliance Française de Chicago - Consulate General of Romania in Chicago - Authentic Society for Language and Romanian Culture

Pour cette soirée exceptionnelle, l'Alliance se transforme en un centre artistique roumain!

Présenté par Alina Cumpan, la présidente de la Société Authentique pour la Langue et la Culture Roumaine, et Tiberiu Trifan, le Consul General de Roumanie à Chicago.

La soirée débutera avec la projection de deux courts métrages. Dans La route du Danube (Calea Dunarii) réalisé par Sabin Dorohoi, nous suivons Ionut, un jeune roumain désorienté par la décision prise par ses parents de travailler hors du pays afin de lui offrir une vie meilleure. A l'image des précédents films de Sabin Dorohoi, La route du Danube a reçu de nombreuses nominations et récompense partout dans le monde, et a notamment été présenté lors du concours de l'Eurovision 2015. Il sera suivi de Memento, du metteur en scène Laurentiu Calomfirescu.

Le cinéma laissera ensuite sa place à la musique live en compagnie de Laura Sissu et de la Vox Maris Band avec Anastasia Caranfil. Laura Sissu nous interprétera

quelques uns des plus beaux airs de la musique folklorique traditionnelle tandis que Vox Maris Band avec Anastasia Caranfil nous ferons vibrer au son du pop rock roumain.

La soirée se terminera avec une exposition d'artisanat de Roumanie, un verre de vin à la main!

Cette soirée est organisée en partenariat avec la Authentic Society for Language and Romanian Culture et le Consulat Général de Roumanie à Chicago.

Asociatia Iordaniano-Romana Pentru Cultura

In anul 2018, Asociația Iordaniano Română pentru Cultură, a sărbătorit venirea primăverii organizând și luând parte la mai multe evenimente.

Venirea primăverii este un prilej în plus de bucurie, pentru noi ca asociație, deoarece cu această ocazie organizăm anual concursul “Mărțișorul românesc lucrat manual”.

Concursul se desfășoară în două etape: etapa de creație și etapa de votare a creațiilor pe pagina de facebook a asociației, și pe două categorii de vîrstă: copii și adulți. Anul acesta concursul a ajuns la cea de-a III-a ediție.

În luna martie am organizat o expoziție cu mărțișoarele participante la cele trei ediții ale concursului adunând 100 de mărțișoare lucrate manual și în contextul centenarului, am intitulat expoziția sugestiv: “România-100 de mărțișoare lucrate manual”. Tot în cadrul acestei expoziții am organizat și ceremonia de decernare a premiilor pentru câștigătorii concursului “Mărțișorul românesc lucrat manual” din acest an .

Pe această cale ținem să mulțumim copiilor și doamnelor care ne-au onorat cu participarea lor la acest concurs.

Un alt eveniment în care asociația a fost implicată, a fost evenimentul dedicat zilelor francofoniei, eveniment organizat de Ambasada României în Regatul Hașemit al Iordaniei în colaborare cu Institutul Cultural Francez, a constat într-un atelier culinar. În cadrul acestui atelier culinar, cursanții înscriși au fost inițiați în bucătăria românească, având prilejul să asiste și să participe activ la

94

prepararea a două rețete tradiționale românești, și anume ciulama de pui cu ciuperci și papanași. Ținem să mulțumim în mod special, Excelenței Sale Dl. Ambasador Nicolae Comănescu, pentru organizarea evenimentului, pentru sprijinul moral, material și nu în ultimul rând pentru încrederea acordată asociației noastre.

Evenimentul ce s-a desfășurat la sfârșitul lunii martie, a constat în participarea, în cadrul unei emisiuni televizate a postului national de televiziune din Iordanie. Această emisiune a avut ca scop principal, promovarea României, a culturii, a tradiției și a portului popular românesc și a fost realizată în colaborare cu Excelența Sa Dl. Ambasador Nicolae Comănescu.

Toate aceste activități organizate de noi sau în colaborare cu Ambasada României în Iordanie, au ca scop promovarea României și a românilor din afara granițelor țării și totodată sunt dovada faptului că oriunde vom merge, ca români, nu vom precupeți nici un efort pentru a face cunoscută România, cultura, tradițiile și obiceiurile românești.

Phone: +962795692178

E mail: office@joroculture.com

asociatiairpc@yahoo.com

www.joroculture.com

Facebook: <https://www.facebook.com/asociatiairpc/>

Președinte,

Geanina Abul-Haija

Bun venit Primăvară cu Mărțișor și flori

În țara Cedrilor, primăvara vine mai timpuriu decât acasă, ne bucurăm mai repede de soare și de primele flori Dar, comunitatea românească nu și-a uitat adeveratele valori și în fiecare an le redescoperă, aşa cum au fost ele lăsate, din moși strămoși, Istoricul Mărțișorului, legenda Babei Dochia, legenda ghiocelului, toate au fost prezente în luna martie în mijlocul copiilor comunității românești din Liban. Activitățile și-au propus readucerea în conștiința participanților a conotațiilor legate de acest simbol al primăverii cu o deosebită complexitate în cultura noastră populară.

Am reamintit copiilor că Mărțișorul, micul obiect-bijuterie prins într-un șnur alb-roșu, este un simbol al reînnoirii timpului și al renașterii naturii, odată cu venirea primăverii, dar și al speranței, fiind dăruit celor dragi pentru a le aduce noroc și belșug. Încurajăm creativitatea în sfera artistică, iar copii au fost capabili să reînnoiască cu noi particularități care să comunice prin expresivitate, imaginație, simț al umorului, semnificațiile mai vechi sau noi ale mărțișorului.

8 Martie - Ziua Femeii, face parte dintr-un lung șir de activități culturale, organizate și programate cu scopul de a promova tradițiile românești. Asociația România Levant împreună cu Ambasada României din Liban a organizat un eveniment dedicat zilei femeii și tradițiilor românești legate de sosirea primăverii. Conform tradiției noastre, fiecare doamnă a primit flori și un minunat mărțișor, despre care încă de pe vremea dacilor se spune că este aducător de noroc, fertilitate și frumusețe. A fost o după amiază frumoasă dedicată femeii, dominată de muzică și voie bună.

Romania
Levant
Association

